

6 Me

M A R M O R
S A N D V I C E N S E

C V M

COMMENTARIO ET NOTIS

IOANNIS TAYLORI

LL.D.

COLLEGII D. IOANNIS CANT.

SOCII.

CANTABRIGIAE

TYPIS ACADEMICIS EXCVDEBAT IOS. BENTHAM.

M.DCC.XL.III.

Prostant Exemplaria apud G. Thurlbourn Cantabrigiae.

Innys, Manby, Whiston, Batburst, Vaillant Londini.

MEMORANDUM
AND VICES

CVI

COMMENTARIO ET NOTIS

JOHANNIS TAYLOR

M.D.

COLLEGIUM D. JOHANNIS CANT.

8011

CANTABRIGIAE

TYPIIS ACADEMICIS EXCVDEBAT IOS. BENTHAM.

MDCCLXIII.

Printed by J. Sturges, at the University Press, Cambridge.
J. Sturges, Printer, at the University Press, Cambridge.

LECTORI ERVDITO

SALVTEM

TRADO Tibi in manus, Lector beneuole et erudite, MARMOR SANDVICENSE, Monumentorum fere omnium, quae hodie leguntur, et literarum genere, et nouitate exarandi, et certissimis vetustatis indiciis longe commendatissimum. Illud Athenis repertum VIR ILLVSTRISSIMVS, cuius sub nomine et auspiciis iam sinceriores consequitur diuturnitatem, A. MDCCXXXIX. peregre rediens secum in Angliam aduexit; in aere deinceps quam accuratissime descriptum, meisque, quas lecturus es, obseruationibus illustratum iri voluit. Nolui certe meam opellam deesse, tali potissimum Viro hortante, cuius inter postremas laudes olim recensetur, potuisse eum cum fructu, non solum proprio, verum etiam publico, peregrinari.

In

LECTORI.

In hoc Commentario debeo multum humanitati et ingenio viri doctissimi THOMAE DAMPIER, Collegii Regalis in Academia nostra Socii: multum etiam IACOBI MERRICK, Oxoniensis, eximii Iuuenis, et singularissima in cultioribus literis maturitate. Quorum vterque in suis commentationibus cum multa mecum communiter animaduertit, si quid tamen in ea re inesse laudis putent, tum plurima etiam a me praetermissa submonuit, quod ego vel in prima et humanitatis et laudis parte pono, vt non dissimularem.

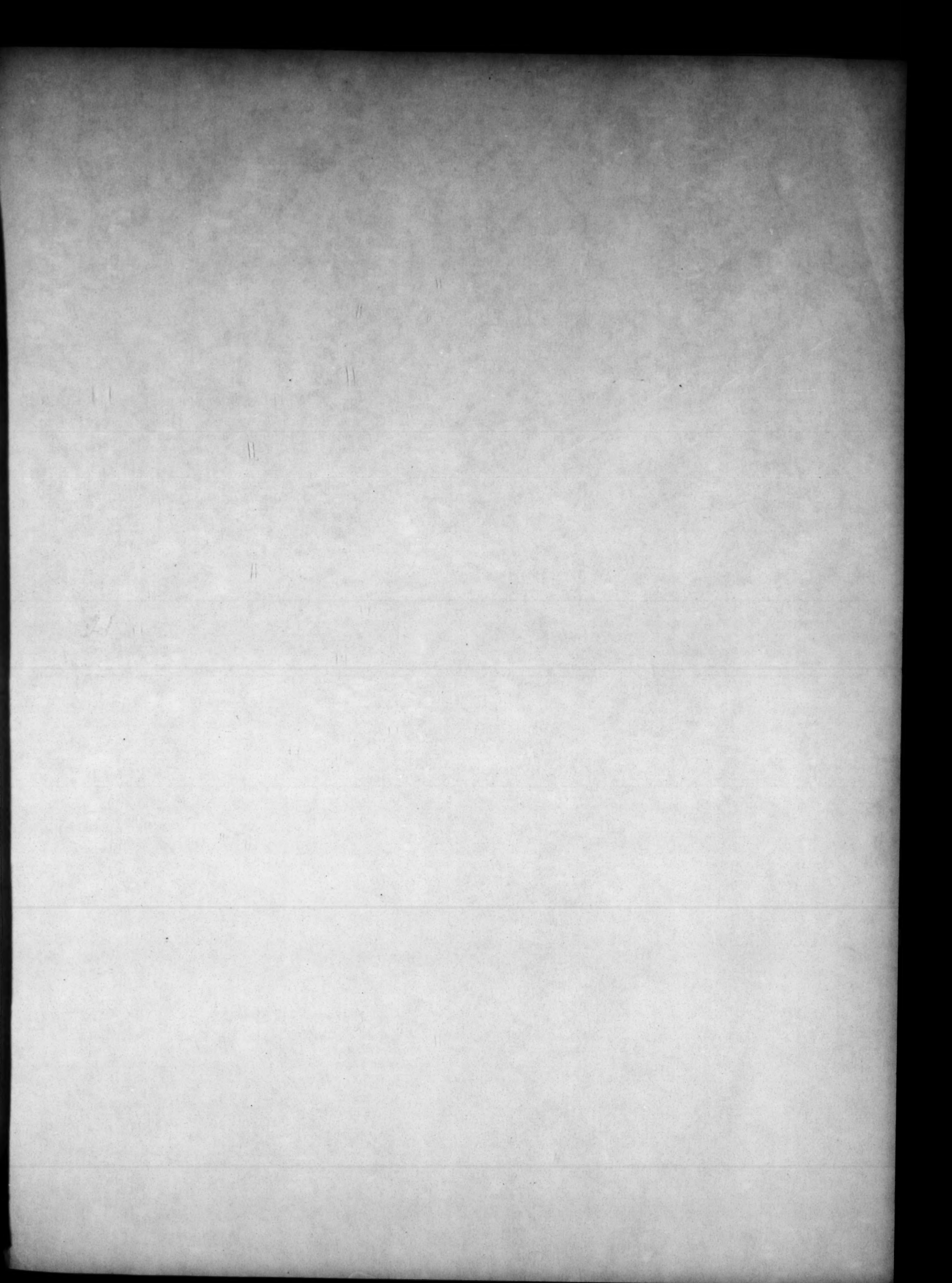
Vale.

Dabam Cantabrigiae

Menſe Maio

M.DCC.XL.III.

MARK MOR SAN

ΤΑΔΕΕΡΡΑΤΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣΑΘΗΝ
ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΛΝΟΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΓ
ΕΝΔΗΛΛΕΛΡΟΕΠΙΓΕΝΟΣΑΡΧΟΝΤ
ΤΟΕΠΙΙΠΠΙΟΑΡΧΟΝΤΟΖΧΡΟΝΟΝΟ
ΔΡΡΣΟΛΥΜΠΙΟΔΛΡΟΣΚΑΜΒΑΝΙΔΗ
ΑΡΧΟΝΤΟΕΙΔΙΣΤΗΘΕΟΓΕΝΟΣΑΧ
ΣΜΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΑΡΧ
ΤΑΛΛΕΝΙΑΥΤΟΝΠΙΚΑΛΛΕΟΑΡΧ

NDVICENSE

ΝΑΙ ΛΝΑΠΟΚΑ
ΠΛΟΔΑΜΑΝΤΟ
ΤΟΖΜΕΡΙΤΟ
ΟΝΕΚΑΣΤΟ
ΗΓΕΓΡΑΜΜΑ
ΑΡΝΕΥΣΑ
ΧΟΝΤΟΣΕ
ΑΕΟΑΟΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΑΡΧΑΙΝΟΞΗΝΟΣ
ΑΥΤΛΗΡΧΕΝΟΙΣΔΙΟ
ΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣΔΡ
ΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΛΝΟ
ΕΣΣΑΔΔΟΕΥΠΕ
ΕΤΑΓΕΝΟΕΚΚ

ΤΑ ΔΕ ΕΡΑΞΑΝ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝ ΕΞ ΑΘΗΝΑΙ
ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΛΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙΙΠΛΟ
ΕΝΔΗΛΛΕΛΓΟΕΠΙΓΕΝΟΞΑΡΧΟΝΤΟ
ΤΟ ΕΠΙΙΠΠΙΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΧΡΟΝΟΝ ΟΣΟΝ
ΔΥΡΕΞΟΛΥΜΠΙΟ ΔΥΡΟΣ ΒΑΜΒΛΝΙΔΗΞΕ
ΑΡΧΟΝΤΟ ΚΙΔΙΛΤΗΘΕΟΓΕΝΟΣ ΑΧΑ
ΣΜΕΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟ ΑΡΧΟ
ΤΑΙΛΝΕΝΙΑΥΤΟΝ ΠΙΚΑΛΛΕΟ ΑΡΧΟΝ
ΙΛΗΣΑΝΤΙΜΑΧΟΣ ΕΥΟΥΝΟΜΟΜΑΡΔΟΛ
ΑΛΛΗΝΕΥΣΑΙΔΕΤΛΝΠΟΛΕΛΝΤΟΚΟ
ΙΟΙΧΧΗΗΗΤΗΝΙΟΤΤΚΕΙΟΙΗΓΔ
ΧΧΗΒΔΔΔΔΙΙΗΤΑΙΠΗΗΗ
ΧΧΘΕΡΜΑΙΟΙΕΕΙΚΑΡΟΗΗΦΔΑ
ΧΧΠΗΗΗΠΔΔΔΙΙΙΣΟΙΕΤΛΝΙ
ΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΑΠΟΔΛΟΔΥΡΟΔΗΛΙΟΠ
ΓΛΑΥΚΕΤΟΔΗΛΙΟΠΗΗΥΥΟΚΛΕΗΞΔΗΑ
ΕΡΘΕΟΚΥΔΟΣΔΗΛΙΟΗΔΘΕΟΓΗΤ
ΗΗΔΙΙΙΤΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
ΙΠΟΧΥΞΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΜΕ
ΣΥΠΕΡΚΑΕΤΑΡΧΟΗΛΙΟΠΗΗΔΔΔ
ΗΔΗΛΙΟΗΗΠΡΑΤΡΟΚΛΕΗΞΑΙΟ
ΤΕΙΔΗΞΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΙΝΑΔΟΤΗΝΙΟ
ΙΛΤΛΝΗΗΗΔΔΠΕΙΞΕΡΡΑΧΟΗΜΗΝΥ
ΒΔΔΔΕΞΕΡΡΑΧΟΗΜΗΝΥΟΕΑΡΑΓ
ΝΤΛΝΛΦΗΚΟΓΛΝΤΑΣΔΙΚΑΤΤΜΗΞ
ΕΙΣΤΕΜΕΛΝΕΕΡΗΝΕΙΑΞΕΠΙΑΡΧΟ
ΟΔΑΜΑΝΤΟΣΕΝΔΗΛΛΙΔΕΓΑΛΑΙΟΙΠ

ΑΙ ΛΝΑΠΟΚΑΛΑΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΧΡ
ΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣ Ι
ΟΞΜΕΡΙΤΟΡΑΡΗΑΙΛΝΟΣ ΜΗΝΟΣ
ΟΝΕΚΑΣΤΟ ΑΥΤΛΗΡΧΕΝΟΙΣ ΔΙΟ
ΕΓΓΡΑΜΜΑ ΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣ ΔΡ
ΑΡΝΕΥΞΜΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΛΝΟ
ΟΝΤΟΣ ΣΩΓΕΝΕΣ ΛΣ ΑΔΟΕΥΠΕ
ΜΤΟΣ ΕΡΙΤΕΝΗ ΕΤΑΓΕΜΟΕΚΚΟ
ΛΝΙΟΣ ΕΡΑ ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΡ
ΟΑΠΕΔΟΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙ ΧΗΗΔΣΥΡ
ΔΔΙΗΙΟΞΕΡΙΘΙΟΥ ΧΗΗΣΙΦΝΙΟΙ
ΧΧΠΗΗΗΒΔΔΟΙΝΑΙΟΙ ΕΕΙΚΑΡΟΧ
ΑΑΤΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΙΛΝΠΟΛΕΛΝΤΤ
ΙΔΙΛΓΟΤΑΚΟΠΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΛ
ΠΗΗΗΑΤΥΣΙ ΕΛΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
ΑΙΟΣΗΗΗΑΔΑ ΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΡ
ΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΔΗΛ
ΥΠΕΡΥΨΟΚ ΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΔΔΔΡΙ
ΑΕΝΟΣΤΗΝΙΟΗΗΗΛΕΥΚΙΝΟΣΔΗΛ
ΔΔΚΑΕΔΔΟΝΔΛΙΣΣΥΠΕΡΡΙΣΤΟΕ
ΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΑΡΙ
ΟΗΗΑΕΡΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΙΛΝΙ
ΝΥΟΕΝΕΚΟΝΙΠΙΣΟΕΝΟΔΗΛΙΟΗ
ΑΓΥΟΛΝΟΣΔΗΛΙΟΧΠΕΚΤΟΝΕΝΕΧΥΡ
ΗΣΚΑΛΑΙΟΝ ΧΠΗΗΗΔΔΔΔΠΜΙΣΟΛ
ΧΟΝΤ ΝΑΟΝΗΞΙΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΠ
ΠΟΤΧΗ ΜΙΣΟΛΣΕΙΣΕΜΕΝΟ

ΕΙΔΗΣΤΗΝΤΟ ΣΥΠΕΡΘΙΝΑΔΟΤΗΝΤΟ
ΙΛΤΛΝΗΗΗΗΔΔΠΕΙΞΕΠΡΑΧΟΗΜΗΝΥΧ
ΔΔΔΔΕΞΕΠΡΑΧΟΗΜΗΝΥΟΕΑΡΑΓ
ΝΤΛΝΛΦΗΚΟΤΛΝΤΑΣΔΙΚΑΤΤΜΗΣΙ
ΕΙΣΤΕΜΕΛΝΕΡΗΝΕΙΑΣΕΠΙΛΑΡΧΟΝ
ΔΑΜΑΝΤΟΣΕΝΔΗΛΛΙΑΔΕΓΑΛΑΙΟΙΠ
ΕΓΔΗΛΟΕΡΙΤΛΝΑΥΤΛΝΑΡΧΟΝΤΛΝ
ΕΙΞΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΔΔΔΠΚΛΗΜΜΑΤΟΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝΠΤΓ
ΑΔΕΑΝΗΛΟΗΣΤΕΦΑΝΟΣΑΡΙΣΤΕΙΟΝ
ΜΙΞΟΟΣΧΗΤΡΙΠΟΔΕΞΝΙΚΗΤΗΡΙΑΤ
ΙΜΙΞΟΟΣΧΑΡΧΕΟΕΛΡΟΙΣΤΕΙΣΚΟ
ΔΝΤΙΜΑΧΛΙΟΙΛΛΝΟΣΕΡΜΕΙΛΙΤΡΙ
ΝΕΟΡΤΗΝΛΝΗΟΕΝΤΛΝΗΠΙΙΤΙΜ
ΑΚΑΙΧΡΥΣΛΤΕΙΜΙΞΟΟΣΗΔΔΙ
ΔΗΤΛΝΤΡΙΠΟΔΛΝΚΑΤΛΝΒ
ΙΚΑΙΕΥΛΛΝΤΙΜΗΙΛΝΕΠ
ΚΑΤΑΛΛ

ΑΙΤΙΣ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΟΣ
ΛΕΟΞΑΝΔΡΟΝ ΗΜΑΡΙ
ΑΙΟΝΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΑΙΩΝΙ
ΠΙΣΘΕΝΟΝ ΗΛΙΟΝ
ΟΧΡΕΚΤΟΝ ΕΝΕΧΥΡ
ΠΗΗ ΔΑΔΔΔΔΔΔΔΔΔ
ΣΙΧΑΡΙΣ ΑΝΔΡΟΙ ΠΠ
ΜΙΣΘΟΙΣ ΕΙΣΤΕ ΜΕΝ
ΔΕΙΡΟΙ ΚΙ ΑΝ ΜΙΣΘΟ
ΔΕΙΡΟΙ ΚΙ ΑΝ ΜΙΣΘΟ
ΑΙΤΟΙ ΕΡΓΑ ΑΜΕΝ
ΚΑΙΤΟΙ ΕΡΓΑ ΑΜΕΝ
ΕΛΡΑΝ ΚΑΤΑΝ ΧΡΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΝΤΩΝ
ΗΗΗΔΠΗΗ ΠΕΤΑ
ΟΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
ΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟ
ΝΤΙΜ

Engraved from the Marble by T. Jefferys.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΡΟΔΕΛΝΤΟΤΟ ΟΟΝ ΕΔΕΙΛΑ
 ΑΡΧΗ ΑΡΟΔΟΝΑΙ ΝΕΛ ΠΟ ΚΑΙ ΟΚ
 ΝΕΓΛΝΚΕΙΟΙ ΧΧΧ ΧΗΔΔΠΙΤ ΜΥΚΟΝ
 ΧΡΗΗΗΗ ΔΙΦΝΥΟΙ ΧΧΡΔΔΔΠΡΥΤ ΠΥ
 ΙΕΕΥΚΑΡΟΗΗΗ ΑΡΙΟΙ ΤΥΤΧΤΗΗΗ
 ΤΡΔΔΔΔΤΔΕΤΥΝΠΟΔΕΛΝΤΟΝ ΟΚΟΝ
 ΣΗΜΕΒΒΡΑΣΑΡΧΗΕΤΕΤΑΛΛΗΕΤΥΝ
 ΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙ ΠΠΟΔΑΜΑΝΤ
 ΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΑΙΟΙ ΠΠΙΟΠΥΡΡΑ
 ΡΙΟΙ ΤΥΚΑΡΥΣΤΙΟΙ ΤΧΧΗΗΗ
 ΤΛΝΤΟΝΤΟΚΟΝΟΚΑΡΕΔΟ ΑΝΤΟΝΕΠ
 ΕΤΓΑΡΛΝΕΤΑΝΕΠΙΑΡΧΟΝΤΛΝΔΟΗΗ
 ΟΙ ΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΣΚΡΑΤΙΔΟΕΝΔ
 ΟΙ ΠΠΙΟΠΥΡΡΑΙΔΟΑΓΑΟΑΡΧΟ Ρ

ΑΥΤΑ ΕΠΙ ΤΗ ΣΗΜΕΤΕΡΑ
ΚΑΡΔΟΞΑΝΤΑΝ ΠΕΤΤΑΡΩ
ΝΙΟΙ ΗΗΗΗ ΔΔΞΥΡΙΟΙ ΧΧΧ
ΤΗΝ ΟΙ ΧΧΗΗΗ ΗΟΕΡΜΑΙΟ
ΗΗΔΔΔΟΙ ΝΑΤΟΚΕΕΚΑΡΟ
ΝΟΚΑΠΕΔΞΑΝΤΟΜΕΠΙΤΗ
ΝΕΠΙΑΡΧΑΝΤΑΝΑΟΗΝΗ
ΝΤΟΞΟΚΡΑΤΙΔΟΕΝΔΗΛΛΙ
ΡΑΙΘΟΝΑΕΙΟΙΤΧΧΧΠΗΑΔ
ΕΡΤΗ ΣΗΜΕΤΕΡΑΞΑΡΧΗΣΤ
ΗΝΗΞΙΚΑΛΑΕΟΧΑΡΙΞΑΝΔΡ
ΔΗΛΛΙΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΑΙ
ΡΙΞΤΑΝΟΞΔΗΧΟΞΗΗΗΗΑΙ

ΑΓΓΕΤΑΝΡΟΛΕΟΝΤΕΣΟΝΕΔΕΙ
 ΑΡΧΗΚΑΡΟΔΟΝΑΤΕΝΕΛΣΠΟΙΟ
 ΝΕΓΛΝΚΕΓΟΙΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧ
 ΧΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗ
 ΓΕΕΧΚΑΡΟΗΗΗΑΡΑΡΑΡΑΡΑΡΑΡΑ
 ΤΑΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔΔ
 ΣΗΜΕΒΕΡΑΣΑΡΧΗΜΕΤΕΕΤΑΛΛΗΝΕΤ
 ΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΠΟΔΑΜΑΝ
 ΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΑΙΟΙΠΠΙΟΠΥΡΡ
 ΡΑΙΟΙΤΤΚΑΡΥΣΤΙΟΙΤΧΧΗΗΗΗΗ
 ΤΑΝΤΟΝΤΟΚΟΝΟΚΑΡΕΔΟΑΝΤΟΝΕ
 ΕΤΤΑΡΛΝΕΤΑΝΕΠΛΑΡΧΟΝΤΑΝΑΟΗ
 ΟΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΕΛΚΡΑΤΙΔΩΕΝΔ
 ΟΙΠΠΙΟΠΥΡΡΑΙΔΟΑΓΑΟΑΡΧΟΡ
 ΑΔΕΗΣΥΨΟΚΛΕΟΣΤΗΝΙΟΣΗΗ
 ΥΙΟΣΗΔΑΔΚΜΕΛΝΙΔΗΣΟΒΑΣΥ
 ΟΚΑΕΕΤΑΡΧΟΔΗΛΙΟΣΗΗΗΗΗΔ
 ΧΕΚΝΔΙΤΟΣΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΟΕΡ
 ΣΣΤΟΤΟΣΓΑΛΗΣΙΟΔΔΔΔΔΓ
 ΔΗΛΙΟΣΕΒΙΚΑΡΕΛΝΟΡΑΣΛΝΟ
 ΧΤΟΣΣΤΕΙΡΕΥΣΕΗΗΗΛΑΣΤ
 ΔΔΟΡΑΣΛΝΑΡΡΛΝΟΣΣΦΗΤΤΙΟ
 ΟΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΝΑΛΟΚΛΕΟ
 ΟΙΔΕΛΑΦΑΟΝΔΗΛΙΑΝΑΣΕΒΕΙΑΣ
 ΛΟΚΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΔΕΠΑΛΑΙΟΤ
 ΑΙΑΕΙΤΥΓΙΑΟΡΙΕΡΤΟΓΕ
 ΟΝΟΣΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΑΤΕΤΥ
 ΜΡΥΡΑΜΟΟΣΑΝΤΕΓΕΟΜΠΑΤΡΟ

ΠΑΥΣΕΤΕ ΤΗ ΣΗΜΕΤΕΡΑ
Ο ΚΑΛΩ ΔΟΞΑΝΤΕΣ ΤΑΡΧΟΝΤΙ
ΟΝΤΙ ΟΙ ΗΗΗΗ ΔΔΕΥΡΟΙ ΧΧΧΧ
ΠΤΗΝ ΟΙ ΧΧΗΗΗΗ ΟΕΡΜΑΙΟ
ΗΗΗ ΔΔΔΟΙΝΑ ΟΚΕΕΚΑΡΟ
ΟΝΟΚΑΠΕΜΟΝ ΤΟ ΜΕΠΙΤΗ
ΟΝΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΑ ΛΑΟΗΗΗ
ΝΤΕΣ ΟΚΡΑΤΙ ΔΟΕΝΔΗΛΑΝ
ΡΑΙ ΟΟΝΑΙΕΙΟΙ ΤΧΧΧ ΠΗΑΔ
ΕΡΥΤΗ ΣΗΜΕΤΕΡΑ ΑΡΧΗΣΤ
ΗΗΗ ΣΙΚΑΛΑΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
ΔΗΛΑΙ ΔΕΕΠΤΓΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙ
ΡΙΣΤΑΝΟΕΔΗ ΧΟΕΗΗΗΗΑΓ
ΕΥΦΡΑΙΝΕΤΟ ΕΥΦΑΝΤΟΔΗ
ΟΑΘΗΝΑΙΟ ΣΗΔΓΑΔΥΚΛΠΓ
ΛΝΚΑΡΥΕΤΟ ΗΗΕΚΥΛΑΙ
ΤΟΔΑΙΟ ΗΗΗΗ ΠΡΙΑΝΕΥ
ΚΛΕΙΔΗ ΖΟΡΑΣ ΧΝΝΑΛΟ
ΙΟΕΙΗΗ ΔΔΔΔΑΧΗΕΛΑΧ
ΝΥΜΦΟΔΑΡΟΔΗΛΙΟΕΗΔΔ
ΡΙΣΤΗΙΔΗΕΔΕΙΝΟΜΕΝ
ΜΙΟΗΗ
ΟΙ ΑΝΔΡΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΤΟ ΠΕΡΑΜΕΝΟΝ
ΠΟΛΛΟΝ ΤΟΔΗΛΙΟΗ
ΠΙΓΕΝΗΕΠΟΛΥΚΡΑΤΟ
Ο ΗΣΕΡΕΙΟΝΟΕΜ

ΕΛΘΟΝ ΗΞΙΕΝ ΔΗΛΛΙ ΔΕ ΠΑΛΛΑΙΟΤ
ΑΙ ΑΒΕΙ ΥΓΙΑ ΟΡΙ ΕΡΤΟ Ε
ΟΝ ΟΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ ΑΤΕΤΥ
ΜΡΥΡΡΑΛΟ ΟΣ ΑΝΤΑΓΓΕ ΟΜΡΑΤΡΟ
Ο ΣΑΔΡΙΑΤΕΛΗΣ ΑΝΤΑΓΓΕ ΟΜΡΑΤΡΟ
ΑΙ ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΚΟΛΛΑΙ Η ΗΝΕ
ΚΕΡΑΜΕΙΑ ΑΜΜΕΥΦΑ Ο ΣΤ
ΤΑΝ ΟΦΕΜΠΕΔΙ ΑΝΟΙ ΗΝΑΒ
ΣΟΙΚΙΑ Η ΗΝΕΡΗ ΣΟΕ Η
ΠΡΟΛΕΛΛΑΙ

Engraved from the Marble by J. Jefferys.

MARMORIS SAN
FACIES ANT

E

ΤΑ ΔΕ ΕΠΡΑΞΑΝ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΠΡΟ
ΕΝΔΗΛΩΙ ΔΕ ΑΠΟ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟ
ΤΟ ΕΠΙ ΙΠΠΙΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΧΡΟΝΟΝ
5 ΔΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΟ ΔΩΡΟΣ ΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ
Ο ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΙΔΙΩΤΗΣ ΘΕΟΓΕΝΟΣ ΧΑΛΚΙ
Σ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟ
ΤΑΙΩΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΕΠΙΚΑΛΛΕΟ ΑΡΧΟΝ
ΙΛΗΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ ΕΥΘΥΝΟΜΟΜΑΡΑΘΩΝ
10 ΑΛΛΗΝΕΥΣΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ . . . ΤΟ ΚΟ
ΙΟΙΧΧΗΗΗΤΗΝ ΙΟΙΤΚΕΙΟΙ . . . ΗΔΙ
ΧΧΧΗΗΔΔΔΠΠΙΗΤΑΙΗΗΗ . . . ΙΧ
ΧΧΘΕΡΜΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΗΗΗ . . . ΑΛ
ΧΧΧΗΗΗΗΗΔΔΔΔΔΙΙΙΙΙ . . . ΕΤΟΝΙ
15 ΔΗΛΙΟΣ ΤΥΠΕΡΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟΝ
ΓΛΑΥΚΕΤΟΔΗΛΙΟΝ ΗΗΤΥΟΚΛΕΗΣ ΗΛ
ΕΡΘΕΟΚΥΔΟΣ ΔΗΛΙΟ . . . Δ . . . ΘΕΟΓΗΤ
ΗΗΗΔΔΔΙΗΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ ΔΗ . . . ΟΥΤΙ
ΙΠΟΛΥ . . . ΣΤΗΝ ΙΟΣ ΤΥΠΕΡΜ . . . ΜΕ
20 ΣΤΥΠΕΡΚΛΕΤΑΡΧΟ . ΗΛΙΟΝ ΗΗ . . . ΔΔ
ΟΔΗΛΙΟ ΗΗΗΗΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ Δ . . . ΟΣ
ΕΙΔΗΣΤΗΝ ΙΟΣ ΤΥΠΕΡΟΙΝΑΔΟΤΗΝ ΙΟ
ΙΩΤΩΝ . ΗΗΗΔΔΠΕΙΣ ΕΠΡΑΧΘΗΜΕΝΥ
ΔΔΔΔΕ . ΣΕΠΡΑΧΘΗΜΗΝ ΤΘ . . . ΠΑΑΠ
25 ΝΤΩΝΩΦ . ΗΚΟΤΩΝ ΤΑΣ ΔΙΚΑ . ΤΙΗΣ
ΕΙΣΤΕΜΕΝΩΝ ΕΞΡΗΝΕΙΑΣ ΕΠΙΑΧΟ
ΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΕΝΔΗΛΩΙ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟΝ .
Ε . ΔΗΛΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ Χ
ΕΙΣ ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
30 ΔΔΔΠΡΑΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΤ
ΑΔΕΑΝ ΗΛΩΘΗΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΡΙΣΤΙΟ
ΜΙΣΘΟΣ ΧΗΤΡΙΠΟΔΕΣ ΝΙΚΗΤΗΡΑΤ
ΙΜΙΣΘΟΣ Χ . ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣΤΕΙΟ
ΑΝΤΙΜΑΧΩΙ ΦΙΛΩΝΟΣ ΕΡΜΕΙΩΙ
35 . . . ΝΕΟΡΤΗΝΩΝ ΗΘΕΝ ΤΩΝ ΗΠΠΙΩΝ Μ
ΑΚΑΙΧΡΥΣΩ . ΕΙΜΙΣΘΟΣ ΗΔ .
ΙΔΗΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩ Β
ΙΚΑΙΕΥΛΩΝΤΙ ΜΗΤΩΝ Ε .
ΚΑΤΑΛΛ
.
.
.

AND VICENSIS

ANTERIOR.

Θ

ΝΑΙΩΝΑΠΟΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
ΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΝΤΟΣΜΕΧΡΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣ
ΝΟΣΟΝΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΗΡΧΕΝΟΙΣΔΙΟ
ΗΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
ΣΑΡΝΕΥΣΜΕΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΣΩΣΙΓΕΝΗΣΣΩΣΙΑΔΟΕΥΠΕ
ΡΟΝΤΟΣΕΠΙΓΕΝ. . . ΕΤΑΓΕΝΟΣΕΚΚΟ
ΡΑΘΩΝΙΟΣΕ. . . ΡΑ. . . ΣΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΠ
ΤΟΚΟΑΠΕΔΟ. ΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙΧΗΗΔΑΣΥΡ
ΗΔΔΔΡΡΠΠ(ΣΕΡΙΦΙΟΙΧΗΗΣΙΦΝΙΟΙ
. . . ΙΧΧΗΗΗΗΗΔΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΧ
. . . ΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΤΤ
ΤΝΙΔΙΩ. ΤΟΤ. ΚΟΑΠΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΩ
ΛΟΗΗΗΗΑ. ΤΥΣΙ. ΕΩΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
ΣΗΛΙΟΣΗΗΗΑΓΑ. . ΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
ΓΗΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛ
ΟΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΔΔΔΠΡΡ
. . ΜΕΝΟΣΤΗΝΙΟΗΗΗΗΛΕΥΚΙΝΟΣΔΗΛΙ
. . ΔΔΚΛΕΩΦΩΝΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΠΙΣΤΟΞΕ
. . ΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΗΑΡΙΣ
ΗΙΟΗΗΔ. ΕΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΙ
ΜΝΥΘΕΝΕΚΤΩΝΕΠΙΣΘΕΝΟΣΔΗΛΙΟΗΗ
ΑΑΠΥΘΩΝΟΣΔΗΛΙΟΧΗΗΕΚΤΩΝΕΝΕΧΥΡ
ΙΗΣΚΕ. ΑΛΑΙΟΝΧΗΗΗΗΔΔΔΔΠΜΙΣΘΩ
ΑΧΟΝΤ. ΝΑΘΗΝΗΣΙΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΠ
ΟΠ. . ΟΤΤΧΗΗ. . ΜΙΣΘΩΣΕΙΣΤΕΜΕΝΩ
ΤΝΧΧΗΗΗΗΔΔΔΔΡΡΡΡΟΙΚΙΩΝΜΙΣΘΩ
ΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΙΠΠΙΟΗΗΔ
ΝΤΤΤΧΧΧΧΗΗΔΔΔΔΡΡΡΡΠΙΑΠΟΤΟΤΟ
ΤΙΟΝΤΩΙ. ΕΩΙΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ
ΡΑΤΟ. ΣΧΟΡΟΙΣΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝ
ΙΚΟΜΙΔΗΝΤΩΝΘΕΩΡΩΝΚΑΙΤΩΝΧΟΡΩ
ΙΡΗΡΑΡΧΩΙΤΧΑΡΙΘΜΟΣΒΟΩΝΤΩΝ.
ΠΤΜΗΤΟΤΩΝΤΧΧΗΗΗΗΔΠΡΡΡΡΠΕΤΑΛ
ΗΔ. . ΕΙΣΤΑΠΡΟΘΥΜΑΤΑΤΗΣΕΟΡΤΗΣ
ΤΒΩΩ. ΝΤΗΚΟΣΤΗΚΑΙΤΡΟ. .
Ε. ΝΤΙΜ. . .
.

S A V E R S A.

ΝΕ ΔΕ Ι ΑΥΤΑΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ
 . ΚΑΙ ΟΚΑΠΕΔΟΣΑΝΤΩΝ ΤΕΤΤΑΡΩ
 . ΜΥΚΟΝΙΟΙ ΗΗΗΗ ΔΔΣΤΡΙΟΙ ΧΧΧ
 . ΠΤΗΝΙΟΙ ΧΧΗΗΗΗΘΕΡΜΑΙΟ
 . ΤΤΧΗΗΗΗ ΔΔΔΟΙΝΑΙΟΙ ΕΞΙΚΑΡΟ
 . ΝΤΟΚΟΝΟΚΑΠΕΔΟΣΑΝΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗ
 . ΩΝΕΤΩΝΕ ΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣ Ι
 . ΔΑΜΑΝΤΟΣ ΣΩΚΡΑΤΙΔΟ ΕΝΔΗΛΩΙ
 . ΟΥΤΡΑΙΘΟΝΑΞΙΟΙΤΧΧΧΗΗΑΝΔ
 . ΗΗ vndecim literae erasae ΟΙ ΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΩ
 . ΝΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ Τ
 . ΩΝ ΑΘΗΝΗΣ ΙΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
 . ΔΟΕΝΔΗΛΩΙ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙ
 . ΧΟ . . ΡΙΣΤΩΝΟΣ ΔΗ . . ΟΣΗΗΗΗΑΓ
 . ΗΗ . . ΕΥΦΡΑΙΝΕΤΟΣ ΕΥΦΑΝΤΟΔΗ
 . ΣΤ . . . ΟΑΘΗΝΑΙΟΣ ΗΔΓΛΑΥΚΙΠΠ
 . ΗΔ . . . ΩΝΚΑΡΥΣΤΙΟΣ ΗΗΣΚΥΛΛΙ
 . ΕΟ . . . ΤΟΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗΗ ΠΡΙΑΝΕΥ
 . Π ΚΛΕΙΔΗΣ ΘΡΑΣΥΝΝΑΛΟ
 . ΟΣ ΙΟΣ ΗΗΗΔΔΔΛΑΧΗΣ ΛΑΧ
 . ΣΙ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟΣ ΗΔΔ
 . ΙΟ ΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝ
 . ΕΟ ΝΙΟΗΗΔ
 . ΙΑΣ ΡΙΣΑΝΔΡ . ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 . ΙΟΤ ΤΟ . . . ΠΕ . ΡΑΓΜΕΝΟΝ
 . ΟΙΕ ΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟΔΗΛΙΟΝ
 . ΕΤΥ ΠΙΓΕΝΗΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟ
 . ΠΑΤΡΟ ΗΣ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ Μ octode-
 . ΦΩΝΑΙ ΠΠΟ . ΑΝΤΙΦΩΝΤ . ΝΝΩ
 . ΟΜΤΗΛ ΗΣ ΠΟΛΥΤΑΡΚΟΣ Μ
 . ΕΝΔΗ ΕΡΑΙΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Τ
 . ΗΗΕ ΤΟΗΙ . Ε . . ΩΝΑΛΕΞΟΣ
 . Ο . ΣΓ ΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΤΟΑ .
 . ΗΗΝΑΡ ΠΟΗ . . Ε . . ΩΝ
 . Η ΠΟ . . ΣΧΑΛΚΕΙΟΝΟΗ
 ΩΝΟ . ΚΗΜΑΤΑ ΟΙΚΙΑ
 ΙΚ . . . ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟ
 Ε . . ΙΠΠΟΛΙΣΓΕΦ
 ΙΤΩΟΙΚΗΜ .
 ΑΗΝ . Υ .
 ΙΕ . . .

MARMOR SANDVICENSE

Literis minusculis,

CVM

LATINA INTERPRETATIONE.

FACIES

Ε. Θ.

- I Τάδε ἔπραξαν Ἀμφικλύονες Ἀθηναίων
- 2 ὑπὸ Καλλέο Ἀρχοντῷ μέχει τὸ Θαργηλιῶν μηνὸς
- 3 τὸ ἐπὶ Ἰπποδάμαντῷ Ἀρχοντῷ Ἀθήνησι ἐν Δήλῳ ὃ
- 4 ὑπὸ Ἐπιγένῳ Ἀρχοντῷ μέχει τὸ Θαργηλιῶν μηνὸς
- 4 τὸ ἐπὶ Ἰππῖο Ἀρχοντῷ χρένον ὅσον ἕκαστῷ αὐτῶν
ἦρχεν
- 5 Οἷς Διόδωρος Ολυμπιοδῶρος Σκαμβωνίδης ἐγεγραμ-
μάτῳ
- 6 ὑπὸ Χαιρῶντος Ἀρχοντῷ
- 7 Ἰδιώτης Θεογένῳ Ἀχαρνῶς
- 7 μέχει τὸ Ἑκατομβαιῶν μηνὸς τὸ ἐπὶ Ἰπποδάμαντῷ
Ἀρχοντῷ
- 8 Σωσιγένης Σωσιάδο Ἐυπεταίων
- 8 ἐνιαυτὸν ἐπὶ Καλλέο Ἀρχοντῷ
- 9 Ἐπιγέν... ἐλαγένῳ ἐκ Κοίλης
- 9 Ἀντίμαχῳ Εὐθυνόμο Μαραθῶνι
- 10 Ε...ρά...ς Μενεστράτο Παλληνδύς.

Αἶδε τῶν Πόλεων .. τόκο ἀπέδο.αν =

II	Μυκόνιοι	Χ Η Η Π Δ
	Σύριοι	Χ Χ Η Η Η
	Τήνιοι	Τ
	Κεῖοι	... Η Π Δ Δ Τ Τ Π Π Σ
	Σερίφιοι	Χ Π Η

Σι-

μηρο-
cosma-

επεγενε
μεταγενος

Η Η Η Η Π Δ
Δ Τ Τ Π Σ

ANTERIOR.

Haec fecerunt Amphictyones Atheniensium
a Callia Praetore [*ineunte*] vsque ad Thargelionem
mensum qui erat Hippodamante Praetore Athenis
in Delo autem ab Epigene Praetore [*ineunte*] vsque
ad Thargelionem mensum qui erat Hippias Praetore
quantum temporis vnusquisque eorum magistratum
gessit

Quorum Diodorus Olympiodori [*F. domo*] Scambonides erat Scriba

a Charifandro Praetore

Idiota Theogenis Acharnensis

vsque ad Hecatombaeonem mensum qui erat Hippodamante Praetore

Sofigenes Sofiadis Xypetaeo

annum [*integrum*] Callia Praetore

Epigen... etagenis e Coele

Antimachus Euthynomi Marathonijs

E...ra...s Menestrati Pallenenfis.

Ex Ciuitatibus hae [*partem*] Vfurae soluerunt

Mycenii

CIO CCLX

Syrii

CCIOO CCC

Tenii

T

Cei

....CLXXI-IIII

Seriphii

CIO DC

* 2

Siphnii

Marmor Sanduicenze

12 Σίφυιοι

X X X H I Δ Δ Δ Δ Π Π

Ἰῆται

HHH

.....

X X 田 H H H H 田 Δ Δ

13 Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρου

X . X X

Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρου

Н Н Н. 7 Н Н Н

.. φάλαιον τόκο παρὰ τῶν Πόλεων

I4 T T T . X X X 田 H H H H 田 Δ Δ Δ Δ F F F F C Mon

Οἱ.ε ἰδὼν ἰδίῳ. τῷ ἰ.κ.ο ἀπέδωσαν

15 Αείσω· Δήλιον ὑπὲρ

И Н Н Н Н

Απολλοδώρου Δηλίου

A. Ἰουσι. εὐς Δῆλιος ὑπὲρ

16 Γλαυκέτο Δηλίο

HHH

Υψοκλέης Δήλιος

H H H

17 Αἶα... κλέης Δῆλιος ὑπὲρ

• • Δ • •

Θεοκύδος Δηλίο

Θεόγνητος Δήλιος ὑπὲρ

18 Υψοκλέος Δηλ... 20

H H H Δ F † I I I

Αντίπαλος Δή...ος ὑπὲρ

Н Н И Δ Δ Δ П Ъ Ъ . I

19 Υψοκλέος Δηλίο

265-N- one old -

Πολύ...ς Τήνιος ὑπὲρ

Н Н Н Н

Μ... μένος Τηνίο

20 Δουκῖνος Δήλι.ς ὑπὲρ

HH. Δ Δ Δ

Κλετάρχο . ηλίο

Κλεοφῶν Δήλιος ὑπὲρ

Н Н Н □

21 Πισοξέ.ο Δηλίο

Παρθενίας Δ...ιος ὑπὲρ

H H H

Υψοκλέος Δηλίο

22 Axi-

Literis minusculis.

Siphonii	CCCCCCLXXXXIIII
Ietae	DCCC
.....i	CCICDDCCCCLXX
Oenaei ex Icaro	CCCCICDD
Thermaei ex Icaro	CCC.

Summa Vfurae ex Ciuitatibus [*profectae*]

T T T. CCCICDD D C C C C L X X X X F F F F C

Ex priuatis [*autem*] Hi [*partem*] Vfurae soluerunt

Aristo Delius pro A-	}	DCCCC
pollodoro Delio		
A.tyfi.aos Delius pro	}	DCC
Glauceta Delio		
Hypfocles Delius		CCC
Aga...cles Delius pro	}	...X...
Theocyde Delio		
Theognetus Delius pro	}	CCCXFFIII
Hypfocle Del..		
Antipater De..us pro	}	CCLXXXVFF.I
Hypfocle Delio		
Poly.....s Tenius pro	}	CCCC
M...mene Tenio		
Leucinus Deli.s pro	}	DCC...XXX
Cletarcho .elio		
Cleopho Delius pro Pi-	}	CCCD
stoxe.o Delio		
Patrocles D..ius pro	}	CCC
Hypfoele Delio		

Aristi-

Marmor Sanduicense

22 Αερο. είδης Τηνίος }
Οινάδο Τηνίο } Η Η Δ

23 . εφάλακτον τόκο ὡς τῶν I. κατῶν

МІТІННННННННН

2 DEC 1945
Doc. 100
10025-

- Εἰς ἐπερίχθη μινυθὲν ἐκ

24 τῶν Ἐπιδέοντος Δηλίου

Ε.σεπράχθη μηνυθ..εν

Πύθωνος Δηλίου

25 Εκ τῶν ἐνεχούρων τῶν

ὡφ. ἡκότῳ τὰς δικά.

τίμης κε. ἄλειον

26 Μισώ.εις τεμένων ἐξ

Πνεύμας Ἰπὶ Ἀρχόντ.ν

ΔΑΪΜΟΝ - ΧΑΙΡΩΝΔΡΟ

27 Αθηναῖοι { Ἰπποδάμαντος

ἐνδήλω { Παλαίο

$$\delta \varepsilon \quad \} \quad I \pi \dots 0$$

28. Μισώσεις τεμένων ε.

Δήλο ὅτι τῶν αὐτῶν

Αρχόντων

20 Οικων Μισω.ες ἐπὶ

Ἰπποδάμειος Ἀρχον-

τος Αθήνησι, ἐν Δήλῳ δ' ἐ

20 Ιππίο

ΔΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Г Т Т Т Х Х Х Х 田 Н Δ Δ Δ Δ Р Р Р Р И И

Απὸ

Literis minusculis.

Aristides Tenius pro } CCX
 Oenade Tenio }

.umma Vfurae a Priuatis [profectae] CCCXXV

Exigebantur indicio facto e bonis Episthenis } CC.LXXX
 Delii }

Exigebantur indicio facto e Pythone Delio } CIO D

E pignoribus eorum qui in iudicio causis cecidere } CIO DCCCXLV
 vniuersa summa }

Locationes locorum sacrorum e Rhenea [profectae] Praetoribus

Athenis { Charisandro } T T CIO CC
 { Hippodamante }
 in Delo { Palaeo }
 autem { Hippia }

Locationes locorum sacrorum e Delo [profectae] } CCIOCCDLXXXI I I I
 Praetoribus iisdem }

Aedium locationes Hippodamante Praetore Athenis, in Delo autem Hippia } CCL.XXXV I I

Receptarum [pecuniarum] summa
 ITTTCCCCIOCCD CXL I I I I I

7a Cent. 2 VIII
 Decem. 4649.1.
 et al - 3 -

Ex

Marmor Sanduicense

31 Από τότο .άδε ἀνελώθη

Στέφανος αἰτεῖον πῶ

32 .εἰς καὶ πῶ ἐργασαμένῳ
μισθός

Τεῖποδες νικητήρια τό.

Χοροῖς καὶ τῶ ἐργασα-

33 μέν .μισθός

Ἀρχιερωτοῖς

Εἰς κομιδὴν τῶν Θεωρῶν

34 καὶ τῶν Χορῶν . Ἀνι-

μάχῳ Φίλωνος Ερμείῳ

πειραχῶ

35 Αειθμός Βοῶν τῶν ...

... ἐορτήν ὠνηθέντων

Τίμη τότων

36 Πείαλ.....α καὶ χρυσώ.

μισθός

Εἰς τὰ προθύματα τῆς

37 ἐορτῆς

... ἰδὴ τῶν τειπόδων καὶ

τῶν βοῶν

38 .. νηκοσὴ καὶ τεθ. φ. α.

.... καὶ ξύλων τίμη τῶν

επ.....

39 ἡμ..... κατὰ λλ..

.....

X III

X

(H) m d

T

T X

H Π Π Π

T X X H H H H Δ Π Γ Γ Γ

H Δ Δ ..

Δ Β Π

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

FA-

Literis minusculis.

Ex hac [summa] haec expendebantur

Corona donarium .eo
et operanti merces

CIO D

Tripodes victoriae prae-
mia Choris et operanti
merces

CIO .

Architheoris

T

In vecturam Theoro-
rum et Chorum

Antimacho Philonis

T CIO

[F. domo] Hermienfi
trierarcho

Numerus Boum ad
Festum coemptorum

CVIIII

Precium eorum

TCCICCCD XV III III

Fol et merces in
deurationem

CXX . .

Ad antefacrficium

. . . tura Tripodum et
Bou .

.. nquagesima et tro . . .

.. . et lignorum pre-
cium quae ad

..... Antim

.....

**

Hac

ΕΡΑΣΙΕΣ

- 1 Αἶδε τῷ Πόλεων τὸ τό. ο ὃν ἔδδ αὐτάς ἐπὶ τῆς ἡμετέ-
 2 ρας δρχῆς ἀποδοῖναι . νελ. πο. καὶ οὐκ ἀπέδοσαν τῶν
 3 τετάρων ἐτῶν .
- Κεῖοι Χ Χ Χ Χ Η Δ Δ Π Ρ Ρ .
 Μυκόνιοι Η Η Η Η Δ Δ
 4 Σύριοι Χ Χ Χ Χ Π Η Η Η Η
 Σίφνιοι Χ Χ Π Δ Δ Δ Π Ρ Ρ Ρ Ρ Π
 Τήνιοι Χ Χ Η Η Η Η
 5 Θερμαῖοι ἔξ Ικάρο Η Η Η Η
 Πάριοι Τ Τ Τ Τ Χ Π Η Η Δ Δ Δ
 6 Οἰναῖοι ἐξ Ικάρο Τ Π Δ Δ Δ
- 7 Αἶδε τῶν Πόλεων τὸν τόκον οὐκ ἀπέδοσαν τὸν ἐπὶ τῆς
 ἡμετέρας δρχῆς τετάρων ἐτῶν ἐπὶ Ἀρχόντων .
- 8 Αθήνησι { Καλλέο
 Χαεισάνδρα
 Ἰπποδάμαντος
 Σωκρατίδου
 ἐν Δήλῳ { Επιγένους
 Παλαίου
 9 δὲ { Ἰπωίου
 Πυρραίου
- Νάξιοι Τ Χ Χ Χ Π Η .
 10 Ἀνδριοι Τ Τ
 Καρύσιοι Τ Χ Χ Η Η Η Η

vndecim literae erasae

Οἶδε

Marior Sanduicem

AVERSA.

Hae Ciuitates ex V^{su}ra quam oportebat eas in nostro magistratu soluere, *omiserunt* et non soluerunt per integrum quadriennium

Cei	CCCCIOOOO C X X V F F.
Myconii	C D X X
Syrii	CCCCIOOOO D C C C C
Siphnii	CCIOO LXXXV F F F F II
Tenii	CCIOO C D
Thermaei ex Icaro	C D
Parii	TTTTCIOO D C C C X X X
Oenaei ex Icaro	T L X X X

Hae Ciuitates reditum non *[omnino]* soluerunt quem *[debuerunt]* in nostro magistratu per integram quadriennium Praetoribus

Athenis	Callia	
	Charisandro	
	Hippodamante	
	Socratide	
in Delo autem	Epigene	
	Palaeo	
	Hippia	
	Pyrrhaetho	
Naxii		T C C C IOOO D C
Andrii		T T
Carystii		T C C IOO C D

.....

Hi

Marmor Sanduicense

11 Οἶδε τῶν Ἰδιωτῶν τὸν τόκον ὃκ ἀπέδο.αν τὸν ἐπὶ τῆς
12 ἡμετέρας δρχῆς τετάρτων ἐτῶν ἐπὶ Ἀρχόντων

13 Αθήνησι { Καλλέο
Χαεῖσάνδρο
Ἰπποδάμαντος
Σωκραλίδο

14 ἐν Δήλῳ { Ἐπιγένος
Παλαίο
Ἰπώιο
Πυρραῖθο

Αγάθαρχο. εἰσωνΘ. Δή..Θ.

15 Αγα.λέης ὙψοκλέΘ. ΤήνιΘ.

16 ΕὐφραίνειΘ. ΕὐφάνΘ. ΔήλιΘ.

Αλκμεωνίδης Θεραυ...ο Αθηναῖος

17 Γλαύκιππος Κλειτάρχο Δήλιος

...ων Καρύσιος

18 Σκυλίας Ανδριος

Ὑψοκλέης Θεο...το Δήλιος

19 Πειανδὺς Σύριος Γαλη.σίο

20 ...κλείδης Θεραυννάλο Δήλιος

Ἰκαρέων Θεράσωνος ...ιδος

21 Λάχης Λάχητος Στειριδὺς

22 Α.σι.... Νυμφοδώρο Δήλιος

Θεράσων Ἀρρώνος Σφήτιο.

23 .εἰσηνίδης Δεινομένος Τήνιος ὑπὲρ

Οἶναλοκλέονίο

ΗΗΗΗ

ΗΗΗ.

ΗΔ

ΠΔ

ΗΗΗΗΔ

ΗΗ

ΗΗ

ΗΗΗΗ

ΗΗΗ.

ΠΔ

ΗΗΠΔΔΔ

ΠΗΗ.

ΗΔΔΔΔ

...

ΗΗΔ

24 Οἶδε

...ο

...ο

Literis minusculis.

Hi [autem] ex priuatis Vfuram non [omnino] soluerunt
quem [debuerunt] in nostro magistratu per inte-
grum quadriennium Praetoribus

Athenis	{	Callia	
		Charisandro	
		Hippodamante	
		Socratide	
in Delo autem	{	Epigene	
		Palaeo	
		Hippia	
		Pyrrhaetho	

Agatharchu. .ristonis De . . us	CCCC
Aga.les Hypfoclis Tenius	CC..
Euphraenetus Euphanti Delius	CX
Alcmeonides Thrafy . . i Athenienfis	DXO
Glaucippus Clitarchi Delius	CDX
... o Carystius	C.C.
Scyllias Andrius	CC
Hypfocles Theo . . ti Delius	CCCC
Prianeus Syrius Gale. fui	XXXXV.
..... clides Thrafsynnali Delius	L.....
Icario Thrafonis ius	CCLXXX
Laches Lachetis Stiriensis	DCC..
A . fi Nymphodori Delius	CXXXX
Thrafo Arrhonis Sphettii	
.ristides Dinomenis Tenius pro	} CCX
Oenalocle nio	

Hi

meant de eorum auctoritate
Casim. 132. et de eorum auctoritate
Iay la fin de ce livre, etc.

Μάρμαρ Σανδικιεύσε

- 24 Οἶδε ὠφλον Δηλίων ἀσείας ρισαίνδρ. Αρ-
- 25 χούθ Αθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ Παλαιοῦ το ...
- 26 πε. ραγμένον .αι ἀειφυγία ορι... ἐκ τῷ ἰε... ..
- 27 .πόλλωνος τῷ Δηλίο η.ον.ος Αμφικλύονας κ' ἐτυ....
- 28 .πιγένης Πολυκράτος Μιροδοῖν
 Πύρραιθ Αὐλιγόνο Μ εἰτιδῶ
 Παῖρ...ης Επιδένθ Μ Εριγενε
- 29 octodecim literae erasae in Delo
 Αεισοφῶν Λι...ππρ Μιροδοῖν
- 30 Αὐλιφῶν Τ.νν.ω.ος Μιροδοῖν
 .δοιλέλης Αὐλ...ο Μ ιεϛϛ
- Τηλ...ης Πολυάρκος Μ Αγιανθῶν
- 31 Οικ... ἐν Δη... ἐραί τῷ Απόλλωνθ 1.ο...λίο
- 32 Οἰκία ἐν Κολω...ω ΝΗΗ
 ε...τοπι. ε...ων αλεξος
- 33 ..Κεραμεια. μνευφα...ο. σγ...ο ρεφοιτο
- 34 Τὸ βαλανεῖον το α...των οφεμπεδίων
 Οι...ηναρποη ..ει..ων ατεια ρηε
- 35σ
 Οἰκία ἢ ἦν Επιδε...η...πο...ς
- 36 Χαλκεῖον ο η... Ιπποω...ω...ο ρηντο
ων
- Οικήματα Οἰκία
 .ικ... ην Επιδενο.... reliqua

ημεν
 ημεν
 ο
 ημεν
 ενο

ημεν
 ενο
 ο
 ημεν
 ενο

ημεν
 ενο
 ο
 ημεν
 ενο

Literis minusculis.

Hi autem conuicti sunt Deliorum impietati.
 .ifandro Praetore Athenis, in Delo autem Palaeo..
 exactum ... perpetuo exfilio.... e tem... .pol-
 linis Delii Amphictyonas, et ...

.pigenes Polycrati. M

Pyrrhaethus Antigoni M

Patro..es Episthenis M

.....

Aristopho Li ... ppi M

Antipho T . nno . is M

.doiteles Ant i M

Tel es Polyarcis M

...

Domus Deli sacrae Apollini Delio

Domus in Colo.. HHH

.....

.....

.....

Balneum

Domus

.....

Domus ... Episthe

Officina aeraria Hippo

.....

Aedificia . Domus

.....

Domus ... Episthenis etc.

✓ F. daniel - 108 -
 1 - daniel - Corin.

Asteris minuscule

Hi autem conuicti sunt Delictorum impicti...

...in hunc Praetore Athenis in Delo autem Palaeo...

...exactum... perperno extilio... e tem... pol-

linis Del... Aphidicyones, et...

...Aphidicyones, et...

...pignes Polycrati...

Pyrrhaetius Antigoni...

Patro... es Episthenis...

...M...

Aristopho Li... ppi...

Antipho T. nno... is...

...hoicles Ant... i...

Tel... es Polycratis...

...M...

...M...

Domus Dei... Agellini Delio...

Domus in Colonia...

...

...

Balnearum...

Domus...

...

Domus... Episthenis...

Officina... Hippo...

...

Adificia... Domus...

...

Domus... Episthenis...

...

IOANNIS TAYLORI
COMMENTARIUS

AD

MARMOR SANDVICENSE:

Illustrissimo et Praenobili VIRO

D. D. IOANNI

Comiti de SANDVICO,

Vicecomiti de HINCHINBROKE,

ET

Baroni MONTAGVE de Fano S^{ti} Neoti

NUNCUPATVS.

Illustrissime Comes,

QUOD fingulare et praestantissimum marmor, Tuis auspiciis ex Athenis Atticis aduectum, commentario nostro illustratum iri voluisti: quod summopere efflagitasti, vt, quae rudiori tractu et subsaeciuis operis adnotaueram, ea diligentiori lima pertractarem, et publici iuris quantocius facerem, id mihi perquam honorificum accidisse, meorumque quos ab ineunte aetate posui, et pono quotidie, in antiquis literis laborum optimum et pulcerrimum fructum esse sensi. Nam vt essem cui potissimum committeres egregium hoc colendae Antiquitatis monumentum; vt conquisita fere omnia et explorata in isto commentariolo Tibi viderentur; cum maximo Tuae beneuolentiae argumento me ornari, tum non leue iudicium de mea siue solertia, siue in optimis

mis studiis vsu et exercitatione ferri iudicavi. Hortabantur praeterea multa alia, animumque accendebant non solum ad alacritatem in suscipiendo hoc munere, verum etiam sedulitatem in exsequendo. Nam siue fuerit Natalium Tuorum et Generis splendor, qua tamen auctoritate me minus commoueri libenter praedico, ni Honoribus, quos Maiorum virtus vnicuique comparauit, propria etiam accederet cultura quae tueretur; siue egregia morum Tuorum comitas, quae effecit vt ceteros tantum officiis et humanitate antecelleres, quantum loco antecellas et dignitate; siue Tua in iis literis, quibus ad humanitatem informamur, adeo incredibilis cultura, vt plus Tibi in Reip. negotiis versatissimo debeant, quam nobis qui in ocio consenescimus Academico; siue denique fuerit argumenti ipsius grauitas, et delectatio quam ex ipso labore perceperim; habes, Vir illustrissime, monumentum, qualecunque demum fuerit, industriae nostrae multis maximisque stimulis excitatae. Veruntamen in hoc commentandi genere, tametsi nonnulla adnotauerim ex vetustis scriptoribus, quibuscum mihi aliqua intercedit familiaritas et coniunctio, saepe numero tamen erudito et iucundissimo Tuo conuictu, auctoritate grauissima, atque ipsa adeo oculorum fide me fuisse adiutum sincere profiteor. Nam cum hoc Tibi sit cum multis commune qui literate peregrinantur, vt quae veterum olim erant morum, cultuum et disciplinae, ea iam domum aduecta deinde inciperent esse Tui quoque nominis Monumenta; tum illud etiam praeclare addidisti, vt pulcherrimae hae vetustatis reliquiae, eidem, vnde omnis profecta est et salutis suae et conseruationis ratio, deberent quoque singularissima lucis et splendoris ornamenta. Iure igitur ad Te redit antiquissimum hoc et venerandum marmor, Tuis auspiciis et praesidio ex barbarorum regionibus ereptum et conseruatum, Tuo etiam hortatu atque adeo ingenio illustratum. Multa semisepultae, multa ignoratae penitus Antiquitatis indicia vno hoc RATIONARIO P. ATHENIENSIS in lucem retraxisti. Nesciebamus enim antehac, veterum scriptorum ceterorumque monumentorum fide destituti, quo pacto praestantissima omnium Resp. in computo ineundo, atque in rationibus concinnandis se expediuerit; quali fuerit in describendis curiositate, in descriptis fide; quanta in exteris religionibus sanctimonia, quanta in sociis auctoritate; Populorum denique Ciuitatumque memoriam quasi ex inferis reduxisti, quarum nomen et celebritas ante scriptores qui sub Augusto inclaruerunt, et quos hodie vetustos vocare solemus, penitus obliterari atque intercidisse videtur.

Cum

Cum singularissima multa curiosae vetustatis indicia Marmor istud complectatur, tum imprimis memorabile est illud siue *Antiquitatis* siue *Diligentiae* monumentum, quod in literis exarandis vnaquaeque linea *εοιχνδον*, ut dicitur, describatur, eoque fere tenore qualis in pomariis usu venit et in arboribus conscriendis^a; nempe ut oculorum acies a summo marmore ad imum, per intervalla linearum vniuniformiter et distincte deferatur, in ordinem, ut ait Plinius^b, *se porrigente versu*. Vnusquisque intelligit veterrimos Graecos in literis describendis, modo a dextra laeuorsum scribere^c, quo ordine delectabantur olim Phoenices, et Aegyptii^d; modo a sinistra dextrorsum, ut nos hodie scribimus; modo etiam utroque more simul, quod cum boum iter inter arandum imitetur, placuit *βυττοφνδον*^e vocari, quo pacto memoriae proditum est descriptas fuisse olim leges Solonis^f: aliquando autem neque dextrorsum, neque sinistrorsum in latum legere et scribere, verum, ut hodie Sinici solent, a summo ad imum perpendiculariter. Cuius rei vel solus *Eustathius*^g luculentissimus testis esse potest. Στίχους οἱ παλαιοὶ, ὡς ὡς νῦν ἡμεῖς ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΟΝ, ἀλλὰ ΚΑΤΑ ΒΑΘΟΣ ἔγραφον — ὅτι δὲ ποτε καὶ ἡ ὀρθὴ βίβλος γραφὴ ὕψος ἐτάσσεν — ἐτέρεθ' ὅτι γινώσκω. Ad priscam hanc consuetudinem video adludere *Festum*. ΤΑΕΡΟΟΝ soliti sunt appellare Graeci genus scribendi deorsum versus, ut nunc dextrorsum scribimus. Quae piacularis vox ΤΑΕΡΟΟΝ, cum varie in Codd. scribitur, variis etiam et infinitis^h coniecturis impetitur, lubet etiam adicere meam. Nimirum, cum discretissime dicatur vox esse Hellenica, libenter emendarem ΤΟ ΕΠ ΟΡΘΟΝ. Quandoquidem *Diodorus Siculus* de incolis Taprobanae insulae verba faciensⁱ, qui eo utebantur scribendi more, ita loquitur: *γράφουσι τὰς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκλείνουσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' αἰῶθεν κάτω καὶ ἀναγράφουσι Εἰς ΟΡΘΟΝ*. Scilicet, ubi ordo literarum non in directum instituitur, et in linea, ut aiunt, Horizonti parallela, sed ab summo deorsum, modo et tenore perpendiculari.

^a Apollonius Rhodius de Orpheo I. 28.

Φηγοὶ δ' αἰγυιάδες, καί τις ἔτι σήμασι μολπῆς,

Αἰλῆς Θεμικλῆς Ζώνης ἐπὶ τηλεθώσας

ΕΞΕΙΗΕ ΣΤΙΧΟΘΕΙΝ ΕΠΗΤΡΙΜΟΙ —

^b XVII. 11. ^c Pausan. I. 5. p. 338. ^d Herodot. Euterp. 36. Pompon. Mel. I. 9. ^e Hesych. Pausan. I. 5. p. 320. Vid. Dickinson. Delph. Phoeniciz. p. 106. Chishull. Antiq. Asiat. ^f Euphorio apud Harpocr. in ὁ κάτωθεν νόμος. ^g ad II. ψ. v. 358. ubi vocat hoc scribendi genus Πυργνδον καὶ βάθος, ita ut ordinarentur literae ἢ μὲ ἐμπροσθεν, ἢ δ' ὀπίσθεν, καὶ ἐξ ὧς ἔως τὸ κατὰ τὸ βάθος τελευταίον. Theodosius Grammaticus in σχ. ad Dionysium Thracem appellat hunc morem literarum exarandarum ΚΙΟΝΗΔΟΝ, et exemplo illustrat. ^h Vid. Scalig. et Dacier. ad Festum. Edm. Dickinson. Delph. Phoeniciz. p. 105. Miscell. Obseru. vol. IX. p. 381. Cl. Wesseling. ad Petit. LL. Atticas. p. 179. ⁱ I. II. p. m. 98.

Inscriptio nostra, tametsi legendi cursus dextrorsum in latum usitato scribendi genere ordinetur, cum tamen *πληρῶς* absoluat, literarum ordinibus seriatim a summo ad imum constructis, ideoque nonnullis videri possit priscum illum scribendi morem et memoriam quodammodo conseruare; *Fidei* tamen illud potius et *Religionis* monumentum esse dixerim, quam *primaevae* alicuius et *cascae* vetustatis, aut, ut nonnulli existimare possunt, inanis curiositatis et *λεπτολογίας* exemplum. Deprehendisse, inquam, videor in ea scribendi singularitate cultissimi Populi in archiuis describendis religionem, Tabularumque publicarum fidem. Hoc enim pulcerrimo consilio, cum necesse fuerit utique ut vnaquaeque linea totidem deinceps constaret elementis, procurarunt, ne dolo malo in Albo corrumpendo aditus pateret, et, ut non solum pecunias in numerato haberent, verum etiam literas apicesque quibus earum ratio conficiebatur.

Vtcunque exercebat antiquam gentem *ea Cura* in describendis hisce Tabulis, non utique *manebat Nepotes* in adseruandis. Multum nimirum Indiligentiae, multum annorum *ἀδυστοχία*, nonnihil etiam fortasse rudi et inclementi Colono, qui has sedis inuasit ubi inuentum fit, attribuendum est, quod hoc monumentum non tam sincere hodie legimus, quam fideliter Maiores olim descripserint. Praetereo nonnulla industriae vestigia, de quibus commodior erit dicendi locus. Dolendum est autem maxime, quod particula tantum lapidis ad nos descenderit, et dimidiata fortasse Inscriptio, cum plura in integro marmore, decurrente opera, potuissent esse descripta, quorum nihil hodie nobis restat praeter desiderium. Quantum in flebili isto naufragio intercidit, nulla aut argumentorum fide, aut probabilitatis specie, nulla coniecturae felicitate, non ipso filo et tenore orationis assequi possumus: cum, licet a tergo non secus ac in fronte inscribatur lapis, secundum Tabulae latus a noua periodo initium ducat. Satis utique restat et ad inflammandum in amissis desiderium, et ad excitandam in seruatis industriam. Cum fragmentum hoc, licet aliqua parte sui mutilum, et in iis etiam quae supersunt lacerum, Bibliothecas omnium fere Inscriptionum et literarum genere, et argumenti nouitate, et auctoritatis pondere, et antiquitatis reuerentia superare mihi videatur.

Quod ad extremam laudis partem attinet, vetustatem dico, felicissimum esse iudico, quod praeter cetera et luculentissima aetatis indicia, quibus undique refertur, temporis etiam notam in quo describeretur, accuratissime contineat, et, dum veterum recentiorumque scriptorum fidem tueatur in describendis Atheniensium Fastis,
et

et in Chronographia Attica digerenda, antiquitatem prodat et commendet propriam. Anno ergo Olympiadis ci^{mae} tertio, aut saltem post vnum elapsum, nempe ci^{mae} quarto exaratum esse nouimus. Complectitur enim RATIONES QVAS TRIVMVIRI ATHENIENSES AMPHICTYONICA POTESTATE PRAEDITI RERV^m RELIGIONVMQVE IN DELO CELEBRATARVM SVB PRAETORIBVS CALLIA CHARISANDRO HIPPODAMANTE ET SOCRATIDE CONCLVSERVNT ET IN TABVLAS PVBLICAS RETVLERVNT EI REI QVAESITORES DATI. Istud vero Quadriennium, quo hi summum Athenis magistratum tenuerunt, ita in istius gentis annalibus perpetuo designatur, sc.

Callias	Olymp. c.	4.
Charisander	— ci.	1.
Hippodamas	—	2.
Socratides	—	3.

In marmoreo Chronico quod seruatur apud Oxoniensis, sc. l. 82. reperitur Callias hisce verbis: ΑΦ ΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ Ο ΚΩΜ..... ΑΘΗΝΗΣΙ ΚΑΛΛΕΟΥ. Quodcunque istud fuerit quod de Anaxandrida Comico ibi proditum erat memoriae (heu nimium breui!) illud certissimum est, ita aetatis notam in lacero isto loco restitui et consignari debere, nempe ΕΤΗ ΗΔΗ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΛΛΕΟΥ, *A Callia Praetore vsque ad hunc diem anni cxxiii.* Cui rei argumento esse possit, quod in illa quae proxime sequitur Epochā, et integra legitur, anni computantur cix ab Astaeo Praetore, qui Socratidi hic memorato in eo magistratu successit, a Callia quartus. Vnde eruitur, marmor, de quo hodie commentamur, *Pario* esse centenaria et quod excurrit antiquius. Quam autem rationem habeat aetatis ad ceteras quae vetustissimae sunt Inscriptiones, et de quarum natalibus aliquid certi statui potest, ex margine meo eruditus Lector discere potest.

Praetor ille Atheniensis, quem in hoc commentario Calliam vulgo dicimus, antiquitus tamen, sc. in marmoribus *Sanduicensi* hoc, et illo

	Marmor Sanduicense.	Chronicon Parium feu Marmor Arundellianum.	C. Duilii Columna rostrata.	Tabula L. Stipionis Bar- bati F.
Olymp.	ci. 3.	cxxix. 1.	cxxix. 4.	cxxx. 1.
Iul. Per.	4340.	4457.	4453.	4454.
V. C. Varr.	380.	490.	493.	494.
Ante Epoch. Christi vulg. }	374.	264.	261.	260.
				<i>Arun-</i>

Arundelliano Καλλιᾶς diserte scribitur. Cuiusmodi Orthographia, siue vocalium pingendarum ratio doctissimum *Palmerium*, bonum militem Cadomensē, qui marmor istud Oxoniense satis feliciter illustrauit, videtur latuisse, cum errore in Quadratarium vel Typographum lato, hortatur potius Καλλιᾶς reponere. Exarabant nostri homines sedulo E pro I, vt ΚΑΛΛΕΑΣ, col. 1. l. 1. col. 2. l. 8. et 12. Ita col. 1. l. 33. ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣ, quod serior aetas ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΙΣ, et fortasse etiam col. 2. l. 20. ΙΚΑΡΕΩΝ quod nos malumus ΙΚΑΡΙΩΝ. Apud veterrimos enim Graecos cognatae quodammodo inter se erant vocales E et I, et cum E per EI seu I productum enunciaretur^k, ideo ociose alteram figuram alterius vice frequentissime pingebant, sono magis et potestate quam in ore habuit, quam figura ducti^l. Ita in vetustissimis monumentis, *Sigaeensi* nimirum et *Deliaco-Tournefortiano*, EMI constanter pro eo quod posteriores scribebant EIMI. In antiqua igitur egestate literarum, vna figura plurimis potestatibus erat obnoxia, et Graeci ante adinuentam et receptam literam ἦτα, eodem calami ductu et e breuem exprimebant, itidemque longam, et, quod tertium est, verum luxuriae magis quam necessitatis fuisse videtur, eam potestatem quam E (siue EI) in pronunciando obtinebat. Vt scribit *Victorinus*^m: E et O ternas habebant apud eos [Graecos] potestates, vt E esset breue, et productum, I autem longum quodammodo sonat, cum et E et I iunctum est. Fortasse scripsit, cum ex E et I iunctum est. Haec etiam soni cognatio obtinuit in Latinis literis, cum, vt ait *Quintilianus*ⁿ, Quid? non E quoque I loco fuit? vt *Menerua*, et *Leber*, et *Magester*, et *Dioue* et *Veiove*, pro *Diioui* et *Veiovi*? Et *Donatus*^o: Propter cognitionem E et I literarum, non dubitauerunt antiqui *Heri* et *Here* dicere, et *Mane* et *Mani*, et *Vespere* et *Vesperari*. Obseruandum est autem, id quod Graeci aliquando necessitate coacti, in tenui illo et exili sedecim literarum alphabeto facere consueuerant, idem etiam eos vel per incuriam vel memoria lapsos retinuisse in literatura locupletata et octo elementis auctiori. Exempli gratia: In marmoribus et numismatibus occurrunt ΑΘΕ, id est, ΑΘΗΝΑΙ; in lapide apud *Sponium*^p

^k Nomen quinti elementi in Alphabeto Graeco erat EI, figura E. Hoc confirmare potest locus ille *Plutarchi* in commentariolo quem scripsit περὶ τῶν ΕΙ Εἰν Διελφοῖς. sc. pag. 201. meae editionis, vtor autem Graeca Basileensi 1574. Εἰσαῦθα δὲ Συνελθόντας [sc. V viros sapientiae laude celebris, CHILONEM nempe, THALETA, SOLONEM, BIANTEM et PITTACVM] αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς καὶ διαλεχθόντας ἀλλήλοις, ἀναθεῖναι τὰ γραμμάτων ὃ τῆτι τάξει πρῶτον εἴη, καὶ τὸ ἀριθμὸν τὰ πρῶτα δηλοῖ, μαρτυρημένους μὲν ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸ θεῖον, ὅτι πρῶτα εἰσὶ, καὶ δι' ἑξέδομον καὶ τὸ ἑλόν [sc. CLEOBVLVM et PERIANDRVN] ἀποποιούμενους καὶ ἀποβάλλοντας, ὡς εἰ προσήκουσιν αὐτοῖς. ^l *Chishull. Antiq. Asiat.* pagg. 10. et 19. *Hauercamp. Dissert. de Litt. Graec.* p. 262. ^m L. I. p. 16. Edit. Sanctandreanae, 1594. ⁿ I. 4. ^o ad *Ter. Phorm.* Act. 1. Sc. 1. ^p *Miscell. Erud. Antiq.* p. 315.

ΘΕΟΦΑΝΕΣ, ΚΑΛΛΙΦΩΝ, ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ΛΕΟΧΑΡΗΣ, id est, ΘΕΟΦΑΝΗΣ, ΚΑΛΛΙΦΩΝ, ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ΛΕΟΧΑΡΗΣ, ubi utriusque Grammaticae vestigia deprehenduntur, et illius veteris ante Euclidem Praetorem, qua E et O pro H et Ω scribebantur, et huius nouae, quae densis, ut aiunt, literis Θ, Φ, Χ receptis¹, eo Praetore obtinebat. Marmor nostrum, quod xx circiter annis ab eo Magistratu exarabatur, et quidem auctoritate publica, Grammaticam etiam publicam, usu et legibus munitam constantissime proficitur. Nam et consonantibus, quas duplicis vocant, itidemque iis quas adspiratas, vocalibus denique tam longis, quam breuibus, uniformi modo describitur, perinde uti nos hodie scribere solemus. In tertio solummodo usu τὴ E, ut modo vidimus, et in altero simillimo exemplo, ut statim videbimus, variatum est a nostra scriptura. Quod et impune fieri potuit, cum Grammatica siue Literatura Euclidea nihil quicquam de ea re statuerit.

Nam, quoniam in Orthographia huius monumenti occupemur, et expedire poterit ut ea res vno ictu conficeretur, paucissima de litera O adiciemus, illi alteri et fato et fortuna perquam simili. Pariter enim et illa aliquando O breuem designabat, aliquando O longam, aliquando denique diphthongum or, quod nomen scilicet in Alphabeto habuit². Apud Graecos, inquit Quintilianus³, O litera, interim longa ac brevis, ut apud nos, interim pro syllaba, quam nomine suo exprimit, posita est. Marius Victorinus de Orthographia⁴, O similiter quoque cum esset unum, breuem et idem faceret longam syllabam, praeterea exprimeret vocem, quae apud eos per o et u scribitur, ou. Et alibi⁵, Significaueram, priusquam Graecis inter vocalis repertae sunt η et ω, utrem earum tam apud illos quam apud nos expleffe e et o: o etiam scribi solitam pro syllaba ou. In marmore itaque nostro ω siue o longam nunquam repraesentat, propter auctoritatem Grammaticae quae ab Euclide invaluit, verum in diphthongo ou, potestatem nominis et appellationis suae ubique conseruat. Ita col. 1. l. 1. ΚΑΛΛΕΟ, l. 2. ΤΟ, l. 3. ΕΠΙΓΕΝΟΣ, l. 30. ΤΟΤΟ, et col. 2. l. 2. ΑΠΟΔΟΝΑΙ, ibid. ΟΚ, pro ΚΑΛΛΕΟΥ, ΤΟΥ, ΕΠΙΓΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΤΟΥ, ΑΠΟΔΟΥΝΑΙ, ΟΥΚ, et in locis praeterea quamplurimis.

Quandiu ea litera auctoritate diphthongi pollebat, fortasse haud erit facile definire. Ab ultimis Graeciae temporibus usque ad aeram

¹ Θ, Φ, Χ, priusquam a Simonide inuenirentur, exprimebant iuxta τ et iuxta π, et u adspirationis notam H ponendo. Mar. Victorinus de Orthographia, p. 17. ² Hoc confirmat Epigramma apud Athen. l. 10. p. m. 224. in Thrasymachum Chalcedonium Sophistam:

Τῶνομα δῆτα, εἶω, ἀλφα, σάν, ὦ, μῦ, ἀλφα, χι, δ, σάν.
Παλεις Χαλκιδων, η δὲ τὴ χεν Σοφία.

³ l. 7. ⁴ p. 16. ⁵ p. 30.

Macedonicam video constantissime obtinere. In monumentis quae Inscriptionem nostram aetate antecedunt, nihil mirum si perpetuo dominetur. Verbi gratia, in *Sigaeensi*, vt

ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΟ,

In *Deliaco*,

Ο ΑΦΥΤΟ ΛΙΘΟ,

Et in *Farnesiana* columna, Simia illa Vetustatis, saeculorumque de quibus agimus,

ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ.

His accenseri velim poculum inscriptum nomine Bacchi, iuxta hos senarios *Achaei* Tragici antiqui, quos conseruauit *Athenaeus*:

Ο δὲ σκύφος με τῷ θεῷ καλεῖ πάλαι,

Τὸ γράμμα φαῖνον δέλ', ἰῶτα, καὶ τρίτον

Δ Ι

Ο, νῦν τ' αὖ πάρες, καὶ ἀπὲς ἵν' ὤ

Ο Ν Υ

Εκ τῷ πέκεῖνα σάν, τότε ὃ κηρύσσειον.

Σ Ο

Quibus subiungit grauiissimus scriptor, Εἰν τέτοις λείπει τὸ ὅ σκυφῶν, ἐπεὶ πάλαι οἱ δεχάοι τῷ ο ἀπεχρῶτο, καὶ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττειται δυνάμει, ἀλλὰ καὶ ὅτε τ' ἀφθογοὶ διασημαίνετο, et quae sequuntur. In *Tetiorum* diris, incertae admodum aetatis, sed vetusto sane, monumento,

ΤΟ ΛΟΙΠΟ

ΤΟ ΕΥΝΟ

ΤΟ ΚΕΝΟ.

In marmore *Cretensi*, quod hodie beneficio Comitum Arundelliae legitur Oxoniis,

ΚΑΤΑ ΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΣ ΕΚΑΤΕΡΗ ΚΕΙΜΕΝΟΣ.

Qua arrepta occasione emendandus est a me *Mich. Apostolius*², in lepida historia quam prodidit de *Philoxeno* Poeta Cytherio: Qui, ubi latomias, in quas a Dionysio Tyranno coniectus esset, euaserat, rursusque a rege Syracusas vocaretur, λαβὼν χάριν, καὶ κατὰ μέσον πρᾶψας μικρὸν οὕτως τῷτο μῆτρον περιέλαβεν — καὶ πλῆσας τέταν πάλαι τ' χάριν, ἐπέμψαν, ἐμφαίναν ὅτι πολλὰ καὶ μεγάλας δευῖται³.

Nihil

¹ l. xi p. m. 230.

² *Proverb. Centur.* xix. 26.

³ Adludit aliquantulum *Tzetzes*, *Chilad.* x. *Hist.* 358, scribens

Τῷτο δ' ὁ Διονύσιος ἐπέμψας εἰς λατομίας,

Εὐθὺς μὴ ἐπιμπίλο πάλιν γραφαῖς ἐκείνον.

Φιλόξενος τοιοῦτον δὲ τὸ γράφει πρὸς ἐκείνον

Περίγραφος ἐν σχήματι ταυτοπολυλογίας,

Διὰ καὶ καὶ πλείονος δὲ γράφας τοιοῦτολόγους,

Οὐχὶ φρονίς, ἀλλὰ μῆτις μοι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Hic est facetissimus ille Scurra, quem ad manum habuit et conuiuiis adhibere solebat idem Dionysius: erat autem cupediarum appetentissimus. Accidit, vt in coena, cum adponeretur Tyranno nullus praegrans et bene saginatus, tenuior autem Poetae, pisciculum ori suo quasi

Nihil falsius. Ea certe aetate, quae aliquot annis marmor nostrum antecedit, pronunciabant OR, scribebant vero religiosissime O: neque enim per multa saecula ea diphthongus innotuit. Deinde autem, quibus artificii aut quo scribendi genere vnam OR diphthongum simili figura circumscribere aut includere potuit Philoxenus (ὡς τὸ τοῦ Φειλαξίου) equidem non video. Nimirum media charta paruulam o descripsit, deinde productione aliquantulum radio alteram, vsquedum circulis, quos dicunt concentricos, totam aream chartae suae compleuerat. Et quia O valebat eo tempore OR, toties pertinaciter negabat se rediturum, quot circulos descripserat. Ea μάλιστα nihil est verius, ne ea quae apud Sagram. Simili macula eluendus est Plutarchus^b. Lacones Philippo Regi per epistolam interroganti an vellent eum vrbe recipere, Laconice responderunt, εἰς χάριν OR μήνα γράψατες. Veruntamen neque eo saeculo se insinuauerat diphthongus, et confirmat non OR sed O rescripsisse Lacedaemonios, qui eandem narrat historiam, Ausonius^c,

Vna fuit tantum, qua respondere Lacones,
Litera, et irato Regi placuere negantes.

Ad haec igitur tempora nunquam pingi solebat diphthongus, post paucissimos annos nunquam fere negligi. Psephisma enim Sigaeorum^d in honorem Antiochi Soteris latum, Chronicon Parium illi aetate fere suppar, et Magnetum Smyrnaeorumque Foedus^e per diphthongum OR non literam O perpetuo describuntur. Ea nimirum tempestate emicuit Schola Alexandrina, cui curae fuit Graecae loquelae nitor et elegantia: tum primum fortasse tonus vocis et inflexio apicum et signorum vsu regi coepit: tum discretum est inter E et EI, quorum prouincias vbi disternerant, illud E μάλον, i. e. nudum siue tibicine^f suo segregatum appellabant; inter O et Ω, quorum illud paruum, hoc magnum erat; inter TI denique et T, quorum hoc rursus extra diphthongum μάλον vocari obtinuit; ad summum denique nouum

quasi cum eo conlocuturus, deinde anribus, quasi responsum accipere vellet, identidem ad-moueret. Sciscitanti Regi quidnam rei ageret, Galateam, inquit, scribere meditor (poemation eo nomine postea edidit in laudem Galatae quam deperibat) et cupio ab eo rescire, quae apud Nereum geruntur: verum nihil quidquam eorum rerum intelligere proficatur pisciculus minutus, se enim ea aetate esse captum, ut marinum istum Deum nunquam salutauerit: socium vero, qui coram Rege staret, natu grandiozem, ea omnia quae ego percontarer, facillime responsurum. Athen. l. i. p. m. 4. ^b De Garrulitate, p. 340. ^c Epist. XXV. 36. ^d Christ. Antiq. Asiae. p. 49. ^e Marmor inter Oxoniensia secundum. ^f Eustathius ad vulgarem ἐπιγραφήν v^{ta} libri Iliados, sc.

Εἰ, βάλῃς κοθίνας, Ἄγῃ τῇ Τόδῃ οὐδὲ, haec habet, Ἰσίδῃ δὲ εἶναι τὸ Ε φοιχῶν ΕΙ ἰδῆσθαι οἱ παλαιοί, ἀποφθίσεις τὸ Ι, ἵνα τῇ διὰ διφθόγῃ ἰδῆσθαι δύνηται περισπᾶν καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὰ ἄλλα φοιχῶν. τοῦτο δὲ ποιεῖν καὶ ἐπὶ τῷ μικρῷ Ο καὶ ἐπὶ τῷ γὰρ διὰ τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ ΟΥ λήγῃσι. ^g Athen. l. XI. p. m. 230.

Graecarum literarum canonem nobis procuderunt, qui hodiernis etiamnum moribus recipitur.

Sat fortasse Grammaticae litauimus. Iam quid Marmori, ope harum literarum de quibus disputauimus, consignatum sit, lectori meo non displicebit admoneri. Quod cum per compendia atque praecisa quadam oratione supra pag. 5. edocui, commodum duxi in hoc loco paulo fusius explicare. Solenne fuetum erat celebrari in Delo Festum; in quo Athenienses cum sociorum nonnullis, qui Cycladas incolebant, Apollinem choris, ludis, sacrificiis, omnique rituum genere propitiabant. Ad tolerandos igitur sumptus, qui in iis cultibus fiebant maximi, quotiescunque rediret religionis celebritas, toties in commentarios retulere Viri ei negotio praefecti, quicquid aut ex fisco sacro, aut ex singulorum patrimoniis, aut ex aere damnatorum, usu et auctoritate publica, suppeditaretur. Ea cura ad Atheniensis praecipue, siue quod communi ciuitatum arbitrio ad hanc gentem deferrebat, siue quod leonina societate cum prouincialibus agere vellet homines imperii praeter modum appetentes, spectasse videtur.

Id genus computi, quod modo memorauimus, repraesentat Marmor nostrum: et a prima quidem facie initium sumit a *tempore* quo hae res gestae sint, a *Magistratibus* Atheniensibus qui eo censendi munere fungebantur, et a *Scribis* qui iisdem erant a manu, et tabulas publicas consignabant; nimirum a linea 1ma ad — 10ma. A linea 10ma ad — 14ta *Ciuitatum* Rerumque publicarum nomina complectitur, quae hoc ceremoniarum foedere tenebantur, adnotato diligenter quantum vnaquaeque ad eam religionem contulit. Censentur deinde eadem ratione *Personae singulares* 14 — 23. Ad computum rediguntur 23 — 25 *nummi* qui a nonnullis *delictorum nomine* luebantur, et proxime 26 — 29 *Reditus sacri*. Quae omnia *summam* conficiunt linea sequenti diserte recitatam. Hucusque agitur de Reditibus. Quod superest huius tabulae lateris *Expensas* in his sacris faciendis accurate et minutatim commemorat.

Secunda Facies *de lentis nominibus* agit, et similiter a Rebusp. orditur, deinde priuatorum hominum rationes pertexit, nempe a l. 1ma ad — 23^{tiam}. Quorum cum duo sint genera, aut enim *in partem* erant obaerati aut *in solidum*, Illos a linea 1ma ad — 6ta recenset, ΤΟ ΤΟΚΟ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ: Hos a 6ta ad — 23^{tiam}, ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ. Post aliquantulum spacii literis vacuum relictum, et exorsa linea 24ta instituitur noua periodus, quae *de mulctis* in iudicio damnatorum, nondum tamen persolutis, agit: qua desinente l. 30. similiter alia, quae reddituum sacrorum censum, *Apollinis* nempe *patrimonium*,

monium, instituere videtur. Videtur inquam, nam in ea parte lapis fatiscere incipit, atque interiit omne deinceps, quodcunque istum titulum olim exceperit. Habes monumenti nostri ea fide qua potui descriptum argumentum.

Populus Atheniensis vix ad aliquam in bello gloriam emicuerat, cum summo studio niteretur ut insulas, quae Cyclades vocabantur, urbi proximas et quasi subiectas, vel vi et virtute militum in potestatem redigerent, vel oratione conciliarent ut id sua sponte facere vellent. Expedire enim visum est Reip. ut eorum hominum animos aut vi aut fide obstrictos tenerent, quos eodem belli genere usos et classe exercitatissimos, vel ambitionis optimos satellites, vel, si a Lacedaemoniis starent, acerrimos hostis erant habituri. Causabantur inter alia, generis propinquitatem, et id Iuris simulachrum quod ex communione sacrorum nasci credebatur; quippe homines Athenis profecti plerasque insulas, quibus mare Aegaeum distinguitur, atque omnem oram Asiae, quae isto oceano adluitur, incolis olim et urbibus conferebant^s. Adeo maternum nomen in summam imperii acerbiter et grauissimam tyrannidem tandem exire patiebantur. Neque oracula aut Deorum monita negligere voluisse videtur Populus, quibus erat proprium non minus superstitionibus duci, quam hac imperii maritimi cupiditate inflammari. Atheniensibus enim sacra olim in Delo peragentibus, cum puer aquas hausisset, atque e vasculo pisciculos aliquot vna cum latice effudisset, responderunt Vates Deliaci, nimirum Ἀλκίχεω pulchre edocti, velle Deos eo ostentu significare, fore ut Athenienses summum in mari imperium olim obtinerent^h. Si ultimam memoriam repetere vellem, cuius ut vetustior est origo, ita sanctiorem habere auctoritatem creditur, atque augustiorem sui reuerentiam, Erychtho Cecropis filius, qui aetatem *Chronici Arundelliani* M.CCC.XVIII annis antecedit, Delum insulam ditioni Atheniensium addidit, modo *Athenaeum* vere emendet ὁ πάλιν *Casaubonus*, l. IX. c. II.ⁱ Insecutis temporibus confirmatum est a multis istud imperium, a Pisistrato nimirum, circa Olymp. LXIII.^k a Miltiade^l, Olymp. LXVIII. a Themistocle denique, Aristide^m, aliisque, quorum alii Lemnum, alii Parum, alii Delum, et vicinas

^s Ταὶ Κυκλάδες πρότερον ἢ οἱ Μίω παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ Κόρυς, καὶ Νηλεὺς κατέκρησαν. Plutarch. de Exilio. Iones, duce Ione, profecti Athenis — multas in Aegaeo atque Icaro occupare insulas, Samum, Chium, Andrum, Tenum, Parum, Delum, aliasque ignobilis. Patere. l. 4.
^h Athenaeus l. III. init. ⁱ Καλεῖται τὴν Δῆλον, non καλεῖται. ^k Herodot. I. 64. Thucyd. I. 13. VIII. 104. ^l Nepos in Miltiade §. 3. Pari felicitate, ceteras insulas [praeter Lemnum] quae Cyclades nominantur, sub Atheniensium redegit potestatem. ^m Plutarch. in Aristide. Diod. Sic. l. XI.

plerasque insulas armis subegerunt. Huius autem, quem ultimo memoravi, cum iustitia factum est post pugnam ad Plataeas, tum intemperantia Pausaniae, ut summa imperii maritimi a Lacedaemoniis transferretur ad Atheniensem. Conflato bello Peloponnesiaco, in foedere et amicitia manebant Cyclades^o; et, quamvis inclinatis postea Atheniensium rebus, labascere¹ videretur aliquando sociorum fides, constanter tamen video P. A. maiestatem suam auctoritatemque in Aegaeo non nisi cum propria libertate amisisse.

Huius θαλασσοκρατίας quasi sedes erat et caput DELVS, ab antiquis et poetis et mythologis decantatissima. Ea enim parvis insulis undique cincta, quae inde Cyclades nominari solebant², medium occupabat, et quandam loci quasi praerogativam obtinere videbatur. Praeterea autem diffita erat ab Athenis exiguo maris itinere, tali nimirum, quale homines oblectandi animi gratia, et citra omnem periculi metum facere consueverunt³. Accedebat denique fani, religionumque celebritas, feriarum ludorumque nobilitas, quorum tenuem aliquam memoriam cum conservavit Historia antiqua, tum ritus et rationes, ceteraque id genus monumenta Inscriptio haec praestantissima quasi ex postliminio reduxit. Nihil igitur mirum, si Delus morem ceterarum coloniarum quas duxerunt Athenienses secuta, ad dominae normam et arbitrium totam se composuerit; verum eam eo usque Atticissare, ut Athenas plane Atticas in ea insula reperires, id, decurrente opere, Tibi, mi lector, non ingratum fortasse fuerit ediscere. Ceterum ea, quae olim fuerat Deorum religionumque feracissima, et duobus summi ordinis numinibus incunabula praestitit, quae a priscis poetis usque ad satietatem celebrari solita (etenim

Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delus⁴?)

quae et loci sanctitate tantopere floruit, ut in bello Peloponnesiaco commune esset aerarium Graeciae⁵, religionum vero celebritate, ut in eam concursus maximus fieri non solum ex Attica vicinisque gentibus,

^o Corn. Nep. in Aristide, §. 2. et 3. ¹ Αθηναίων ζυγμαχία — νῆσοι ἰσθμὸς Πελοποννήσου καὶ Κρήτης πρὸς ἡλίου ἀνίσχοῦσα, πᾶσαι αἱ ἄλλαι Κυκλάδες, πλὴν Μήλου καὶ Θήρας. Thucyd. II. 9. ² Thucyd. et Diod. Sic. passim. ³ Ipsaque longe clarissima, et Cycladum media, ac templo Apollinis et mercatu celebrata Delus, Plin. IV. 12. A promontorio Geraeio circa Delum in orbem sitae, unde et nomen traxere, Cyclades. Id. ibid. Εὐδοξὸν αὐτὴν ὑποῖναι αἱ περιουκίδες νῆσοι, καλεῖσθαι Κυκλάδες. Strab. I. 10. p. m. 485. Δῆλος, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες. Id. ibid.

Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ ὅτι οὐκ ἔστι Κυκλάδες ἡσὶ.

Dionys. περιηγ. v. 529.

Cycladas autumant inde dictas, quia, licet spaciis longioribus a Delo proiectas, in orbem tamen circa Delum sitae sunt, et orbem κύκλον Graeci ferunt. Solin. c. XVII. ⁴ Vid. Suid. et Paroemiographos. Adus ἰς Δῆλον πλίων. ⁵ Virg. III. Georg. 6. ⁶ Quantum pecuniae quaeque civitas daret, Aristides delectus est qui constitueret. Eius arbitrio quadraginta et sexaginta talenta quotannis Delum sunt collata. Id enim commune aerarium esse voluerunt. Corn. Nep. in Aristide, §. 3. Ταμίειον Δῆλος ἦν αὐτοῖς etc. Thucyd. I. 96.

verum

verum ex vltimis Hyperboreis * dicerentur, Insula et portuum commoditate praestantissima, et mercatu † florentissima; hodie inculta et illaetabilis, vix quidquam tantae maiestatis conseruat praeter aliquot nominis ‡ sui templique ruinas, quae et ipsae quoque quodammodo periere, leporum solummodo et mergorum domicilium, nulla aut agrorum satione, aut incolarum vfu, aut aduenarum fere appulsu nobilitata.

Istius autem Festi, de quo in hoc marmore agitur, vetustas et celebritas optime fortasse potest *Thucydidis* verbis explicari, ad Olymp. LXXXVIII. 3.

Thucyd. III. §. 104.

Τῷ δ' αὐτῷ χειμῶνος καὶ Δῆλον ἐκάθησαν Ἀθηναῖοι — καὶ τὴν ΠΕΝΤΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΤΕ ΠΡΩΤΟΝ μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ΤΑ ΔΗΛΙΑ. ἦν δὲ πότε καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύναδος ἐς τὴν Δῆλον τῶν ΙΩΝΩΝ τε καὶ ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΩΝ ΝΗΣΙΩΤΩΝ. ξὺν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παῖσιν ΕΦΕΛΡΟΥΝ. ὥσπερ νῦν ἐς τὰ ΕΦΕΣΙΑ Ἴωνες καὶ Αἰῶνες ἐποιεῖτο αὐτοῖσι καὶ γυμνικός, καὶ μουσικός, ΧΟΡΟΣ τε ΑΝΗΓΟΝ Αἱ ΠΟΛΕΙΣ. δηλοῖ δὲ μάλα Ὁμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἃ εἰσιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος,

Ἀλλὰ σὺ Δῆλῳ Φοῖβε κ. τ. λ.

Ὅτι δὲ καὶ Μουσικῆς ἀγὼν ἦν, καὶ ἀγωνιζόμενοι ἐφοίτων, ἐν τοῖσδε αὖ δηλοῖ, ἃ εἰσιν ἐκ τῷ αὐτῷ προοιμίου. τὸν γὰρ Δη-

Eadem hyeme Athenienses Delum lustrarunt — tunc quoque primum Athenienses post lustrationem Festa Iustralia, LYDOSQVE DELIACOS, QVI QVINTO QVOQVE ANNO CELEBRABANTVR instituerunt. Fuit autem et priscis temporibus in Delo frequens IONVM ET ACCOLARVM IN INSVLIS circumiacentibus habitantium conuentus. Nam cum vxoribus et liberis AD SPECTACVLA CONVENIEBANT, (vt nunc Iones ad ludos in Dianae Ephefiae honorem institutos confluere solent) illic autem gymnicum musicumque CERTAMEN fiebat, ET CIVITATES EO CHOROS MITTEBANT. Quod autem haec ita se habuerint, Homerus in primis declarat, his versibus qui sunt ex hymno Apollinis,

Tunc tibi magnopere etc.

Quod autem Musices etiam certamen

* Vid. Hymnographos. † Ipsaque longe clarissima, et Cycladum media, ac templo Apollinis et mercatu celebrata Delus. Plin. IV. 12. Mercatus in Delo concelebrante toto orbe. Id. XXXIV. 2. Insula Delus, tam procul a nobis in Aegaeo mari posita, quo omnes undique cum mercibus atque oneribus commeabant, referta diuitiis, parua, sine muro, nihil timebat. Cic. pro L. Manil. §. 18. Τὸ κοινὸν Ἑλλήνων ἱμῆριον. Pausan. I. 8. p. 509. Add. I. 3. p. 207. Strab. I. 10. p. m. 486. Minorem Delum Puteolos esse dixerunt, quod Delus aliquando maximum emporium fuerit totius orbis terrarum, cui successit postea Puteolanum. Festus. ‡ Vocatur hodie Sdili, vt Lemnus Stalimini, etc. Eodem modo Setinas, Es τὰς Ἀθήνας, Stampouli Es τὴν Πόλιν, i. e. CPolim, Staloutra Es τὰ Λῆτρα. Ad Baias. Ios dicitur Nia, i. e. in Iq, Icarus Nicaria.

Δηλιακὸν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνή-
σας ἐτελεύτα τῷ ἐπαίνῳ ἐς τὰδε τὰ
ἔπη, ἐν οἷς καὶ ἑαυτὴν ἐπεμνήσθη,

Αλλ' ἄγεθ', ἰλήκοι μὲν Απόλλων
κ. τ. λ.

Τοσαῦτα μὲν Ὁμηρὸς ἐτεκμηρίωσεν ὅτι
ἦν καὶ τοπάλαι μετὰ ἀληξινόδοι καὶ ἑορ-
τὴ ἐν τῇ Δήλῳ. ΤΣΤΕΡΟΝ ΔΕ ΤΟΥΣ
ΜΕΝ ΧΟΡΟΥΣ Οἱ ΝΗΣΙΩΤΑΙ ΚΑΙ
Οἱ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΕΘ' ἱερῶν ἐπέμ-
πον. τὰ δὲ περὶ τῆς ἀγῶνας καὶ τὰ
πλεῖστα καλεῖσθαι ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς
εἰκὸς, πρὶν δὲ οἱ Αθηναῖοι τότε τὸν
ἀγῶνα ἐποίησαν, καὶ ἵπποδρομίας, ὃ
πρότερον οὐκ ἦν.

men ibi fieret, et certaturi se con-
ferrent, his quoque versibus indicat
qui sunt ex eodem Apollinis hymno.
Nam postquam Deliacum mulierum
chorum celebravit, suam laudatio-
nem his versibus finiuit, in quibus
et sui ipsius mentionem fecit :

Verum agendum etc.

His igitur argumentis Homerus
manifeste probavit, vel PRISCIS
TEMPORIBVS ingentem conven-
tum et celebritatem in Delo fieri con-
suevisse; POSTEA VERO ATHE-
NIENSES ET INSULARVM IN-
COLAE CHOROS CVM SACRIS EO
MITTEBANT. Sed certamina, et
cetera pleraque, ut credibile est, ad-
versis casibus exoluerunt, donec A-
thenienses certamen tunc instaura-
runt, et equorum cursum addide-
runt, quod ante non fuerat.

Quibus verbis subiungi velim Strabonis etiam auctoritatem,

L. x. p. m. 485.

Ἐνδοξον αὐτὴν [Delum] ἐποίησαν
αἱ περιουκίδες νῆσοι, καλεῖσθαι Κυ-
κλάδες, καὶ ἀτιμὴν πέμπειν δημο-
σίᾳ θειῶν τε καὶ θυσίας, καὶ χοροὺς
παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ
συναγῆσαι μεγάλας.

Celebrem eam fecerunt circumpo-
sitae Insulae Cyclades, honoris cau-
sa publice mittentes qui sacra fre-
quentarent, tum victimas, choros
virginum, et solennis ibi magnos
agitantes conuentus.

Constat igitur Ionas, antiquissimam Graeciae gentem, una cum
Cycladum incolis, solennis maxime et religiosas Feras in Delo olim
concelebrare solitos. (Id quod deinde posteri eorum, coloniis in
Asiam ductis, in vrbe Ephesina, patrio ritu, factitarunt, quas solen-
nitates exinde EPHESIA, et Πανιώνια vocarent; quia nempe Popu-
lus per plurimas vrbis diffeminatus, de communi origine, horum
Festorum ope, identidem admoniti, mutuam quae inter eos obtine-
bat cognationem felicius excolerent^a.) Deliaca autem ipsa, sacra illa
anti-

^a Simile etiam obtinuit apud Dores, alteram Graecanicae gentis μερίδα, in memoriam
priscae consanguinitatis. Συνόλης, inquit Dionys. Halic. Hist. l. 4. p. m. 229. γυναιξὶν ὁμῶς καὶ
τίκτοις

antiquissima, ubi accidit ut per aliquot annos interpellarentur, et desinerent religiosi cōuentus in Delo fieri, siue quod Persarum classis per diutinum tempus maria illa infestaret, siue quaecunque fuerit alia calamitas, Athenienses, qui iam in loco antiquorum Ionum essent, Olymp. LXXXVIII. anno 3to solennitatem instaurabant, adscitis similiter in communionem sacrorum Insularis quibusdam, patriamque religionem, *quarto quouis anno redituram*, de nouo concelebrabant.

Ea fuit Solennitas *Deliorum*, Festi ab Atheniensibus bellum cum Lacedaemoniis, Dorica natione, gerentibus, sapienter instituti, siue ad imaginem prioris, quod olim agi solitum, adumbrati potius et redintegrati. Quod cum a me dicatur vno quoque quadriennio recurrisse, mirabitur fortasse lector ita verti posse *Thucydidis* verba, *ΤΗΝ ΠΕΝΤΕΤΗΡΙΔΑ τότε πρῶτον ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ Δήλια*, atque etiam illa *Pollucis*^b: *Δείξε ὅντις ἔσται [ἱεροποιοὶ] ἔθνον θυσίας ΤΑΣ ΠΕΝΤΕΤΗΡΙΔΑΣ, ΤΗΝ Εἰς ΔΗΛΟΝ, τὴν δὲ Βεῶντων, τὴν τὴν Ἡρακλειδῶν, τὴν Ἐλευσίνωνδε*. Multa autem animum meum impulerunt ut ita verterem. Nam et eodem anno Olympiadis (tertio nempe) quo instituebatur, recurrisse constat, et eam ipsam periodum celebrationis conseruat haec Inscriptio, sc. anno tertio Olymp. CI^{mae} exarata, rationes complexa Quadriennii proxime elapsi. Quae si deessent argumenta, attamen memorabile est eo loquendi genere delectari semper scriptores veteres. *Περίαιηγίδα* maxime notandis temporibus Graeci obseruant, id est, quaternum annorum circuitus. *Censorin.* de die natali, c. XVIII. Et alibi, *Idque tempus περίαιηδα appellabant, quod tertio quoque anno intercalabatur*, quamuis biennii circuitus et reuera διήκει's esset. Vnde *Mysteria quae Libero Patri alternis fiunt annis, Trieterica a Poetis dicuntur. Postea τελεγαίηγίδα fecerunt, sed eam, quod quinto quoque anno redibat περίαιηγίδα nominabant*. Inde fiebat, ut, cum Olympias reuera esset quatuor annorum complexio siue comprehensio, ab aliis vocaretur *Τελεγαίηγεις*: ab aliis autem, quia exacto quadriennio, in quintum annum ineuntem caderet ea celebratio, admissio in calculum eo quinto anno, non minori proprietate, *Περίαιηγεις*. Non quod quinquennium reuera complecteretur; sed quod *voluenda dies*, inclusive, ut aiunt, computando, particulam anni proximi, licet minimam decerperet; ut de ea re *Seneca*^c,

Quantus Eleum ruit ad Tonantem

Quinta cum sacrum reuocauit aestas.

τίποις κατὰ τὰς ἀποδειχθείας χρόνους, συνίδουσι τε καὶ συνεπαληγύριζον, καὶ ἀγῶνας ἱππικὰς καὶ γυμνικὰς, καὶ τὴν ἀπὸ μουσικῆς ἀκροσμάτων, καὶ τὰς διὰς κοινῶς ἀναθήμασιν ἰδμενῶτο. Adde *Herodot.* Chio 143, 144, 148. ^b L. VIII. c. 9. §. 107. ^c *Herc. Fur. Act. III.*

Eam

Eam computandi rationem amant ICTi Romani. Iussit Diaus Hadrianus, *quantum ad munera municipalia, eum annum, quem quis ingressus esset, pro impleto numerari.* l. 74. D. ad SCTum Trebell. Non ergo in Olympiadum recensione mirabitur aliquis Veteres tam parum sibi videri constare^d.

Necesse igitur fuerit vt DELIA Olymp. LXXXVIII^{uae} anno tertio instituta, Olymp. LXXXIX^{uae} tertio, si verum computum ineamus, repeterentur. Et de festo quidem altum vbique apud auctores silentium, nec tamen omnis praeciditur fides. Dicuntur Athehienſes^e hoc anno, quod supererat Lustrationis Olymp. LXXXVIII. 3. in Delo habitae confecisse, et in ea solennitate incolas antiquos ex sedibus pepulisse, religionem quandam simulantes, (ἡμισάριον καὶ παλαιὰ τινὰ αἰτίαν ἢ καθαγὺς ὕλης ἰερώδους. verba sunt *Thucydidis*) reuera autem, quod eos Spartanorum rebus nimirum studere suspicarentur^f. Quos tamen oraculo moniti ante annum elapsum reduxerunt^g. Meminerit lector instituta fuisse ante annum quartam *Delia* nostra, solenni prius habita lustratione. Iam ea Religione in orbem redeunte, vt rite fieret, prius lustratur insula quam sacra peraguntur: τὴν πεντήμετρίδα META THN ΚΑΘΑΡΣΕΙΝ ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ Δήλια, ait auctor noster vbi agit de festo instituendo. Coniungit pariter Festum et Lustrationem grauiſſimus auctor *Plutarchus*^h, Δήλοις ἑταρχεῖτο τοῖς ἡμισάριον καὶ μὲν καθαρμὸν. In illa priori καθαρός sustulerunt defunctorum monimenta, ne pollueretur Religio modo recursura: in hac etiam ipsos *Colonos veteres migrare* iusserunt, maculae alicuius, vt infimulabantur, contagione pollutos, et inidoneos ad proximas ferias celebrandas. Cum

TETPAETHPIE

Οὐδὲ δὲ περιμεῖναι TETPAETIAN, ὡς ἔλθῃ
ἀλλὰ Ολύμπια.

Arrian. ad Epictet. III. 25.

Ολυμπιάς. ὅτω καλεῖται παρ' Ἑλλήσιν ὁ κατὰ
ΤΕΤΡΑΡΑ ἔτη συντελούμενος αἰών.

Cyrrill. Hierosol.

Catech. XII. §. 8.

ΠΕΝΤΑΕΘΡΠΕ

καὶ ΠΕΝΤΑΕΘΡΙΑ ἅμα
Θῆκε Ζαθίοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειῷ.

Pind. Olymp. I. 38.

ΠΕΝΤΑ-

ΕΘΡΙΑ ὅπως ἄρα ἔτασαν ἰορταί.

Pind. Olymp. I. 69.

Ἡρακλῆς δὲ πρὸς τῇ ἰδίᾳ δέξατο τὸν ἀγῶνα
διαβῆναι πρῶτον, καὶ Ολύμπια ἑτοίμα διδοῖ. ΔΙΑ
ΠΕΜΠΤΟΥ ἔτος ΕΤΟΤΕ αὐτὸν καλεῖται ἄλλο ἄλλως,
ὅτι αὐτὸς τὸ εἰς αἰῶνα ΠΕΝΤΕ ἔτασαν ἰορταί.
Pausan. I. 5. p. 299.

In Scythia nobis quinquennis Olympias
acta est

Iam tempus lustris transit in alterius.

Ouid. IV. ex Ponto. 6. 5.

^e Thucyd. V. 1. Iterum eandem rem memorat Thucyd. ad extr. Historiae, sc. VIII. 108. ὅτι
ὡς Ἀθηναῖοι Δήλον καθαγὺς ὕλης ἀνίστησαν [Delii.] ^f Eam rationem assignat Diod. Sic.
I. XII. ad hunc annum. ^g Thucyd. V. 32. Pausan. Messen. p. 268. Edit. Harou. 1613.
^h In Cominio VII Sap. p. 95.

haec fit aperte mens Thucydidis, miror cum viro doctissimo, qui hanc telam mecum pertexuit, ita vulgo reddi posse verba laudati Historici,

Ἀθηναῖοι Δηλίας ἀνέστησαν ἐκ Δή-
λε, ἡγῆσάμενοι κατὰ παλαιάν τινά
αἰτίαν ἢ καθαρὰς ὄντας ἱερῶσθαι.

Athenienses e Delo Delios summo-
verunt, quod existimarent ipsos,
quamvis ob quoddam vetus piaculi
crimen polluti essent, Deo tamen
esse consecratos.

Nam siue ἱερῶσθαι, modo loquendi proprio, dicatur pro ἱερεῶσθαι, i. e. munere sacerdotali fungi, quemadmodum velle videtur Etym. M. qui quodammodo dicit ἱερεῶσθαι ἱερευγῆν· ὁ δὲ Θεκυδίδης ἱερῶσθαι, atque etiam Hesychius, ἱερῶσθαι. θύειν καθαρὰς ὄντας, fortasse ad hunc ipsissi- mum locum adludens: siue ἱερεῶσθαι potius scribendum iuxta aucto- ritatem Cod. MS.¹ necesse est omnino ita Thucydidem intelligi debere, ne videatur memoriae reliquisse, Delios ideo a sedibus suis fuisse pulsos, propterea quod Apollini Deo indigenae consecrati essent, quamvis veteri piaculari crimine tenerentur. Sententiam non vno piaculo dignam, neque vno ostento et foeditate interpretationis pollutam! Ego certe praetulerim ἱερεῶσθαι. Ita Thucydides^k, Ἐπὶ Χρυσίδῳ ὃν Ἀργεὶ τότε πείλκοντα δούιν δέοντα ἔτη ἱερῶμενης. Ita Pausanias^l, Τὰ δὲ ἔτι πα- λαιοτέραι, πρεσβεύοντο ἐκ τῶν παλαιῶν ἱερασθαι τὰς Δελίας ὅτι καὶ κάλλει. Et Strabo^m, Ὅπου τὰ Πανιώνια κοινὴ πανηγυρεῖς τῶν Ἰωνίων συνελθεῖν τὰς ἑλκωνίαν Πόσειδωνι, καὶ θυσία. ἱερῶνται δὲ Πριηνεῖς. Quali autem sacerdotii genere in his sacris fungebantur Delii, alibi a me erit dicendum.

Si igitur hanc rem rite definiuimus, agebantur tertium DELIA Olymp. xc. 3. Qua celebritate Nicias Atheniensis Ἀρχιερέως munere fungebatur. [Vid. huius Inscript. col. i. l. 33.] Aio autem hac Pen- taeteride Niciam duxisse θεωρίας; nam ante proximam, in Siciliam cum imperio mittitur, ubi caesusⁿ est profligatis Atheniensium copiis, quibus praefuit: elucescet autem ex commento istius hominis, quod proxime sum relaturus, eum, quod certissimum est, neque primis feriis Architheorum potuisse fieri, neque quod verisimillimum, se- cundis. Erat autem huiusmodi, uti refert Plutarchus.

Plutarch. in Nicia.

Μνημονεύεται δ' αὐτὸ καὶ τὰ περὶ
Δηλόν, ὡς λαμπρὰ καὶ θεοπρεπῆ Φι-
λομήματ' αὐτῶν γὰρ χορῶν, ὅς αἱ
πρὸς

Iam commemorantur eius in Delo
magnifica et religiosa munera. nam
quum chori, quos ciuitates ad ca-
nendum

¹ Vid. H. Steph. ad Dionys. Halic. Antiq. Rom. p. 17. Edit. Hudson.
^l L. 14. p. m. 639.

ⁿ Thucyd. ad Olymp. xci. 1.

^k II. 2. ^l P. 445.

πόλεις ἐπεμπον ἄσομένους τῷ θεῷ,
προσπλέοντων μὲν ὡς ἐτύχεν, εὐθύς δ'
ὄχλῳ πρὸς τὴν ναῦν ἀπαντώντος, ἄδειν
κελευομένων κατ' ἑδένα κόσμον, ἀλλ'
ὑπὸ σπεδῆς ἀσυντάκτως ἀποβαίνοντων
ἅμα, καὶ σεφανεμένων, καὶ μελαμφιεν-
νυμένων, ΕΚΕΙΝΟΣ, ΟΤΕ ΤΗΝ ΘΕΩ-
ΡΙΑΝ ΗΓΕΝ, αὐτὸς μὲν εἰς Ρηνίαν ἀπέ-
βη τὸν χορὸν ἔχων, καὶ τὰ ἱερεῖα, καὶ
τὴν ἄλλην παρασκευὴν, ζεύσμα δὲ
πεποιημένον Ἀθηνησὶ πρὸς τὰ μέτρα,
καὶ κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς χρυσώ-
σεσι, καὶ βαφαῖς, καὶ σεφάνοις, καὶ αὐ-
λαίαις κομίζων, διὰ νυκτὸς ἐγεφύρωσε
τὸν μελαζὺ Ρηνίας καὶ Δήλῃ πόρον, ἐκ
ὧν μέγαν· εἴθ' ἅμα ἡμέρᾳ τὴν τε
πομπὴν τῷ θεῷ, καὶ τὸν χορὸν ἄγων
κεκοσμημένον πολυέλῳς, καὶ ἄδοντα,
διὰ τῆς γεφύρας ἀπεβίβαζε.

nendum mittebant in Apollinis ho-
norem, appellerent promiscue, et quia
navi turba repente occurrente ca-
nere iuebantur nullo ordine, sed
nimia festinatione, incompote si-
mul descenderent de navi, coronas
sumerent, et vestis, ILLE, QUVM
ARCHITHEORVS ESSET, traie-
cit secum in Rheneam chorum, vi-
ctimasque, et reliquum apparatus
trahens, ad haec pontem Athenis
paratum competentem, atque exi-
mie excultum auro, pictura, fertis,
tapetibus deportans, nocte fretum eo
inter Rheneam et Delum medium,
quod non est latum, iunxit: mox
ubi diluxit, pompam Deo et cho-
rum magnifice comptum cantan-
temque traduxit per pontem.

Si cui incredibilius paulo videatur istud Niciae consilium propter
latitudinem freti, cum Rhenea insula IV circiter stadiorum inter-
vallo a Delo dirimebatur^o; id quod optimum *Tournefortium* impu-
lit, vt crederet potius non Rheneam cum Delo ponte fuisse iunctam,
verum vnam ex insulis, quae *Rematieri* dicuntur, medio fere itinere;
meminerit id effici potuisse ratibus lintribusque iunctis, super quos
tabulata secum domo aduecta sterneret Nicias, atque ita pompam
transduceret. Dudum in ea fui sententia, neque ea res mihi videtur
exsuperare Polycratis factum, qui Rheneam insulam bello expugna-
tam Apollini consecrauit, ἀλύσει δῆσας πρὸς τὸν Δῆλον^p.

Ea maiestate atque dominatione vsi sunt per diutinum tempus in
Delo Athenienses, Templi curam, Fisci administrationem, Sacro-
rumque instituendorum praerogatiuam in se trahentes; neque miseris
insulanis quidquam reliqui fecerunt, quod non plenissimo iure ad ci-
vitatem Remque pub. Atheniensium spectaret, non ipsam loci reli-
gionem^q. Sub exitu belli Peloponnesiaci, euersis funditus Athenien-
sium rebus, cum Pausanias Lacedaemoniorum dux, urbem et metu
et obsidione cinctam teneret, atque omnia in ista Rep. facere posse

^o Strabo l. X. p. m. 486.

^p Thucyd. III 104.

ἔστι τῆς πόλεως. Aristid. Panathen.

^q ΑΛΛΑ Ε Δῆλον ἀνίσταται τοῖς θεοῖς ἡδέ

videretur, Delii dominationis pertaesii Regem adorant, rati idoneam se ad eam rem nactos opportunitatem, et litem aduersus Atheniensis de proprietate insulae instituunt.

Plutarch. Apophth. Lacon. p. 59.

Edit. Nouae.

Παυσανίας ὁ Κλεομβρότης, Δηλίων δικαιοδοκῶντων περὶ τῆς νήσου πρὸς Ἀθηναίους, καὶ λεγόντων ὅτι κατὰ τὸν νόμον τὸν παρ' αὐτοῖς ἔτε αἱ γυναῖκες ἐν τῇ νήσῳ τίκουσιν, ἔτε οἱ τελευτήσαντες θάπτονται, πῶς ἐν, ἔφη, αὕτῃ παρὶς ὑμῶν εἴη, ἐν ᾗ ἔτε γέγονε τις ὑμῶν ἢ ἔσται;

Pausanias Cleombroti F. Deliis de insulae suae iure aduersus Atheniensis disputantibus, ac dicentibus, lege apud ipsos receptum esse, ut neque pariant in insula mulieres, neque mortui sepeliantur: Et quomodo, inquit, Delus patria vestra fit, in qua neque natus est quisquam vestrum, neque erit post mortem?

Ad Pausaniam Plistanactis F. non ad illum alterum Cleombroti, aetate superiorem, merito has res reduxit eruditissimus *Dorvillius* in eleganti commentario de Delo et rebus Deliacis, qui legitur *Miscell. Obseru.* Vol. VII. Tom. I. quem operae precium erit consulere.

Eo facetissimo responso, omni spe exclusi rursus se tradunt in clientelam Atheniensibus, et pristinam libertatem et auita iura per id tempus feliciter asserentibus. Olympiadem denuo circa *CVII^m* aut *CVIII^{uam}*, viginti sc. annos ab hoc marmore exarato, causam hanc de praefectura Templi ad Amphictyonas, qui Delphis congregabantur, deferrebant, coram communi Graecorum concilio diiudicandam. Ea tempestate Athenis eloquentiae laude florebat *Aeschines*, quem P. A. Syndicum suum elegit, et Delphos causam Reip. peroraturum mittere voluit. Non tamen mittitur, cum Senatus Areopagiticus, neglecto Populi suffragio, id muneris in Hyperidem contulit.

Dem. de Corona, §. 43. Edit.

Foult. et Friend.

Μαρίσυρσι Δημοσθένει ὑπὲρ αἰπάντων οἰδὲ Καλλίας Συνιεὺς, Ζήνων Φλυεὺς, Κλέων Φαληρεὺς, Δημόνιος

Demostheni pro omnibus hi testimonium tribuunt: sc. Callias Sy-nienseis, Zeno Phlyensis, Cleo Phaleretus,

¹ Plutarch. in vita Aeschinis: Συστάει πρὸς Δηλίους [Ἀθηναίους] ἀμφισβητήματι, ΠΟΤΕΡΟΥΣ ΔΕΙ ΠΡΟΙΣΤΑΣΘΑΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ, αἰρεθῆναι Αἰσχίνην Συνιεῖν, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ὑπερίδην ἰχυροτόνησαι. Apollonius in vita eiusdem: Ελομένῳ γὰρ ποῖς αὐτὸν ἔδῃμιν Σύδικον ὑπὲρ ἧς ἐν Δήλῳ ἱερῷ πρὸς τὴν γενομένην πρὸς Δηλίους Ἀθηναίων διαδικασίαν, ἢ ἀπέτρεπε ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ etc.

κος Μαραθώνιος· Οἱ τῷ Δήμῳ πρὸς
χειροτονήσαντος Αἰσχίνην Σύδικον ὑ-
πὲρ τῶ ἱερῷ τῷ ἐν Δήλῳ εἰς τὰς Ἀμ-
φικτυόνας, Συνεδρεύσαντες ἡμεῖς ἐκρί-
ναμεν Ὑπερίδην ἄξιον εἶναι μᾶλλον
ὑπὲρ τῆς πόλεως λέγειν, καὶ ἀπεσάλη
Ὑπερίδης.

lereus, Demonicus Marathonius :
Quod, cum Aeschinē templi quod
est in Delo syndicum apud Am-
phictyonas olim creasset Populus,
nos concilio conuocato Hyperidem
magis idoneum censuimus qui pro
ciuitate diceret, et missus est Hy-
perides.

Hyperidis Oratio Deliaca, toties a veteribus laudata, vna cum ce-
teris istius viri scriptis diu intercidit. Constat tamen ex paucillulis ad-
modum, quae sparsim leguntur, reliquiis, eum multa ex veteri my-
thologia deprompsisse, ad iura Atheniensium ab vltima antiquitate
asserenda. Quali autem successu causam hanc perorauit non admo-
dum liquet, silentibus vtique de ea re istius aevi scriptoribus. Vero
autem est simillimum, vel ad *Pausaniae* aetatem eam templi custo-
diam non fuisse ab Atheniensibus ereptam; ille enim scriptor, dum
fata vrbium et vicissitudines lamentatur, ita loquitur :

Pausan. Arcad. p. 509.

Edit. 1613.

Τὰ δὲ ὑπερηκότα πλέτω τὸ ἀρ-
χαῖον, Θῆβαι τε αἱ Αἰγυπιοί, καὶ ὁ
Μινύης Ορχομενός, καὶ ἡ Δῆλος, τὸ
κοινὸν Ἑλλήνων ἐμπόριον, αἱ μὲν ἀνδρὶ
ἰδιώτῃ μέσῃ δυνάμει χρημάτων καὶ α-
δύναμις ἐς εὐδαιμονίαν· ἡ Δῆλος δὲ,
ΑΦΕΛΟΝΤΙ ΤΟΤΕ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕ-
ΝΟΤΕ ΠΑΡ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥ
ΙΕΡΟΥ ΤΗΝ ΦΡΟΥΡΑΝ, Δηλίων γε
εἴνεκα, ἔρημός ἐστιν ἀνθρώπων.

Iam vero quae cunctas olim vrbis
opum magnitudine antecellebant,
Aegyptiae Thebae, et Minyarum
Orchomenus, ne mediocris quidem
nunc priuati hominis fortunas ad-
aequant : Delus autem, commune
olim Graecorum emporium, tanto pe-
re iam deserta est, vt PRAESIDIO
TEMPLI AMOTO QVOD ATHE-
NIENSES MITTVNT, hominibus,
si Delios tantum numeres, prorsus
orbata sit.

Post explanatam DELIORVM religionem, et adnotatas temporum
vices quibus agi solita, paratior aliquanto accedet lector ad versan-
dum hoc monumentum, si prius mecum expenderit numerorum no-
tas, quae passim in vtroque latere occurrunt, easque figuras, quibus
omnis fere ratio computi Attici includi videtur. In qua re trutinan-
da, si diligentius paulo rem omnem ab origine repetam, secum repu-

* Βυζάντιον γὰρ ἱκίῃ· [i. e. Hyperides in Orat. Deliaca] ἐξ ἀρχαίου διῆται ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙ-
ΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩ ΙΕΡΑ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΑ, πολλὰ κίχρηται τῷ μύθῳ, λέγων ὅτως κ. τ. λ. Schol.
Hermog. p. 389.

tet, me ad eam orationem descendere, quae a nemine ad hunc diem ea vbertate, qua par est, tractata fuerit; et, si non ea proferre videar, quae verissima fore iudicabuntur, non aegre tamen accipiet quae veris sunt proxima, memor me in argumento versari, quod vnico hoc monumento, angustis sane limitibus, continetur. Eoquis enim ait se vidisse aut in codice scribi, aut exarari in lapidibus, aut cudi in numismatibus, aut in quouis omnino hodie restare monumento, haec et similia non solum notarum numerorumque compendia, verum etiam argenti ratiunculas? sc.

[col. I. l. 13. T T T . X X X H H H H H Δ Δ Δ Δ F F F F C
 l. 28. X X H H H H H Δ Δ Δ F F F F
 l. 30. Π T T T X X X X H H Δ Δ Δ Δ F F F F Π I

Vna fuit antiquis, a natura profecta, et familiarissima et simplicissima numerandi ratio. Graeci, de quibus praecipue loquimur, ante inuentos numeros, aut, vt accuratius dicam, numerorum notas, calculum omnem, rudem licet et horridulum, digitis instituere solebant. Cuius deinde ratio et proprietas in communem Arithmetica fluxit atque in ea *σημεῖα*,

quae post fabricauerat *Vsus*^t.

Inde fiebat vt numerus quinarius eam in artificiosis signis praerogatiuam computandi obtineret, quam natura olim attribuerat digitis; vt esset nimirum numerorum quasi meta quaedam et flexus, cardo denique in quo omnis supputandi ratio verteretur^u.

^t Hor. I. Serm. 3. 102. ^u Ea ratione vox *Πεμπάσαι* propter loci sui dignitatem simpliciter pro numerare aut calculum facere dicitur:

Φάσας μ' τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἵππῳ
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ὡς πᾶσας ΠΕΜΠΑΣΣΕΤΑΙ ἡδὲ ἰδῆλαι.

Hom. Odys. Δ. 411.

Schol. breu. ad loc. Κατὰ πέντε ἀριθμήσει. Hesych. Πεμπάσσειν. Κατὰ πέντε ἀριθμήσει. τὸ γὰρ πέντε Αἰολίς πέμπε λέγεται. κατὰ χρηστικῶς δὲ καὶ ψιΔΩΣ ἀριθμήσει. Plutarch. de Ei apud Delphos. Ὡς δὲ μεγάλα πρὸς τὰ ὅλα κρεῖον σημεῖον ἀριθμῶ προσημειώθη, ἀφ' οὗ τὸ ΑΡΙΘΜΕΙΝ οἱ ῥοφοὶ ΠΕΜΠΑΖΕΙΝ ὠνόμαζον. Idem de Orac. defectu. ΠΕΜΠΑΣΣΑΣΘΑΙ τὸ ΑΡΙΘΜΗΣΑΙ τοῖς παλαιοῖς ἴθι· ἢ καλεῖν. αἶμαι δὲ καὶ τὰ πάντα τῷ πέντε παρῶνυμα γιγνόναι κατὰ λόγον, ὅτι δὴ τῷ πεντάδῳ ἐκ τῷ πρῶτῳ ἀριθμῶν συνέστηκε. Adde Eustath. ad Iliad. A. 463. Odys. Γ. 460. Huetiana n. XLVII. Alciat. Parerg. Iuris X. 20. Biblioth. Literariam Cl. Wassei. Eodem modo numerus denarius, meta proxima, et plenissimus numerandi terminus, quem neque nostra aetas superauit, magni habebatur, vt Plutarch. Placit. Philosoph. I. 3. Εἶναι δὲ τὴν φύσιν τῷ ἀριθμῷ διτάδα· μέχρι γὰρ τῷ δέκα πάντες Ἕλληνες, πάντες Βαβυλώνιοι ἀριθμοῦσιν, ἐφ' οὗ ἰλθόντες πάλιν ἀναποδῶσιν ἐπὶ τὴν μονάδα. Vitruu. III. 1. Ex manibus Denarius, digitorum numerus. Quid. Fast. III. 122.

Hic numerus magno tunc in honore fuit:

Seu quia tot digiti per quos numerare solemus,

Seu quia —————

Ita-

Itaque non solum apud Graecos, verum apud Romanos quoque unaquaeque *πρὸς* alio atque deinceps alio signo describitur, hoc modo,

I	—	II	I	—	V	I	—	5
II	—	Δ	V	—	X	5	—	10
Δ	—	ΙΙΙ	X	—	L	10	—	50
ΙΙΙ	—	H	L	—	C	50	—	100
H	—	ΙΙΙΙ	C	—	D	100	—	500
ΙΙΙΙ	—	X	D	—	M	500	—	1000
X	—	ΙΙΙΙΙ	M	—	ΙΙΙΙ	1000	—	5000
ΙΙΙΙΙ	—	M	ΙΙΙΙΙ	—	CCΙΙΙΙ	5000	—	10000
Graecorum.			Romanorum.					

Apud Graecos lineae rectae et perpendiculares, siue digitorum ad instar effigatae, siue a voce *Ις*, i. e. *Vnus*, mutuo sumptae, vnitatem designabant*. Verum cum eandem vsque figuram iterare, infinitum esset, et Arithmetice, quae distincta et praecisa debet esse, summa inconstantia et mole obrueret, placuit communi consensu in quinario cardine eam vnitatum progressionem paulo inflectere, eamque metam noua figura, quam a voce *Πέντε* mutuabantur, confirmare: hoc pacto,

I	—	1
II	—	2
III	—	3
IIII	—	4
IIII seu potius Π	—	5.

Deinde ad monadem reuertebantur, quam huic nouo signo, quoties opus erat, subiunxerunt vsque ad proximum terminum, scilicet,

Π I	—	6
Π II	—	7
Π III	—	8
Π IIII	—	9

Vbi, ne iterum in *ἀσάφειαν* inciderent, similiter a nomine *Δέκα*, Δ detraxerunt, vt potestatem vocis, vnde originem traxit, quasi notando designaret: nempe

Δ	—	10
Δ I	—	11 etc.
Δ II	—	15
Δ III	—	16 etc.

* *Priscian.* de Figuris numerorum, *Ια* pro *μία* dicentes *Ι* scribebant.

Eadem ratione $\text{LXV} = 5 \times 10 =$ Quinquaginta. H numerum centenarium notauit, cum $\epsilon\kappa\alpha\lambda\omicron\nu$ in antiquissimo Alphabeto $\text{Hexak\omicron\nu}$ scriberetur. Ita LXXV Quingenta, et sic de reliquis. Hoc pacto exponit has compendiaras notas *Priscianus de figuris numerorum*, non longe ab initio. Vna per I scribitur antiquo more Atticorum, qui solebant principalem nominis numeri literam ponere, et significare numerum. Ergo $\iota\alpha$ pro $\mu\iota\alpha$ dicentes I scribebant, et Π , Πέντε , et Δ , Δέκα , et sic LX Πενήκοντα , πεντάκισ δέκα significantes, et H , Εχάκισ . Vetustissimi enim quique Graeci pro aspiratione H scribebant, quam habebat HEKATON in principio. Et sic LXX Πενήκοντα , id est, πεντάκισ εκάκισ . X, Χίλια , LXX Πενήκισχιλία , i. e. πεντάκισ χίλια . M, Μύρια , vel sic, X δεκάκισ χίλια . Quidam autem et sic scribebant, LXX . Non incongruum tamen videtur etiam versus Graecos aptissime de his numeris compositos subiicere;

Χίλια X πέλεται , $\kappa\epsilon$ Πεῖ μέσον Ητα φέρωντος
 Ημισυ τῶν ἐφαίμην . Εκαλὸν δ' ἄρα Ητα πέλονται .
 $\text{Δέκα δὲ τεμνομένοιο μέσον}$ $\kappa\epsilon$ Πεῖ φορέωντος
 Πενήκοντ' ἀριθμῶ Ζημήϊα , $\kappa\epsilon$ Δέκα Δέλα .
 Πεῖ δ' ἄρα Πέντε πέλει καθαρόν , $\kappa\epsilon$ Ἰῶτα ἐν ἑσιν .

Neque aliter fere *Herodianus*, Grammaticus antiquus, quem ab *Aldo Manutio* olim impressum, deinde *Thesauro* suo *Graeco* subiunxit *H. Stephanus*. Addit autem praeter ea, quae a *Prisciano* dicuntur, notas illas numeralis, quae unitatem etc. denotant, vim augendi seu prorogandi computum obtinere, ubi ad dextram apponantur; aliter autem, si sinistrorsum pingantur, i. e. si praecurrant numerum maiorem, tantum ex potestate istius magni numeri detrahi, quantum per haec signa notatur.

$\text{ΠI} \text{ — } \text{VI}$ $\text{IΠ} \text{ — } \text{IV}$
 $\text{ΔΠ} \text{ — } \text{XII}$ $\text{IIΔ} \text{ — } \text{VIII siue IIX}$.

Eam certe rationem obseruabant Romani in numeris describendis. Detrahendi minuendique apud Graecos non exstat fortasse monumentum; immo, si hoc et *Parium* dempseris, huius omnino literaturae memoriam tantum debuissimus auctoribus quos proxime laudavi: scriptionis ipsius nullum exstitisset exemplum. In

¹ H Litera tanquam sonus magis sit quam litera et accedens literas; et utuntur auctoritate Graecorum, apud quos ut *superuacua* sublata est. Fuisse tamen et apud illos manifestum est ex veteribus scriptis, et ex eo, quod hodie cum apud illos numeri prima semper litera nominis quo significantur notentur, ut Δέκα , Πενήκοντα , Εκαλὸν . Vnde adparet hanc literam loco aspirationis non fuisse, alioquin per ι notaretur. Velius Longus *de Orthographia*. ² Αἱ δὲ παραθέσεις τούτων, ἵνα καὶ μὴ αὐξάνῃ τὰς ἀριθμοὺς δέκα, ἐπὶ τὸ δέκατον μέρος γίνονται· ἵνα καὶ δὲ μίαν, ἐπὶ τὸ ἑξῆς. ἡ γὰρ παραθέσις ἐκείνην σημαίνει ὅτι καὶ τούτοις ἡ ἰσότης ἀριθμῶν ὅτι ἐκείνη ὁ πλεονάζων ἀφαιρῶν. *Herodian*.

iis dixi duobus lapidibus seruari solis: nam, tametsi videatur quodammodo restare in marmore, quod inter Oxoniensia signatur CLV, et similiter rationarium quoddam expensarum in sacris factarum complectitur, (ΛΟΓΟΝ, ut ibi dicitur, ΙΕΡΟΝ;) veruntamen, cum marmor, quod diutius interiit, negligenter admodum sit descriptum, iure inter res deperditas numerare possumus.

In publicis itaque archiuis, eo *Herodiano* auctore^a, perpetuo olim obtinuit apud Graecos haec ratio supputandi. His enim notis ait se vidisse descriptas pecuniarias *multas* in legibus Solonis, easque in *cippiis* etiam, *plebiscitis*, *legibus*, ceterisque id genus monumentis contineri. Praeterea autem in librorum coronide nonnunquam exstitisse^b confirmat, proculdubio ut memoriam et quasi registrum conseruent versuum siue *στιχῶν* qui in eo codice exarabantur. Solenne enim fuit antiquis non solum ea quae versibus, verum quae soluta erant oratione conscripta, per cola et commata (*στιχῶς* scilicet) describere^c, eo nimirum fine ut in infima cera numerari et computari possent. *Vno hoc volumine*, inquit *Nepos* in Epaminonda, *vitam excellentium virorum complurium concludere constituimus, quorum separatim multis millibus versuum complures scriptores ante nos explicarunt*. Et Imp. *Iustinianus* memoriae prodidit se in Digestis concinnandis, *in centum quinquaginta pene millium versuum totum opus consummasse*^d. Similiter ait *Dionysius Halicarnassensis*^e *Demosthenem* reliquisse *πέντε ἢ ἑξ μυριάδας ΣΤΙΧΩΝ*.

Vt vero ad numerorum notas reuertar, facillime ex iis quae dixi constabit, Romanos, ut in omni literarum genere, ita in his quoque arithmeticis compendiis et notandi usu, Graecorum fuisse aemulos: in ea parte solummodo duces deferere ausos, quod, cum Graeci ad numerum designandum primam literam numerali nomini detraxerint, Romani, eadem licet progressionem usi, alia prorsus signa in vnoquoque flexu adhiberent, quae hodie etiam obtinent; verum ea neque a nomine numeri deriuata, neque adeo ab ipso Alphabeto Romano, sed a veterrima, quaecunque demum fuerit, figura, et aevi vetustate, et scribarum vel incuria vel imperitia detorta et immutata. Neque enim

^a Αλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνα τῶν τῶν νόμων Ἀθηναίων γραφῶν, τὰ ἐν ἀρσενίῳ ΠΡΟΣΤΙΜΗΜΑΤΑ αὐτοῖς ὡς τοῖς γράμμασι ἱσημασμένα· καὶ ΣΤΗΛΑΕ δὲ τὰς παλαιὰς, καὶ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ, καὶ ΝΟΜΟΙΣ πολλὰς ὥτως ἐστὶν ἐνδείξι τὰ τῶν ἀριθμῶν ἱσημασμένα. ^b Καὶ γὰρ ταῦτα ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν βιβλίων ἐπὶ τοῖς πύλαις ἀριθμῶν γραφόμενα. ^c Nemo cum Prophetas versibus viderit descriptos, metro eos existimet apud Hebraeos ligari, et aliquid simile habere de psalmis et operibus Salomonis. Sed quod in Demosthene et Tullio solet fieri, ut per cola scribantur et commata, quae utique prosa et non versibus conscripserunt, Nos quoque interpretationem nouam nouo scribendi genere distinximus. Hieron. Praef. ad Esaiam, ^d l. 2. §. 1. C. de Vet. Iure enycl. ^e De Demosth. διωόντι, circa finem.

mihi facile persuaferit *Priscianus*^f, Quinque per V describi, quia quinta fuerit vocalis^g; Decem per X, quia *decima* est consonans *apud Graecos*, vel quia post V apud Latinos X sequitur; Quinquaginta per L, quia *apud antiquos Graecos*^h L pro N, quae nota est quinquaginta, ponebant, unde Latini *Lympha* dicunt pro *Nympha*; Centum deinde per principalem nominis literam C; Quingena per sequentem literam consonantem, nam post C, D sequitur, et similiter fere de reliquis. Haec, inquam, tametsi ingeminet vetustus ille Grammaticus, et cum eo plerique ex eadem *gente* (quo nimirum vocabulo et *artem* pariter et *sermonem* includi velim) nunquam tamen adducar ut credam Romanorum notas tam infelici et inficeto commento explicari aut definiri posse. Et in hoc argumento recentiorum, quos supra laudaviⁱ, auctoritatem potius sequor, quam istius Grammatici inuentam et ridiculam crisin, ab omni et ingenio et probabilitate prorsus seiunctam.

In Monumento itaque nostro, numerus col. I. l. 24.

HHH ΔΔΔ erit CCCLXXX.

et col. ead. l. 25.

X HHH ΔΔΔ Π MDCCCXXXV.

Atque ita porro in eadem ratione. Sed cum hae notae non solum numerorum potestatem describant, verum etiam argenti, ut dicitur, summam; cum desiderari videatur figurarum, quemadmodum nos dicere et scribere solemus, *Denominator*; cum a me quaeri video, quinam et cuiusmodi sint isti nummi trecenti et octoginta, et rursus, mille octingenti quadraginta quinque; et unde et quibus rationibus hoc eruerim; id omne erit a me, et a lectore qui hac literarum nouitate et iucunditate capitur, penitius paulo dispiciendum.

Constabant et conficiebantur rationes Atticae *Talento*, *Mina*, *Drachma*, *Oboloque*. Nam tametsi Obolus et suas quoque partis

^f De figuris numerorum: cuius verbis ipsissimis in hoc loco vtor. ^g Vir doctissimus, a quo *Priscianus* quoad cetera merito vapulat ob incoctum hoc iudicium de literarum in computando potestatibus, labi mihi videtur, ubi queritur V consonantem, non U vocalem, ut debuit, si vera essent quae proficitur *Priscianus*, ad numerum quinarium denotandum adhiberi. Quid? Potuitne ille ignorare, Romanos non solitos V consonam figura, sed potestate sola, a vocali dirimere, eamque formam, quam ille complectitur, veteribus fuisse prorsus incognitam? Vide *Bibliothecam Literariam*, N. 8. p. 20. ^h Iterum idem *Priscianus* l. I. c. 4. ad finem: Solebant vetustissimi Graecorum L pro N scribere, unde quinquaginta quoque numeri signum, quod illi per N scribunt, nos per L more illorum antiquissimo scribimus. Frigidissime. Qualis enim est ille cento Graeci cum Latino alphabeto, ad Latinos numeros exprimendos? Tum autem praeterea veterrimi Latini hunc calculum notasque excogitarunt diutius antequam N Graecorum in eam potestatem veniret, ut numerum quinquagenarium repraesentaret. Istud erat inuentum ferioris aevi et recentioris longe scholae. ⁱ sc. pag. 21.

habuerit, in quas iterum resolveretur, familiarissima tamen erat et vſitatiffima ea quam adhibui nummorum distinctio. Vnde antiquus Scriptor^k,

*Cecropium superest post haec docuisse Talentum,
Sexaginta Minas, seu vis, sex millia Drachmon,
Quod summum doctis perhibetur pondus Athenis,
Nam nihil his Oboloue minus, maiusue Talento.*

Memineris enim, quaecunque a veteribus de ponderibus, de stathmo, seu libra Attica dicuntur, eadem quoque mente de re numismatica intelligi debere. Nam utrobique vocabulorum momentorumque vna eademque fuit ratio: neque aliter calculos ad lancem et stateram subduxit libripens, aliter in taberna argentarius dum foenus exercuit. Minus itaque mirum, si enasceretur aliquando in oratione obscuritas, ut merito conqueritur Pollux^l ad locum istum Aristophanis^m.

Ορᾶτε μὲν με δεόμενον ΣΩΤΗΡΙΑΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΑΤΗΡΟΥ καὶ αὐτόν.

ἀμφίβολον, εἴτε ΡΟΠΗΝ εἴτε ΑΡΙΘΜΟΝ λέγει.

et similiter istud Cratetisⁿ,

πρῶτα μὲν
ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΣ ὅς τις ἔς' αὐτῶν, λέγε.

vbi etiam subiungit, ἄδηλον εἴτε ΤΙΜΗΝ εἴτε ΡΟΠΗΝ λέγει^o.

^k Q. Rhemnius Fannius Palaemo de ponderibus et mensuris. ^l L. IX. c. VI. §. 58.
^m Eccles. 412. ⁿ Poll. L. IX. c. VI. §. 53. ^o Olim, ante nummos sc. inuentos, omne commercium in rebus permutandis stetit, uti ex Homero et priscis maxime auctoribus eruerunt Icti. Cum autem ea res difficilis foret, nec facile concurrebat, ut, cum tu haberes quod ego desiderarem, inuicem haberem quod tu accipere velles, electa materia est, cuius publica ac perpetua aestimatio difficultatibus permutationum aequalitate quantitatis subueniret, quemadmodum loquitur Paulus ad Edictum l. i. pr. D. de contrahenda emtione. Aliquandiu igitur in aere graui et rudi constitit nummus, qui ad vsum in mercimoniis appendi, et mensurari solebat: cuiusmodi generis trutina in aede Saturni ad Varronis vsque aetatem adseruabatur. Recentioris erat multo aetatis monetam cudere, signare, et ex forma publica vim et effectum tribuere, ut scribit Aristoteles I. Polit. 9. Τὸ μὲν πρῶτον ἀπλῶς ὀρίσθαι ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩ, τὸ δὲ ταλάντιον καὶ χαρὰν ἰσχυρὰ ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρήσεως αὐτῆς. Adhaesit tamen ex antiquiori aeris trutinandi ratione perpetua fere communio inter lancem et nummum. Populus Romanus ne argento quidem signato ante Pyrrbum regem deuietum vsus est. Librales, unde etiam nunc libella dicitur, et dupondius, appendebantur asses. Quare aeris grauis poena dicta. Et adhuc expensa in rationibus dicuntur, item impendia et dependere. Quin et militum stipendia, hoc est, stipis pondera, dispensatores, libripenses dicuntur. Plin. XIII. 3. Inde ὀβολοσάμων, Στασιμόν et cetera istiusmodi vocabula in re nummaria Atheniensium. Inde a Romanis eleganter dici solebat, Poenas etiam pendere. Qui enim poenas dederit, ille quasi debitum exsoluere intelligitur. Et recte. Nam apud Ictos, cum obligatio omnis est vel ex contractu, vel ex culpa, poena, quae ex obligatione nasci intelligitur, naturam quasi aestimationis et debiti induere videtur.

Talentum autem, siue in lance et statera appensum, siue ad mensam danistarum numeratum, eam habuit ad ceteras ponderis nummi-que species rationem, quam hic subiunxi; nimirum,

I Talentum = LX Minae.

I Mina = c Drachmae.

I Drachma = vi Oboli.

Cum itaque valeret Drachma Attica, perinde vti Denarius Romanorum^p, monetae Anglicanae vii denarios cum semisse, siue octenos iuxta, ex elegantiori calculo, sequetur Talentum Atticum = LX Minas = 10000 Drachmas, constare libris Anglicanis centum octoginta septem cum semisse, si minorem computum recipias, sin maiorem, aequiparare fere ducentas. Talentum ergo cum Mina Attica, nummus, νόμισμα, non erat, neque tanta argenti lamina facile aut cudi, aut in loculis portari, aut permutari in contractibus potuit; non a rigido sene in arca includi, non ad damnosam aleam ab infrugi iuvene deponi; a rationibus solummodo et tabulis vsum mutuabantur, formam et figuram ab incude deriuare non poterant.

Statuo igitur argenteis vt plurimum nummis vsos fuisse Atheniensis, eorumque speciem familiarissimam et vsitatissimam, immo solam fere popularem, fuisse Drachmam, primam quam vere dixeris.

Concisum argentum in titulos faciesque minutas^q,

neque excudi Minam, nedum Talentum. Cui rei multa magnopere fauent, etiam ea quae prima facie aduersari maxime videantur. Nam

^p Drachma Attica Denarii argentei pondus habet: eademque sex obolos pondere efficit. Plin. XXI. 34. Talentum Atticum est sex millium denarium. Festus. Aristotelem traditum libros pauculos Spensippi philosophi post mortem eius emisse talentis Atticis tribus. Ea summa fit nummi nostri Sestertium duo et septuaginta. Gell. III. 17. Recte. Sestertius erat quarta pars Denarii. Ergo 72000 Sestertii = 18000 Denarii = 3 Talenta. Iterum; Equus Alexandri regis et capite et nomine Bucephalus fuit. Emptum Chares scripsit talentis tredecim, et regi Philippo donatum. Aeris nostri summa est Sestertium cccxii. Idem Gell. V. 2. Qui etiam I. 8. μυριάς δραχμας, quas Laïs noctis mercedem poscebat, interpretatur denarium decem millia. Πρόδηλον ὅτι ΔΡΑΧΜΗΝ λέγομεν νῦν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀπασιν ὅντιν Ρωμαῖοι ΔΗΝΑΡΙΟΝ ὀνομάζουσιν. Galen. I. 8. de compos. medicin. Elicitur idem ex Lilio XXXIV. 50. Multitudinis eorum argumentum est, quod Polybius scribit centum talentis eam rem Achaeis stetisse: quum quingenos denarios precium in capita, quod redderetur dominis, statuissent. Mille enim ducentos ea ratione Achaia habuit. Ad quae verba Priscianus de ponderibus. Qua ratione ostenditur sex millia denariorum habere talentum. Nam quum quingeni denarii pro mille ducentis captiuis dati colligantur sexcenta millia denariorum, centum ea ostendit fuisse talenta. Centesima autem pars sexcentorum millium, sex millia inueniuntur. Εὐαῖος μὲν δὲ [Camillus] ἀφ' ἧς τὴν δίκην ἰσχυρὴν, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσιν ὃ γινώσκει πρὸς ἀργυρίου λόγος χίλια δραχμαὶ καὶ πεντακόσια. ἀσσαρίων γὰρ ἦν τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ δικάχαλκον ἕως ἰκαλεῖτο δηνέριον. Plutarch. in Camillo. Ea constantia Romani scriptores, quos laudavi, sunt autem ex infinitis paucissimi et selectiores, drachmam Graecorum suo denario interpretantur: rotunde magis et ciuilliter, quam accurate et philosophice. Nummi erant non stricte ἰσοδυναμῶντες, valore tamen proximi, et vterque domi quae in commercio erat primarius, et quasi cardo rei monetariae. ^q Iul. XIV. Sat. 291.

constat in usu etiam fuisse et didrachmum et tetradrachmum, siue staterem argenteum. Tetradrachmum enim, ut liquet ex *Scholiasse Aristophanis*¹, nummus erat, quem signabant ex vna parte Minervae imagine, ex altera noctuae, cuiusmodi etiam ad nostra tempora reseruantur. Deinde autem et aurum fuisse aliquando percussum docet *Aristophanes*², apud quem finguntur seruuli *aurcis stateribus* par impar ludere:

Στατήρσι δ' οἱ τεράποντες ἀρξιάζομεν
Χρυσοῖς.

Esto sane. Verum in istis quis non videt Drachmam solummodo πολλὰ πλάσιως accipi, et ad eam quasi ad obrussam exigi omnia et adtemperari? Nihil ex ista, quam diximus, praerogatiua decedit, si in obolos aliquando commercii causa distrahatur, tantum, si aliquando in nummos cognomines propter compendium multiplicetur. Ad staterem igitur usque, qui iv drachmas valebat, nonnunquam progressum est: idque etiam numisma constat vbertim olim excudi. Cum M. Acilius de rege Antiocho et Aetolis triumphauit, *praelata sunt signa militaria ducenta triginta, et argenti infecti tria millia pondo*; signati tetradrachmum Atticum centum tredecim millia. *Liu. xxxvii. 46.* De his etiam liquet numismatibus, quod cum rudes essent a fusore, et incomposite cusi, pondere tamen delicates nummos prae-graurent. Zeno enim apud *Laertium*³ dicere solebat, elegantis et bellulos sermones Alexandrinae pecuniae similis esse, διοφθάλμης μὲν καὶ περικυβερμένης, εὐδὴν δὲ ἀπὸ ταῦτα βελλίονας: contra, qui secus essent, τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις ἁφωμοῖς, εἰκὴ μὲν κεκομμένης, καὶ σολοίχης, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραμμένας λέξεις. Hic tamen stetit moneta ista compendiaria. Quae enim de Pentadrachmis, Hexadrachmis, et Pentecontadrachmis a Veteribus dicuntur, ea omnia aut ad *valorem*⁴, non ad εἶδος τι κεχαραγμένον, referuntur, aut aliarum erant gentium, quarum in rebus numismaticis rationes proportionalesque penitus ignorantur. Nemo certe prodidit, morem fuisse Atheniensibus *centenas* drachmas in vnam et immanissimam imaginem conflare, aut eos tam *grandi* pecunia mercari vnquam aut obsonari solitos. Nonne vero potuit Mina fuisse ex auro? Nam id erat

¹ Πάνυ τιμῶν Αθηναῖοι [γλαῦκα] ἀπὸ τὴν θίδι ἐν τοῖς τετραδράχμοις ἐνχαράξαν νομίσμασι. Et, Ἡ γλαυξ ἐπὶ χαραγμῶν ἢ τετραδράχμῳ. *Schol. ad Auis 1106.* ² *Plut. 817.* ³ §. 18.

⁴ Verbi gratia, si dixerit *Xenopho* ἐκ χίως ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΙΑΝ ἰκάσθαι τὴν ναυλὼν ἐφοδιασάμεν, aut *Plato*, εἰ μὲν ἐν γῶν ἡκρόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοσάδραχμον ἐπίδειξιν, non protinus necesse erit intelligere numisma singulare istius ponderis aut imaginis: nihilo magis, quam ut εἰκοσίμηνος ἔσαν *Lysiae*, *Terentii Res talentum decem*, aut etiam *Demosthenis* Εξηκοσιτάλαντα de nummi specie dicantur.

proximum. Multo minus. Signabatur Athenis stater aureus, pondo quidem didrachmus, atque idcirco, cum aurum ibi ad argentum decuplam habebat rationem, viginti drachmis aestimatus*. Signabatur autem *solus*, idque abunde ex *Polluce*† constat. Εἰ μὲν χρυσοῦς ἔποιε, πρὸς παχέϊον ὁ στήρ· εἰ δὲ στήρ ἐποιε, ὁ πάλιν ὁ χρυσός. Erant enim Stateres argentei.

Cum haec sit DRACHMAE condicio et proprietas, obtinuit diutius, ut in computis Atheniensium numerale nomen solitarie positum eam *peruulgatissimam* nummi speciem semper desideret, eamque subintelligi ostendat. Cuius rei cum exempla apud probatissimos scriptores occurrant fere infinita, vnum et alterum delibavi certissimae fidei, quae lectori ob oculos ponerem, vulgatiore alia ad marginem* redegī, inde, ut cuius vacare contigerit, pro arbitrio depromenda. Qui *Demosthenis* vitam literis consignarunt, aiunt vno ore eum iniuriam quam a Midia, homine petulanti, acceperat, *ter mille* nummis transegisse. Τυπὴθεὶς ὑπὸ Μειδίου ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙΣ ἐπέσθη. Suid. Αἱ δὲ ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙ χρεὶ ἐκλήσθησαν ὅτι ἂν μοι δοκῶσι ἢ Δημοδένους ἀμβλῦναι πικρίαν. Plutarch. Μειδίαν εἰς χεῖρσιν χεῖρσιν, ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΣ δὲ λαβὼν παρ' αὐτοῦ ἢ δίκης ἀπέλυσε. Photius. Quae omnia veluti commentario explicat *Aeschines*‡, cuius verba de hac ipsa re sunt, ἀπέδοτο ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΝΩΝ ἢ εἰς αὐτὸν ὕβρει. Ecce,

cio cio cio Drachmae = xxx Minae = ½ Talenti.

Iterum. Stetit Athenis *mille* nummis Rhetoricam discere. Id erat Magistrorum quasi solenne et legitimum stipendium. *Siquis Rhetor*, ait disertissimus Scriptor *Lycurgus*, propediem ex scriniis meis exiturus, *profiteretur* τῆς υἱὸς ἀμείνους ποίσειν, ὃ ΧΙΛΙΑΣ, ἀλλὰ τὰ ἡμισὶν ἢ ὑστέρᾳ πρὸς αὐτὸν. Scriptum est etiam, *Demosthenem Isocrati* ῥητορβύοντι μὲ σπεύδης πρὸς αὐτὸν, ὃ ΧΙΛΙΑΣ μὲν ἂν μόναις διεπράττειτο, ἐκ ἔχων φᾶναι πρὸς αὐτὸν, ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ δὲ δῶσειν, ἐφ' ᾧ τε τὸ πέντε μέρους ἐκμαθεῖν. Cui facetissime respondit *Isocrates*, ὃ τεμαχίζομεν, Δημοδένους, ἢ πρὸς αὐτὸν. Hos autem *mille* nummos non alios quam *drachmas* fuisse, id etiam disertissima oratione felicissime euincitur. Εχρήσατο [Demosthenes] Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγῆσαι, καίπερ Ἰσοκράτης τότε χολάζοντι, εἴτε, ὥς πινε λέγουσι, ἢ πρὸς αὐτὸν μισθὸν Ἰσοκράτης τελέσαι μὴ δυναμένῳ, ΤΑΣ ΔΕΚΑ ΜΝΑΣ, ἀφ' ἧς ὁρφανίαν, εἴτε κ.τ.λ. Hem! spectes

cio Drachmae = x Minae.

Ita

* Τὸν δὲ χρυσὸν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Πολέμαρχος τι φησι δύναιτο δραχμὰς δύο, τὴν δὲ χρυσὴν δραχμὴν νομισματικῶς ἀργυρίῳ δραχμὰς δέκα. Hesych. Add. Poll. l. IX. c. VI. §. 76. † L. IX. c. 6. §. 59. ‡ c. Ctesiph. §. 20. § Plutarch. in vita Lycurgi. § Idem in vita Isocratis. § Idem in Demosthene inter vitas parallelas. * Νόμος γὰρ ὅτι Αθήνησι τότε μὴ χορεύειν ξένον, ἢ

Ita numerabant et loquebantur Attici. Ego tamen, ne in vlla parte veritatis deessem, libenter addo quae sequuntur, illustrissima sane et momenti non paulo grauioris. Hunc enim Atticismum egregie confirmant. Cuiusmodi sunt, quod *Aeschines* ad exilii solamen dicitur accepisse a *Demosthene* ΜΥΡΙΑΣ ΑΤΤΙΚΑΣ^d, et quod legitur in *Iosepho*^e, δύο ΜΥΡΙΑΔΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ. Diserte etiam et extra omnem dubitationem Inscriptio vetus^f.

Η. ΓΕΡΟΥΣΙΑ.

ΚΥΡΟΝ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ. ΑΡΧΙΑ

ΤΡΟΝ. ΑΡΙΣΤΟΝ. ΠΟΛΕΙΤΗΝ. ΕΠΙ

ΣΗΜΟΝ. ΠΡΟΣ. ΠΟΛΛΟΙΣ. ΕΥΕΡΓΕ

ΤΗΜΑΣΙΝ. ΕΙΣ. ΑΥΤΗΝ. ΑΛΕΙΨΑΝΤΑ.

ΛΑΜΠΡΩΣ. ΚΑΙ. ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ. ΚΑΙ.

ΑΣΥΓΚΡΙΤΩΣ. ΚΑΙ. ΑΠΟΧΑΡΙΣΑΜΕ

ΝΟΝ. ΧΕΙΛΙΑΣ. ΑΤΤΙΚΑΣ. ΤΗΙ. ΓΕΡΟΥΣΙΑΙ.

ἡ ΧΙΛΙΑΣ ἀποδίδει τὸν χορηγόν, ἀπάντας εἰσαγαγὼν ξένους τὰς χορεύουσας, ἅμα καὶ τὴν ζήτησιν ἀνά ΧΙΛΙΑΣ ὑπὲρ ἑκάστου εἰσηγισκέν. *Plutarch. in Phocione.* In lure Attico Acculator τὸ πένμπλον μίρε μὴ λαβὼν τὴν ψήφον, ὡς ΧΙΛΙΑΣ. *Argum. Orat. Demosth. c. Aristogit.* Et, Ei γὰρ καὶ χορηγῶν τὴν ψήφισμα. ὡς Εὐκλήμωνος ἡγήθη, πρὸς δὲ οὗτοί καλεῖσθαι τὰς ΧΙΛΙΑΣ. *Schol. Vlpiani ad Demosthenis Midianam.* Vnde περὶ ΧΙΛΙΩΝ ἐκινδυνεύομεν. *Demosth. c. Androt.* Ἐν ΧΙΛΙΑΙΣ ὁ κίνδυνος — καλαμίμφοι σιαυλόν, καὶ πίνης ὡς καὶ αἱ ἔχουσιν ΧΙΛΙΑΣ ἐκλίσσαι. *Id. ibid.* Ἐμοὶ δ' ἐν ΧΙΛΙΑΙΣ ὑπὲρ ὅμων ἰδὲ ὁ κίνδυνος. *Id. c. Timocrat.* Τὸ πένμπλον μίρε τὴν ψήφον καὶ μεταλαβὼν ὡς ΧΙΛΙΑΣ. *Id. ibid.* Ὅτι ΧΙΛΙΑΣ ἐξημεῖτο αἱ κατὰ τὰς ὁδὸς ἀκοσμεῖσθαι γυναῖκες. *Harpocr. ex Hyperide.* Ἀνδριώτα γὰρ ΤΡΙΣΧΙΛΙΩΝ πιπράσκει, χοίρικα δ' ἀλφίτων δύο χαλκῶν. *Diog. Laert. in Diogene Cynico.* Μιθὲ κορυβλίσαι αὐτὸν [*Diogenem*] καὶ ἐπὶ τῷ ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙ σοὶ κίβηται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, τῇ ἐξ ὧς πυκνὴς λαβὼν ἱμάσας, καὶ καλαλοῦσας αὐτὸν, ἴφη, ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙ σοὶ κίβηται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ. *Id. ibid.* Πυθιάς πόσας εἰσπράττειται μισθῷ, ἀκούσθαι δὲ ΕΚΑΤΟΝ, ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ δύναι. *Id. in Zenone.* Καὶ τὰ ἄλλα εἰ βοίη τις ἐν κατὰ τὴν ποιήσιν, εἰς ἱέρειον, ἀλλὰ ΜΥΡΙΑΙ κατὰ τὴν ἰναυλὸν ἴφ' ὅτῃ ζυνεῖναι τοῖς νεοῖς. *Lucian. in Eunuchis.* Ἀξιόπιστοι εἰς περιποίησιν ταῖς ΜΥΡΙΑΙΣ ὡς χρὴ παρὰ βασιλῆως ἀποφέρειν. *Id. ibid.* Πρὸς δὲ εἰς τὴν Αθηναίων νότον ἐπὶ ταῖς ἐκ βασιλῆως ΜΥΡΙΑΙΣ. *Philostrat. in Theodoto.* Ὁ δὲ παρὰ τὴν εἰς αὐτὸς ἐκκλησιαζούσας, δίδουσι τὴν πρὸς θεοῦ, ἀλλὰ τὴν διαλεχθεὶς ἀξιόλογα, καὶ ἐπὶ πᾶσι σὺν, ὡς αἱ ΜΥΡΙΑΙ τὸν ἀνδρα. *Id. in Chresto.* Satis sententiam nostram confirmant ea quae produxi, quorum etiam nonnulla, credo, praecriperunt Viri doctissimi qui operam huiusmodi rebus impenderunt. Adiciere mihi liceat, adeo familiarem fuisse hanc loquendi formulam, ut Drachmae aliquando impune reticerentur, etiam cum periculum fuerit aut erroris aut obscuritatis ex tam negligenti, ut videri possit, constructione. Exemplum sumas. *Plutarch. in vita Demosthenis.* Ἀπὸ τῆς ἰδίας ὑσίας εἰσηγισκέν τὸ ἀναλῶν ἀργύριον, ΜΝΑΣ ΕΚΑΤΟΝ, ἐπὶ δὲ καὶ θωροῖς ΜΥΡΙΑΣ. Quid? drachmas sane, non minas, ut expectare forsitan potuit lector minus attentus. *Lysias c. Diagit. p. 506. Edit. London.* Ναυτικά δὲ ἐπὶ δίδου ἐκιδόμιναι ἐπὶ τὰ τάλαντα καὶ ΤΕΤΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΝΑΣ, ΧΙΛΙΑΣ δὲ ὀφειλομένας ἐν Χερρόνησῳ. Minas XL, Drachmas vero mille. *Isaeus de hered. Philoctemonis:* Ἀποδίδου αἰγρὸν μὲν Αθμονοῖ πέντε καὶ ἑξομῆκοντα ΜΝΩΝ Ἀσιφάνει, τὸ δ' ἐν Σηραγείῳ βαλανίον ΤΡΙΣΧΙΛΙΩΝ Ἀριστολόχῳ, οἰκίαν δὲ ἐν ἄστει τετράρων καὶ τισσαράκοντα ΜΝΩΝ υποκειμένην ἀπὲλυσεν τῷ ἱεροφάνῃ. *Anton. et Maxim. Serm. VIII.* ^e *Antiq. Ind. l. XVIII.* ^f *Wheler. p. 77. Spon. Miscell. Erud. Antiq. p. 142. Vandale. de Antiquitatibus et Marmoribus, p. 716.*

Vir

Vir doctissimus * in ea explicanda immerito aestuat propter has mille Atticas, neque se legisse profitetur de aliqua moneta aut argenti summa, quae Ἀττική vocaretur. Non Darici sunt intelligendi, ut ille suspicari videtur; non Minae; non denique marmorarius oblitus erat exarare verbum δαρχμας, sed prudens sciensque, patrio loquendi ritu, planissime neglexit.

Erat etiam in rationibus Romanorum quod cum hac reticentia comparare possis. Non Sestertius, aut Denarius ab incude et moneta nominabantur, verum erant mere numeralia, suppresso eo quem vocamus denominatore. In utraque voce Assem desideramus^h, ut in Graecis ΔΡΑΧΜΗΝ. Et Denarius quidem denos assis valebat, Sestertius duos cum semisse. Nam haec posterior vox, praeter id quod reticeatur valor, illud quoque cum Graecis habet commune, quod iam explicabo. Nimirum, ut ait Charisius loco proxime laudato, Dupondius Semis (= 2½) Sestertius dicitur, quod de tribus assibus semis deficiat. Et Vitruvius III. 1. Nostri in denario denos aereos assis constituerunt — etiamque quartam eius partem, quod efficiebatur ex duobus assibus et tertio semisse, sestertium nominauerunt. Sestertius igitur est Semistertius, atque elliptice desunt in oratione tot asses integri, quot dimidiatam hanc rationem anteceduntⁱ. Vti obtinet apud Graecos.

Iul. Pollux L. IX. c. VI.

§. 54.

Ἀρχαία δὲ ἡ χρῆσις καὶ ἡ τῆς πέμπτου ἡμιτάλαντον, καὶ τρίτον ἡμιτάλαντον, καὶ ἑξάδομον ἡμιτάλαντον. Τὸ δ' ἦν τέσσαρα ἡμισυ τάλαντα, ἡ δύο ἡμισυ, ἡ ἕξ ἡμισυ. Καὶ ὅλως, ὅποσον φήσει τις ἡμιτάλαντον, τὸν ΠΡΟ ΑΤΤΟΥ ΑΡΙ-

Vetus autem mos est dicere⁽¹⁾ quintum semitalentum, et ⁽²⁾ tertium semitalentum, et ⁽³⁾ septimum semitalentum. Illud autem est, ⁽¹⁾ quatuor integra talenta cum semisse, aut ⁽²⁾ duo cum semisse, aut ⁽³⁾ sex cum semisse. Et in summa, quotcunque quis semitalenta enunciet, PRAECE-

* Miscell. Obseru. Vol. III. p. 203.

^h In argento nummi denarii, quod denos aeris valebant. Varro de L. L. 4. Assarius ab antiquis dicebatur, nunc as dicitur — Subauditur nummus, ut Sestertius nummus et denarius nummus. Nam id nummum appellamus, quod Graeci δραγμα. Sestertius autem unde appellatur, solet quaeri; quod manifestum erit, si sciamus apud antiquos denarium decem assis habuisse. Ideoque in rationibus faciendis denarium decussi x inductum notamus etc. Sosp. Charisius Instit. Gram. l. 1. Graue aes dictum a pondere, quia deni asses singuli pondo libras efficiebant, denarium ab hoc ipso numero dictum. Festus. ⁱ Sestertius duos assis et semissem, quasi semis tertius, Graeca figura, ἑξάδομον ἡμιτάλαντον. Nam sex talenta et semitalentum eo verbo significantur. Lex etiam XII. tabularum argumento est, in qua duo pedes et semis sestertius pes vocatur. Volusius Maecianus de asse. Trientem tertium pondo coronam auream dedisse Ioui donum scripsit Quinctius Dictator, cum per nouem dies totidem urbis et decimam Praeneste cepisset. Id significare ait Cincius Mystagogicon libro secundo, duas libras pondo et trientem, qua consuetudine hodieque utimur cum lignum bes alterum dicimus, id est, duos assis et semissem tertium: item, si tres asses sunt, et quartus quadrans. Festus.

ΘΜΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ εἶναι δεῖ· ἐὰν μὲν ἑβδομον, τὸ ἕξ· ἂν δὲ τρίτον, τὸ δύο· σὺν δὲ τέτρω· ΤΟ ΗΜΙΣΤ' πάντως ἐπαριθμεῖν.

DENTEM NUMERUM PERFECTUM esse oportet (uti si septimum, sex, si tertium, duo) cum hoc autem DIMIDIUM ubique ADNUMERANDUM.

Inde frequentissime apud optimos scriptores,

ἑβδομον ἡμιτάλαντον = VI Talenta $\frac{1}{2}$.

Τρίτον ἡμιδραχμον = II Drachmae $\frac{1}{2}$.

Τετάρτον ἡμίμναιον = III Minae $\frac{1}{2}$.

Multum enim interest, an ἑβδομον ἡμιτάλαντον scribas^k, an ἐπὶ ἡμιτάλαντα^l,

quorum { illud } valet { sex talenta } cum semisse.
 { hoc } { tria tantum }

Legitur Croesus Delphis consecrasse imaginem leonis ἑλκυσανταθμόν τάλαντα δέξα. Incensa postmodum aede, et liquefacto auro, νῦν κείται ἑλκων σταθμόν ἑβδομον ἡμιτάλαντον· ἀπείλακη γὰρ αὐτῷ τέταρτον ἡμιτάλαντον, sc.

ἑλκx νῦν — Talenta VI $\frac{1}{2}$
ἀπείλακη — — — — — III $\frac{1}{2}$

τὸ ὅλον X

Ad quem locum Didymus, scriptor vetustus, qui librum edidit *de Analogia Graecorum et Romanorum*, hoc scholion adposuit: Εἰδὼλον (f. Η δῆλον) τ' δέξα τάλαντων γαβήαζ τ' λέοντα. καλαλέγδ' ἔχεν (f. ἔλκων quod de ponderibus solenniter dici solet) ἑβδομον ἡμιτάλαντον· τελέσιν, ἕξ ἡμιν τάλαντα, sex talenta cum dimidio.

Longius autem grassatur Romanorum licentia, nam et aliquando per Ellipsin subauditur, qui et ipse Elliptice dici solet, ut vidimus, *Sestertius*: aliquando etiam numerus *millenus*, (more Iudaeorum, qui annos a mundo exorso *secundum minorem*, ut aiunt, *computum*

^k Ita Hesychius: Τρίτον ἡμιδραχμον αἱ δύο δραχμαί, καὶ τριώβολον. i. e. quandoquidem Drachma valebat senos obolos, *duae drachmae cum semisse*. Τρίτον ἡμιδραχμον τὰς δύο ἡμισυ δραχμας ὅτως εἰώθασιν ἐνομάζειν οἱ παλαιοί. Moschop. π. σχιδ. ^l Nam et hac etiam locutione utuntur veteres. Προσαίψουσιν δὲ μισθὸν ὁ Κῦρς ὑπισχνίται ἡμιόλιον πᾶσι δώσιν ὃ πρότερον ἔφερον, ἀλλ' ἡ δαρεικὴ τρία ἡμιδραχμικά· Ἐμνήσθη τῷ στρατιώτῃ. Anab. I. I. p. 252. Edit. 1625. Ita in Πόροις p. 925. Φιλημονίδῃ δὲ τριακόσια ἡμίμναια, nisi locus ille sit luxatus, quod credo. Demosthenes c. *Androt.* Οὗ τ' τριηροποιῶν ταμίης ἀποδράς ἄχρηστο, ἔχων πέντε ἡμιτάλαντα. Idem c. *Theocrinem.* Εδόθη τρία ἡμίμναια τότε τῷ ἀδωροδοκῆτῃ. Vbi Interpretes operam ludunt. Proinde quasi fatale esset in hunc lapidem impingere, Nam ita etiam H. Stephanus in *Thef. Gr.* tom. 4. col. 1512. ista Pollucis I. IX. c. VI. §. 87. verba, δύναται δὲ ὁ νόμμος [i. e. Sestertius] τρία ἡμιώβολα, *tris obolos* interpretatur. Omnino rectius *unum obolum cum semisse*. Quidni enim? Cum Sestertius sit quarta pars denarii (sive, quod perinde est, drachmae) drachma autem sex obolis constet, perspicuum est, eius quadrantem *tris semiobolos* valere tantum.

numerant, omisso nempe millenario) : aliquando etiam *utroque*. Id quod paucis exemplis illustrabimus.

*Millum sex millibus emit,
Aequantem sane paribus sestertia libris.*

Iuven. IV. Sat. 15.

*Si quadringentis sex septem millia defint,
Plebs eris.*

Hor. I. Epist. 1. 58.

Quadringenta tibi non sunt, Chaerestrate : surge.

Martial. V. 26. 1.

Debitor decem legauit Creditori, quae ei post annum sub pignore debebat ; non, ut quidam putant, medii temporis tantum commodum ex testamento debetur, sed tota decem peti possunt. l. 82. pr. D. de legatis 2. Quae locutio *Decem*, plena et integerrima fuisset *Decem — millia — semistertiorum — assium*.

Eo igitur animo, ubicunque in hisce rationibus pecuniariis nuda occurrunt numeralia, de *drachmis* perpetuo et constantissime interpretor ; cum nummus ille apud Atheniensis non solum momento et auctoritate maxime insignis, verum etiam usu et commercio erat frequentissimus, iuxta morem denarii sestertiique Romani ad quem omnis calculus reuocari soleret. Summa itaque l. 15. erit DCCCC Drachmae, l. seq. DCC Drachmae, atque ita de reliquis. Verum cum Graecorum notae numerales sint solummodo I, II, Δ, III, H, IIII, X, IIII, M, quaeri poterit, quid de iis fiet quas legimus

l. 13. T T T . X X X III H H H H III Δ Δ Δ Δ T T T T C

l. 30. II T T T X X X X III H Δ Δ Δ Δ T T T T II I

aliisque quamplurimis. Aio itaque literam istam T, quae laeuorsum reperitur, et praepositur Drachmis, *Talentum* designare, summam nimirum ex sex millibus istius nummi conflata, eique ex natura computi praefigi solitam. Id autem non vero esse proximum, sed veritatem ipsam, parumper mecum contempleris.

I. Drachmarum nota millenaria X nullibi in rationario nostro sexies repetitur. Quod tamen omnino fieri debuisset, cum ibi occurrant plurimae rationes siue summae (Κεφάλαια Graeci dicunt ; vid. Inscript. col. 1. l. 13. 30.) quae ex multis millibus drachmarum constant ; multorum scilicet nominum generales comprehensiones ; Totum denique et quoddam quasi Integrum ex plurimis partibus conflatum. Quid igitur ? Annon iure dicemus drachmas toties

literatas, ut in his κεφαλαίοις fieri oportuit, iam in aliam crescere potestatem, eamque iam noua nota designari et describi? Hac vero Mina significari non potuit, quae C tantum drachmas valebat. Talentum sit necesse est, cuius valor initiali nominis sui litera tum demum notari coepit; Talentum sc. quod saepissime exsuperare magna vis drachmarum in isto computo debuit, quod earum *signa* exsuperant nunquam.

II. Secundo autem: Inter ciuitates Amphictyonicas, quae aliquid ad hoc festum contulere, numeratur Parus insula. Quod ab hoc populo ad eam rem exigitur, si vera sunt ea quae nunc protuli, grandi et immani pecunia vniuscuiusvis populi erogationem vincit, nimirum, col. 2. l. 5.

T T T T X Π H H Δ Δ Δ

Tal.

Drachm.

i. e.

IV

MDCCCXXX

Et recte sane. Neque profecto par erat leuiores exspectare a ciuitate, quae, cum ex lapicidinis maximum quaestum quotannis facere solebat, longe omnium ditissima habebatur, quae in isto mari accolebantur. *Ex his Parum insulam*, opibus elatam, *quum oratione reconciliare non posset*, etc. Corn. Nepos in *Miltiade*, §. 7. Ο δὲ Μιλτιάδης τῷ μὲν ἄλλων ἡσων τινὰς ἀποδάσεις ποιησάμενος, ἐπόρθησε. Πάγον δὲ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣΤΑΤΗΝ καὶ μεγίστην ἔσαν τότε τῇ Κυκλάδων κ. τ. λ. Ephorus apud *Steph. Byzant.* Non miraris, mi lector, me istam εὐδαιμονίαν de opibus intelligere; genium loquendi solummodo sequor, philosophiam antiquorum non amplector, qui in iis felicitatem poni posse arbitrabantur. Et ita scribebant passim.

Οἱ δ' ὥς τ' ἀμνηστῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν

Ὀϊμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς ΜΑΚΑΡΟΣ καὶ ἄρεσσαν.

Hom. *Iliad.* Λ. 67.

Ἡμέρην δὲ ἀπασέων μάλιστα ἐκείνην τιμᾶν νομίζουσι [Persae] τῇ ἑκάστῃ ἐγένετο. ἐν ταύτῃ δὲ πλέω δαῖτα τῷ ἄλλων διχαιῶσι περιθέσθαι. ἐν τῇ Οἱ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ αὐτῶν βῶν καὶ ἵππων καὶ χάμῃλον καὶ ὄνον περιθέσθαι ὅλῃς ὁπλῆς ἐν χαμῖνοισι. Οἱ δὲ ΠΕΝΗΤΕΣ αὐτέων τὰ λεπλὶ τῷ περιθέσθαι. Herodot. Cl. 133. *Stratumque haberet tale, ut terra tecta esset stramentis, neque huc amplius quam pellis esset iniecta, eodemque comites omnes accubissent, vestitu humili atque obsoleto, ut eorum ornatus non modo in his regem neminem significaret, sed hominis non beatissimi suspensionem praeberet.* Corn. Nep. *Agésil.* iuxta finem.

Nec

Nec Tibi de Pario statuam, Germanice, templum

Marmore. carpsit opes illa ruina meas.

Templa domus vobis faciant vrbesque beatæ:

Nasō suis opibus, carmine, gratus erit.

Ouid. IV. ex Ponto. 8. 31.

Bono me ingenio esse ornatam, quam auro multo mauolo:

Aurum in fortuna inuenitur, natura ingenium bonum.

Bonam ego quam beatam me esse nimio dici mauolo.

Plaut. Poen. I. 2. 58.

III. Tertiam adiungo fidem ex foro boario petitam, ex mercimoniis P. A. rerumque venalium condicione. Nam pol perquam commode accidit, vel penitus adducor potius vt dicerem singularissima felicitate factum est, vt et Boum capita ad hæc Delia peragenda praestinatorum, et ipsa argenti ratio qua coemerentur, planissimis et integerrimis literis disertissime etiamnum legi poterint, [sc. l. 35. col. I.] cum ceteras fere omnis circumcirca expensarum ratiunculas inuidiosa vetustas, vt solet, funestauerit. P. itaque Atheniensis, quasi τὰ ὄντι ἐχαιόμενον θύειν^m voluisset (et voluisse credo, nam nouenos qui numerum centenarium exsuperant, addidisse videtur quasi futuri pro-
vidus) boues mercabatur

l. 35. Η Π Π Π — CIX

pro quibus dinumerabantur

ibid. Τ Χ Χ Η Η Η Η Δ Π Ι Ι Ι Ι

Id est, iuxta eum quem his rebus olim statui modum,

Tal. I. Drachm. CCICCCXV.

quod efficit in singula bouum capita drachmas LXXVII et quod excurrit, seu rotunde dici mauis, LXXX. Tu diiudica an mercatorio animo rem gesserim. Omnino constat Solonis aetate, qui vixit Olymp. L^{ma}, bouem v drachmis venire, idque ex hoc loco *Plutarchi*ⁿ. Λύκον δὲ τὰ κομίσαντι ΠΕΝΤΕ δραχμὰς ἔδωκε· λυκίδα δὲ ΜΙΑΝ· ἃν φῆσιν ὁ Φαληγεὺς Δημήτριος, τὸ μὲν ΒΟΟΣ εἶναι, τὸ δὲ ΠΡΟΒΑΤΟΥ τιμὴν. Verum non diu stetit hoc precium, neque enim diutius stetit nummus et nummi potestas. Nam et argentum quoque suum precium habere solet, et ad ritum rerum venalium, quarum licitationi inter-
vit, foro etiam suo vtitur, et prae metalli raritate modo cariorum modo viliorum condicionem experitur. Minime tot drachmis venibat Bos Olympiade c^{ma} iuxta aetatem marmorei huius Rationarii, quot veniuerit L^{ma}, sed longe pluribus: quoniam crescente indies, vt

^m Athen. l. I. iuxta initium.

ⁿ In vita Solonis.

solet fieri, argento vilescere eas aestimatio. Quot vero veniuerit ea quam diximus aetate, cum hodie, quod sciam, scriptum non reperitur, videndum num alia ratione id possimus exsculpere. Aio autem ex quincupla ratione quam Bos ad Ouem habuisse olim a *Demetrio Phalereo* dicitur, (quae fortasse ratio sibi constare potuit, cum non potuit argenti) id aliquatenus elucescere posse. In hoc igitur computo faciendo videtis, mi lector, quam accurate quam religiose me geram. Neque enim argumentum sumo ex quotidiano pecore, et ad usus domesticos tantum saginato, verum (quoniam res agitur de Bobus ad maxima et grauissima sacra delectis, de ΙΕΡΕΙΟΙΣ, ut dici solent, ΕΚΚΡΙΤΟΙΣ, quae nitore et precio erant maximo) non aliunde credidi par esse institui rationes quam ex iis animalibus quae sacris perinde destinarentur. Fallaci enim calculo duceretur lector minus attentus, neque fortasse quereretur sibi fraudem fieri, si Taurum Ouemue gregarios solummodo adhibuissim, quorum precium trutinarem cum praestantioribus longe, ad immolandum summa cura et religione segregatis. Neque enim iisdem nummis venire solebant. Ας γὰρ οἱ τῶν ἐκκαίδεκάτῳ τῷ ἀξόνων ὀρίζῃ ΤΙΜΑΣ Τῷ ΕΚΚΡΙΤῶΝ ΙΕΡΕΙΩΝ εἰς ὅς μὲν ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣ εἶναι. Plutarch. in *Solone*. Ea religio *seligendi* antiquissima fuit et perpetua:

Δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάτων, οἷσι μέμηλεν
Δεῦρο βόας ἀγέληθεν ΕΥΚΡΙΝΑΝΤΑΣ εἰλάσσαι.

Apollon. Rhod. I. 355.

Mactant lectas de more bidentis.

Virg. IV. *Aen.* 57.

Quatuor eximios praestanti corpore Tauros.

Id. IV. *Georg.* 538.

His adiunge inscriptionem columnae Athenis οἱ τῇ Ανακίᾳ, uti eam conseruauit *Athenaeus*,

ΤΟΙΝ. ΔΕ. ΒΟΟΙΝ. ΤΟΙΝ. ΗΓΕΜΟΝΟΙΝ. ΤΟΙΝ.

ΕΞΑΙΡΟΥΜΕΝΟΙΝ. ΤΟ. ΜΕΝ. ΤΡΙΤΟΝ. ΜΕΡΟΣ. ΕΙΣ.

ΤΟΝ. ΑΓΩΝΑ. ΤΑ. ΔΕ. ΔΥΟ. ΜΕΡΗ. ΤΟ.

ΜΕΝ. ΕΤΕΡΟΝ.

ΤΩΙ. ΙΕΡΕΙ. ΤΟ. ΔΕ. ΤΟΙΣ. ΠΑΡΑΣΙΤΟΙΣ.

Tanta autem Athenis earum rerum cura fuit, ut ad id munus exsequendum magistratum ^p crearent, quem λαμῶν vocabant Gram-

^o L. 6. p. m. 118.

^p Τὸν ὠνέμενον βῆς εἰς τὰς ἱερὰς. Vlpian. ad *Midianam Demosthenis*.

matici.

matici. Οἱ λαμπροὶ ἦν ὁ ΒΟΩΝΗΣ, καὶ αἱ μέγιστα δέχαι ἐπὶ τῷ τῷ ἐχέοντι. Harpocr. Splendidissimis igitur magistratibus accenseri solet. Καὶ μυστηρίων ἐπιμελητὴν, καὶ ἱεροποιὸν ποιεῖ, καὶ ΒΟΩΝΗΝ. Demosth. c. *Midiam*¹. Επειδὴν γὰρ ἀπὸ πηλᾶ γίγνεται ἐκ τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ τῆς ἀγορᾶς, ἰδὼν δὲ τὸ μὲν τρεῖς ἡμέρας, τὸ δὲ πρὸς τῇ κεραιᾷ κεχρησισμένον, τὸ δὲ Σιτάων, τὸ δὲ ΒΟΩΝΗΝ. Liban. *Declam.* 8. His igitur praemonitis, ad computum redeo. Legitur in *Menandro*², qui vixit Olymp. cx^{ma}.

Ὅπως γε τοῖς θεοῖς μὲν ἡγορασμένον

ΔΡΑΧΜΩΝ ἄγω ΠΡΟΒΑΤΙΩΝ ἄγαπητὸν ΔΕΚΑ.

Et proxime,

ΔΡΑΧΜΩΝ μὲν, Ἀγάθων, ἄξιον λαβεῖν ΔΕΚΑ

Ἡμᾶς, εἰάν τις καλλιερῇ τοῖς θεοῖς.

In *Lyfia*³ autem, cuius extrema senectus cum aetate huius marmoris consentit, Εἰς Διονύσιον ΕΚΚΑΙΔΕΚΑ ΔΡΑΧΜΩΝ ἀπέφαιεν ἐσθνημένον ΑΡΝΙΟΝ. Agnus certe *male conciliatus*, ut liquet ex stomacho et indignatione Scriptoris in ipsa historiola, et auctoritate *Menandri*, quae videtur esse grauiissima. Ponamus itaque tot drachmis honeste venire potuisse *Ouem*, quot care venibat haec *Lyfiae ouicula*, id quod mihi non aegre concedetur: Aut, quod perinde est, ponamus ouiculam *Menandri* recte venire drachmis x; iam si ouem tertia parte cariores feceris, utrinque constabit eius precium, sc. xv vel xvi drachmarum. Observata igitur quincupla ista, quam dixi, ratione, si marmoris huius aetate Ovis xv vel xvi drachmas valeret, necesse est Bouem valere illinc Lxxv, hinc Lxxx: id quod iam pridem volui, cum in singula bouum capita dinumerari iussi drachmas Lxxvii et quod excurrerat.

Non tamen immemor sum, neque me piget dicere, nonnulla restare in monumentis veterum, quae rationes quas adeo feliciter subduxi, concidere omnino et subvertere videantur. Qualia sunt, quod neque eam rationem habuit Bos ad Ouem, quam hic semper habere duxi: neque in eo stetit argenti aestimatio sub *Menandro*, quo eam stetisse credidi. Primo enim, *Festus Pompeius* testatur Ovem decusse antiquitus aestimari, Bouem vero centusse. *Posteaquam aere signato uti Ciuitas coepit* — *facta aestimatio pecoralis mulctae, et boues centenis assibus, oues denis aestimatae*. Ea igitur animalia non quincupla, sed decupla deinde ratione sunt trutinanda. Quod etiam confirmat *Plutarchus* in *Publicola*. Ἦν δὲ τιμὴ μὲν περὶ αἰῶνος ὅσοι δέχοντο, βοὸς δὲ ἑκατόν. Hoc primum: deinde non tantum valebat argentum Olymp.

¹ P. 119. Edit. Cant. 1743. 8^{uo}.
² c. *Diagit*. p. Edit. Lond. 513.

³ apud *Athenaeum* l. 4. p. m. 74. et l. 8. p. m. 181

cx^{ma}, in qua fabulas docuit *Menander*, quantum Olymp. c^{ma}, in qua scripsit *Lysias*. Nam in isto xl annorum interuallo exortum est *bellum*, quod *Sacrum* siue *Phocense* vocant, quae maxima causa exstitit vt aurum atque argentum incredibiliter vilescerent. Superiori tempore, vt magni Scriptoris verba vertam, rarefcebat admodum aurum, neque quidquam fere produxerunt argentifodinae: adeo vt quorum fortunae erant lautissimae, ii vasis vel aereis vel fictilibus vterentur^t, atque etiam Philippus Rex, qui poculum aureum nactus erat, id noctu sub puluinari abditum quam diligenter adseruaret^u. Direpto autem in eo bello Templo Apollinis Pythico, quod splendidissimis ex omni memoria donariis erat refertum, mirum quanta exundauit in Graeciam nummorum copia. Καὶ γὰρ ἀργυρῶν πολέμιον ἦν ἰδεῖν τότε πῶς δόξοι· μὲν δὲ τῶν Δελφῶν ὑπὸ Φωκέων χαλκῶν πᾶντα τὰ τοιαῦτα δαψίλειαν εἴληφεν — συληθέντες γὰρ τῶν Πυθικῶν ἱερῶν ὑπὸ τῶν Φωκικῶν τυραννῶν ἐπέλαμψε πῶς τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς, εἰσεκόμασε δὲ καὶ ὁ ἀργυρῶν. Athen. l. vi. p. m. 116. Eandem etiam historiam narrat *Diodorus Siculus*, vnde ediscere poterit eruditus lector quantum precii ex eo casu signari coeperit^x. Simile etiam Romae contigit, vbi Constantinus Imp. diuitias, quas Gentilium superstitio in templis consecratas incluferat et a populari vsu segregarat, ad incudem vocauit et mone- tam fieri iussit. *Constantini temporibus profusa largitio aurum pro aere, quod antea magni precii habebatur, vilibus commerciis assignauit. Sed huius auariciae origo hinc creditur emanasse. Cum enim antiquitus aurum argentumque et lapidum preciosorum magna vis in templis reposita ad publicum peruenisset, cunctorum dandi habendique cupiditates accendit.* Philosophi Anonymi *Monitio ad Theodos. Aug. de inhibenda largitate*^y. Haec, inquam, et huiusmodi, quae contra meum computum militare videantur, perinde valeant, vti possint, neque interea tamen deest, quod, si per ocium liceret, liquido reponere possim.

^t Μέχρι γὰρ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων κεραμείοις σκεύουσιν οἱ δειπνῶντες διηκονοῦντο. Athen. l. 6. p. m. 115. Et, Εκ πολλῶν δὲ χαλκῶν ἔπινοιν οἱ σφόδρα δοκεῖν πλεῖν. Id. p. m. 116. ^u Σπάνιος γὰρ ὄντως ἦν τὸ παλαιὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς καὶ πάντως ὁ δὲ ἀργυρῶν ὀλίγος ἦν ὁ ἐν τοῖς μισθόλοις. διὸ καὶ Φίλιππος τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ Αἰλιανδρῶν παλῆρα φησὶ Δῦρις ὁ Σάμιος Φιάλιον χρυσὸν κεκλήμενον, αἰὲν τὸν ἔχον κεκείμενον ὑπὸ τῶν προσηκόντων. Athen. l. c. ^x Τὰς ἀνατιθείσας ὑπὸ Κροίσου τῷ Ἀνδρῶν βασιλεῖς χρυσᾶς πλίνθας, ἕσας ἑκατὸν καὶ εἴκοσι δισαλάνθας καλέκοψεν [Phayllus] εἰς νόμισμα· Φιάλας δὲ χρυσᾶς τριακοσίας καὶ ἐξ' ἑκοῖα διμναίης, καὶ λείονα χρυσῶν, καὶ γυναῖκα, τριακοῖα ταλάντων χρυσῶν σταθμὸν ἀγόνων τῶν πάντων ὥς τὸ πᾶν καλακοπὴν χρυσίου εἰς ἀργυρίου λόγον ἀναγομένων τῶν χρημάτων εὐρίσκετο· τάλαντα τετρακισχίλια· τῶν δὲ ἀργυρῶν ἀναθημάτων τῶν τε ὑπὸ Κροίσου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀναθεθέντων τὰς πάντας στατηγὰς διδαπανηκῆναι τάλαντα πλείω τῶν ἑξακισχιλίων· προσθεμένων δὲ τῶν χρυσῶν ἀναθημάτων, ὑπερέβαλλεν τὰ μύρια τάλαντα. Diod. Sic. l. XVI. ad Olymp. CVIII. 1. ^y apud Graeu. *Thef. Antiqq. Rom.* Tom. XI. p. 1415.

IV^{to}, denique et ultimo. Concedatur Λήμμα^α κεφάλαιον col. 1. l. 30. memoratum ambitu suo concludere singulas ratiunculas quae praecedunt. Neque id concedi difficile. Nam in *pede*, ut aiunt hodie, *computi*, subducta hac Receptarum ratione statim sequitur Expensarum enumeratio: et praeterea disertissime id esse dicitur quod esse velim, Λήμμα^α nempe κεφάλαιον: *Totum id quod recipiebatur*. Quid ergo? Iam si meo consilio futurum est, ut Summa haec ex diuersis partibus conflata, membris suis mancis licet et quadantenus imperfectis, incredibili tamen ἀκρίβεια responderet, annon dicemus fidem in hisce rebus inesse maximam? Si in re Cryptographica enucleanda quidquam nouis et occultis signis adumbratum tam feliciter explicemus, ut commodè legi et percipi possit, *id ipsum* sit necesse est (ut harum rerum periti norunt) quod erat legendum aut percipiendum, nonne id potissimo iure in Arithmetica valebit? Fierine id poterit, ut in subducendis rationibus constarem, errarem in denominationibus? ut calculus Talento, Minis ceterisque probe procederet, cum tamen neque Talentum, neque Mina, sed diuersa omnia et plane aliena intelligantur? Quantum intersit dicant Mathematicorum filii.

Dixi igitur

Εκ Κεφαλαίς τόκx παρὰ τῶν Πόλεων	_____	l. 13.
Κεφαλαίς τόκx παρὰ τῶν Ἰδιωτῶν	_____	l. 22.
τῶν Επισθένx	_____	l. 23.
παρὰ Πύθωνος	_____	l. 24.
τῶν ἐνεχύρων	_____	ibid.
μισθώσεων τεμένων ἐξ Ρ.	_____	l. 25.
μισθώσεων τεμένων ἐκ Δ.	_____	l. 27.
οἰκιῶν μισθώσεων	_____	l. 28.

constare et
confici }

ΛΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ _____ l. 30.

Clamabit aliquis protinus, haec fieri non posse, neque institui debere, cum, licet Summa quam *Totalem* dicimus, l. 30. integerrimis et sinceris numeris conseruetur, non ita feliciter cefferit ratiunculis nonnullis, quarum integritatem nobis aetas inuiderit. Verbi gratia, disputari posse, an l. 14. legi deberet

T T T T X X X H H H H H Δ Δ Δ Δ etc.

an vero T T T X X X X H H H H H Δ Δ Δ Δ etc.

id est,

Tal.

Drach.

IV.

CCCIOOO D C C C X C

an

III.

CCCCIOOOO D C C C C X C

Nam

Nam cum quarta nota omnino legi defierit, et dubium plane sit utro modo refarciri debeat, multum utique interest quoad *Totum* hoc an illo modo legamus. Quantum nimirum interesset, si ad Monetæ Anglicanæ valorem redigas, inter

L. 903. 16. 10 $\frac{1}{2}$.
et L. 742. 7. 8 $\frac{1}{2}$.

Hoc, inquam, dubium nemini esse poterit. Nam et hæc quoque Summa est generalis, ex membris suis constans; quæ cum pariter mutilantur, si eas lacunas refarcires numeris quam quæas minimis, *Totum* tamen conficient, quod minorem istam summam

T T T X X X X III H H H H III Δ Δ Δ Δ etc.

aliquot drachmis exsuperabit. Verbi gratia, in Ceorum solutione,

I. II. . . . H III Δ Δ etc.

ex loco et condicione earum literarum quæ etiamnum exstant, constabit utique quæenam fuisse poterant *ad minimum* eæ quæ in lacuna perierint. Comparante enim vno numero centenario, Cei soluerunt

saltem	III H H H H III Δ Δ	siue	D C C C C L X X
Potuiſſet eſſe	X H H H H III Δ Δ		C I O C D L X X
vel	X III H H H III Δ Δ		C I O D C C C L X X
vel	X X H H H III Δ Δ		C C I O O C C C L X X
vel	X X III H H III Δ Δ		C C I O O D C C L X X
vel	X X X H H III Δ Δ		C C C I O O O C C L X X
vel	X X X III H III Δ Δ		C C C I O O O D C C L X X
vel	X X X X H III Δ Δ		C C C C I O O O O C L X X
vel	III H H H H III Δ Δ		I O O C D L X X

Talentum Drachmæ

I. C C C I O O O C L X X

Certissimum est ergo, primo loco ad computum redigi oportere, literula restituta,

Summam T T T T X X X III H H H H III Δ Δ Δ Δ

Proxima, quam dixi, Ratio occurret l. 22.

Κεφάλαιον τόκο παρὰ τῶν Ἰδιωτῶν
. H H H Δ Δ Π

Huius Ratiunculae cum prima litera omnino interierit, et probabile videatur, quocunque modo suppleueris, nulla arte effici posse, ut hæc Summa membris suis aliquatenus responderet, (siue hoc Marmorarii vicio factum est, siue nodus sit noua aliqua et incognita arte solvendus)

duſ) parum tamen aut nihil refert ad hanc rem quam paro. Nam cum haec ſit Ratio quam ſinguli homines, pecunias viritim dinumerando, confecerunt, ſiquo conſilio eruere poſſimus quantum vnusquique contulit, id iam erit quod quaerimus, id quod illi effecerunt, aut ſaltem voluerunt effeciſſe, cum iſtud Κεφάλαιον l. 22. inſtituerunt. Quod igitur impune negligere poſſis. Feliciter autem euenit, vt integracerent fere *Partes*, licet *Totum* nos feſellerit. Conſtat, inquam, vnuscuſque rata, claudicantibus ſolummodo ratiunculis

l. 17. Agaficlis . . Δ . .

et l. 20. Leucini III H H . . Δ Δ Δ

Quibus idcirco erit prouidendum. Inſtituto minimo, quo liceat, computo, ſoluebat Agaficles

Δ Δ Δ II I ſiue Drachmas XXXVI.

Quod ſi in prioribus lacunis binas *Centuſſis* potius quam, vt hic, *Decuſſis* reſtitueris, rectius omnino feceris. *Primo* enim omnino fieri potuit, vt numeri ad dextram *denarii* fuerint, vnde vterque ad finiſtram denarius itidem eſſe non potuit: *deinde*, ſac eſſe centenarios hos quos quaerimus, ea ſola ratione effeceris, vt inter ratam Agaficlis ceterorumque vicinorum aliquo modo pariter fieret, et, ſi *Aristidem* vnicum exceperis l. 21. nemo erit omnium in hoc priuatorum Albo a quo minores nummos exegeris: *denique* Vir doctiſſimus, priusquam meum calculum reſciret, dum marmor oculis quam attentiſſimis ſcrutaretur, eas ipſas rationes in fugientibus literis viſus eſt deprehendiſſe. Suppleantur igitur lacunae ad dextram quantouis precio, (xx drachmas exſuperare non poſteſt) et Agaficles hoc nomine iuxta tenebitur: ſc.

II H Δ Δ Δ ſiue Drachmis CCCXXX.

Quod ſequitur Leucini l. 20.

III H H . . Δ Δ Δ

vdo, vt aiunt, digito confeceris. Fuſſe enim omnino neceſſe eſt ex tribus rationibus vnā

III H H H H Δ Δ Δ

DCCCCXXX

III H H H III Δ Δ Δ

DCCCLXXX

III H H III Δ Δ Δ

DCCXC

Tu non dubitabis adripere III H H H III Δ Δ Δ, cum aeque certum ſit eam potuiſſe exarari atque reliquarum alterutram; et cum mediam viam ſecutiſ minus a vero aberrare contigerit; quandoquidem, vt aiunt, *Media ſimilia veris*.

His igitur laboribus exantlatis, vide quid profecerim. Efficient enim

		Tal.	Drachm.
Κεφ. τόκο π. τ. Π.	l. 13.	IV.	CCCCIOOO DCCCCXC etc.
Rata Aristonis	l. 15.		DCCCC
Artyfilai	ibid.		DCC
Hypoclis	l. 16.		CCC
Agacilis	l. 17.		CCXXX
Theogneti	l. 18.		CCCX etc.
Antipatri	ibid.		CCLXXXV etc.
Polydori	l. 19.		CCCC
Leucini	l. 20.		DCCCLXXX
Cleophontis	l. 21.		CCCL Δ Δ Δ
Patroclis	ibid.		CCC
Aristidis	l. 22.		CCX
Εκ τῶν Επισθ.	l. 23.		CCCLXXX
Παρά Πύθωνος	l. 24.		CIO D
Εκ τῶν Ενεχύρων	l. 25.		CIO DCCCCXLV
Μισθώσεις τεμένων ἐξ Ρ.	l. 27.	II.	CIO CC etc.
Μισθώσεις τεμένων ἐκ Δ.	l. 28.		CCIOOCDLXXX etc.
Οικίων μισθώσεις	l. 29.		CC LXXXV
Summam		VIII.	CCCCIOOOO DLV
Monetae Anglicanae			L. 1697. 1. 9 $\frac{1}{4}$
Λήμματος Κεφάλαιον	l. 30. si computum recte iniuerim, erit	VIII.	CCCCIOOOO DCXL
siue Monetae Anglicanae			L. 1699. 16. 8.

Nam si Talentum litera T designari constet (quidni autem constaret?) certissimum est etiam insolita ista nota Π describi Talentorum Pentada. Nam et eam potestatem figura sua quasi profiteri videtur ex Π sc. et T iuncta; et solenne fuisse vidimus singulis quinariis novam numerationis metam instituere, novisque signis confirmare.

Quod hae rationes inter se distarent, distarent autem tantillo, sc. paucarum drachmarum intervallo, in eo meam felicitatem magnopere praedico. Nam si subductis probe rationibus, computando exsuperassem istud Κεφάλαιον, quod singulari fortuna legitur disertissimis literis, periisset illico funditus omne id quod in animo institueram: si ad amissum et, ut aiunt, par pari exegissem, periisset utique nihilo minus. Nam ratio erat habenda et istius lacunae l. 27. in qua aliquot drachmas interiisse necesse est, et denique potestatum istarum siue

1. 11. H $\square$ Δ Δ F τ II II C

1. 13. TTTT XXXX □□□□□□ ΔΔΔΔ F F F F C

1. 18. H H H Δ + + I I I

1.28. X X H H H H $\square$ Δ Δ Δ $\vdash$ $\vdash$ $\vdash$ $\vdash$

Notam illam F, quam vel Ταῦ πλάγιον, vel H dimidiatam dixeris, in numismatica potestate hodie primum video. Erat ex vltima memoria Dorienfibus aliisque populis in vfu, eoque officio fungebatur quo fere apud Aeolens Digamma, cuius figuram non fecus ac potestatem imitari quodammodo videatur. Litera autem illa Aeolica, perinde ac istud *Ἠμεῖον*, de quo agimus, non semper in locum atque vicem adspirationis successit, verum plerisque vocalibus siue adspirandis siue leniendis vim suam et effectum commoebat. Id autem ex hoc loco *Terentiani* constabit; quem non vnis vicibus deformatum producam tamen ad exercendam legentium intentionem.

Aeolicus usus reformat et digammon praeficit :

Aeolica etiam dialectos fere est mista Italiae.

Hesperum quem dico Graece, vesperum cognominat

'Εστία sic Vesta facta, vestis ἐστίν dicitur,

²¹ *Iva quam Graece vocamus, vim iubet me dicere.*

"Ex p est multis in usu et magis poeticum est,

Ip̄ enim natiua vox est, ille ver hoc dictitat.

Quos Homerus dixit Ένέτες, ille Venetos autumat :

Viola flos qui nuncupatur, hunc Graii vocant ῥοζ,

Et Iolaus violeus fit, crede Marco Tullio.

Quanquam ἴττω dicunt Achaei, hanc βίττω gens Aeolis.

Plura Sappho comprobauit Aeoliis, et ceteri.

Idem constat etiam ex *Dionys. Halic.*^a Τῆτο δ' ἦν ὡς περ Γάμμα διπλῆς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζεύγμενον ταῖς πλαγαῖς, ὡς Φελῆη καὶ Φάναξ καὶ Φοῖκος, et ex *Prisciano*^b, cuius sunt verba, *Assumit [Bos] genitiuo digamma, quia Aeoles quoque solent inter duas vocalis eiusdem dictionis digamma ponere, quos in multis nos sequimur, ἴΦις, ouis, ΔάΦος, Dauus, ὠΦόν, ouum.* Denique omnibus praefigi solitam vocalibus liquet etiam ex

^a *Antiqq. Rom.* I. 20.

^b L. VI. col. 709.

Hesychio, cuius in lexico ex inscitia librariorum Γ simplex pro duplici, siue consona ista Aeolica, saepissime exarari contigit^c. Cuiusmodi sunt Γαδεῖν, Γαίνεσαι, Γάμμοροι, Γέαρ, Γέμμαλα, Γένεπ, Γέτορ, Γία, Γιλός, Γιν, Γίς, Γίπον, Γίς, Γισία, Γισχόν, Γίέα, Γοῖδα, Γοῖδημι, Γοῖν, Γῶ, etc. Quae omnia fideliter exscripsit *Phavorinus*.

Digammatis ad instar nota nostra in columna^d ab Heracleensibus, Dorica gente, posita legitur

ΓΗΡΑΚΛΕΙΔΑ

ΓΑ ΠΟΛΙΣ

ΓΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ

ΓΙΑΡΩΣ

ΓΥΠΕΡ

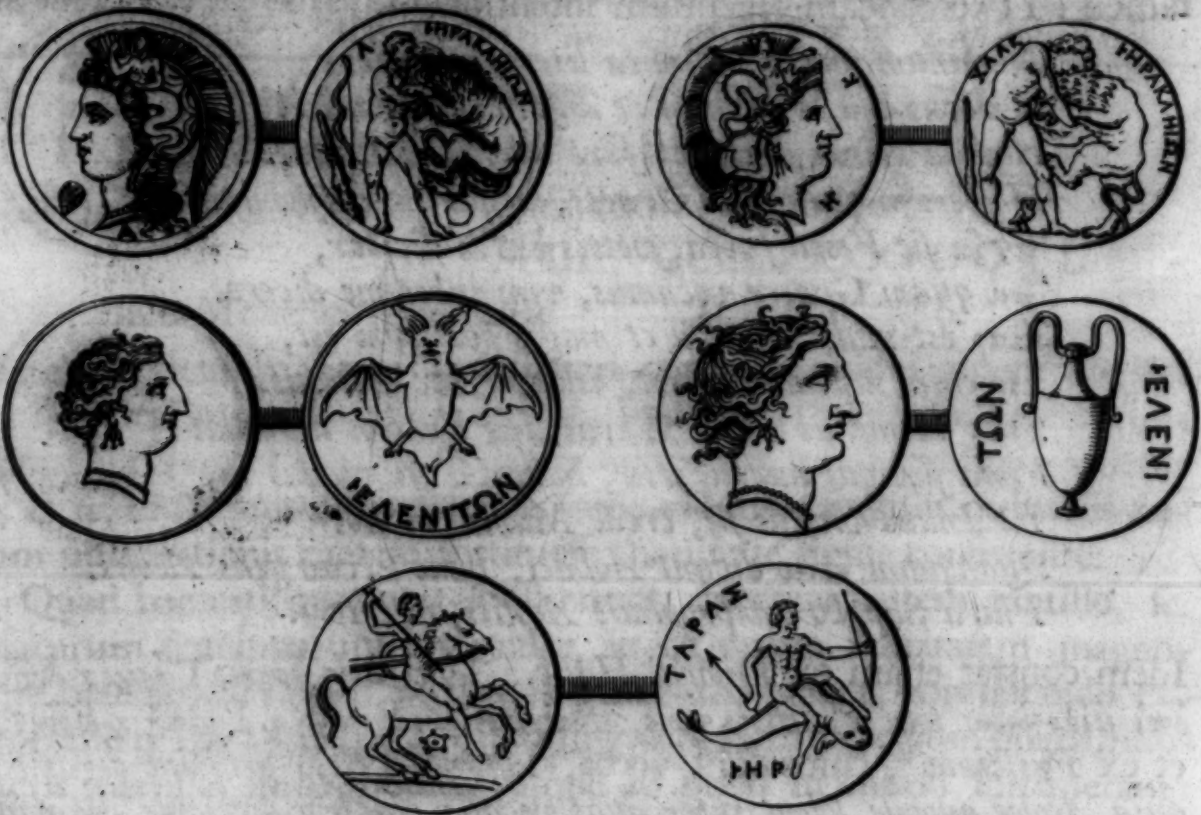
et praeterea

ΓΟΚΤΩ

ΓΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ

ΓΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ

nulla habita adspirandi ratione. In coloniis porro quas duxerunt Dores inualuit huius figurae usus et proprietas, uti ex nummis istarum gentium liquidissime constat.

^c Vid. *Lect. Lysiac.* c. IX. Cl. *Alberti Peric. Critic.* c. XIX. Lond. 1736. Fol.

^d Edita a M. *Mattaire*

Vt merito suspicari possis, quod Aeolensibus digamma, quod Atticis H, id Dorienfibus praestare solere characterem de quo disputamus.

HEKATON Atticorum

FEKATON Aeolensium

HEKATON Dorienfium aliorumque.

Obtinuit, inquam, vt haec lineola communibus Graecis loco esset adspirationis, a Romanis vel citissime vel omnino praetermissa. Antiquis enim Grammaticis, cum de notis H, agunt, dasea illa, hac pfile, (quae in vetustis Codd. adhuc obseruantur et hodiernis signis rotundioribus originem praebuere) id in animo fuisse video. H vero propter hoc nonnulli excludendum esse putant, quod magis pro signo adspirationis quam pro litera ponitur. Nam, quemadmodum Graeci adspirationis notam hanc habent H, quam dasean vocant, ad huius similitudinem et pfilen H; nos his sociatis adspirationis fecimus notam H; cuius si medium eius separes, inuenies notas esse Graecorum, quae contra se posita H, vt diximus, notam nobis adspirationis efficiunt. Sergius^e. Quare Daseam et Pfilen, quibus Graeci vtuntur, et nos praetermittimus; quoniam adspirationem nobis H litera, quae in duas partis diuiditur, repraesentat, etsi apposita non erit. Max. Victorinus^f. Quibus adicere licet Quintilianum^g. An rursus aliae redundant, prater illam adspirationis notam H, quae si necessaria est, etiam contrariam sibi poscit H.

Dicitur Claudius Imp. nouas commentus esse literas tris, ac numero veterum quasi maxime necessarias addidisse. De quarum ratione cum priuatus adhuc volumen edidisset, mox princeps non difficulter obtinuit, vt in usu quoque promiscuo essent^h. Harum vna erat litera digammosⁱ, cuius forma, qualis ab Imp. constitutione profecta est, passim in monumentis^k occurrit

TI. CLAVDIVS.

DRVSI. F. CAISAR.

AVG. GERMANICVS.

PONT. MAX. TRIB. POT.

VIII. IMP. XVI. COS. III.

CENSOR. P. P.

^e Apud Grammaticos Putschii. col. 1829. ^f Ibid. col. 1943. Add. Donatum col. 1742. Priscian. 1287. Cledonium 1889. et eundem Sergium 1837. ^g I. 4. ^h Verba sunt Suetonii in vita §. 41. ⁱ Nec inutiliter Claudius Aeolicam illam ad hos usus F literam adiecerat. Quintil. I. 7. Pro quo Caesar hanc figuram H scribere voluit: quod, quamuis illi recte visum est, tamen consuetudo antiqua superauit. Priscian. l. 1. col. 545. Edit. Putsch. ^k Exstat talis scriptura [qualis sc. a Claudio instituebatur] in plerisque libris, ac diurnis, titulisque operum. Sueton. l. c. Claudius tris literis adiecit, quae vsui, imperitante eo, post oblitteratae, adspiciuntur etiam nunc in aere publicandis plebiscitis per fora ac templa fixa. Tacit. XI. Annal. 14.

COMMENTARIUS

AVCTIS. POPVLI. ROMANI.
FINIBVS. POMERIVM.
AMPLIAJIT. TERMINAJITQVE.

Pighius ad a. 801. *Boissard.*

T.V. 2. *Gruter* CXCVI. 4.

TI. CLAVDIVS.

CAISAR.

AVG. GER. PONT. MAX.

TRIB. POT. VIII. IMP. XVI.

COS. IIII. P. P. CENSOR.

JIAM. CLAVDIAM. JALER.

A. CERFENNIA. OSTIA. ATE.

MVNIT. IDEMQVE

PONTES FECIT.

— XLIII.

Reines. III. 80. *Spon. Miscell. Erud. Antiq.* p. 100.

ANTONIAI. IVLIAI. AVG. NERONI.

AVGVSTAI. AGRIPPINAI. CLAVDIO. AVG. F. CAISA.

F. DRVSI. GERMANICI. DRVSO. GERMANIC.

N. SACERDOTI. DIJ. CAESARIS. F. PONTIF. AVGVRI. XVJIR. S.

N. AVGVSTI. TI. CLAVDI. CAISAR. VIIJIR. EPVLON.

VG. MATRI. TI. CLAVDI. AVGVSTI. COS.

CAISARIS. AVG. P. P. PATRIS. PATRIAI. PRINCIPI. IVJENTVTI.

Gruter. CCXXXVI. 9.

D. M. SACRVM.

SECVNDVS. JIXIT. MEN. IX. D. XXVI.

PETRONIA. NOE. SOROR. EIVS.

JIXIT. ANNVM. MENS. III. D. XII.

HIC. SEPVLTI. SVNT.

Reines. XV. 15.

Alteram voluit Antifigma vocari, cui hanc figuram dedit $\times$.
Huic S praeponitur P et loco $\downarrow$ Graecae fungitur, pro qua Claudius
Caesar antifigma $\times$ hac figura scribi voluit. Sed nulli ausi sunt anti-
quam scripturam mutare: quamvis non sine ratione haec quoque duplex
a Graecis addita videatur. *Priscian.* l. 1. Cui addas ex antiquioribus
Capellam^m, ex recentioribus *Lipsum*ⁿ et *Vossium*^o.

De tertia acriter inter doctos disputatur. Tu tamen paucis ausculta.
Erat nimirum castigatis Romanorum auribus et literarum sonos exigere

^m *Cap. de femiuocal.*

ⁿ ad *Tacit.* XI. *Annal.* 14.

^o I. *Art. Grammat.* 24.

callentibus media quaedam pronunciatio inter exilitatem literae I et pinguitudinem V, quae signo carebat. Deerant Romano alphabeto, ut cum Quintiliano^p loquar, aliquae necessariae literae; non cum Graece solummodo scribebant, sed proprie in Latinis: ut in his, Seruus et Vulgus, Aeolicum digamma desideratur. Et medius est quidem V et I literae sonus. Non enim sic Optimum dicimus ut Opimum. In ancipiti igitur isto sono, qui inter I et V quodammodo libratur, variari videmus inter antiquos, et Optimum, Maximum, ceterasque huiusmodi voces aliquando exarari, aliquando Optimum, Maximum^q. Quid ergo? Annon iure dicemus, Quintilianum, cum de necessitate nouorum signorum differeret, ad Claudianum istud inuentum, quod eo imperitante obtinuit, sublato autem vna intercidit, potissimum spectasse? Videamus ergo an literatissimus iste Imp. ut in ista causa Aeolico digammate, ita in hac quoque literaturam Romanam noua aliqua figura locupletauerit. Et locupletasse video. Aurifex melius per I sonat quam per V; ut Aucupare et Aucupium mihi rursus melius videtur sonare per V quam per I; et idem tamen Aucipis malo quam Aucupis, quia scio sermonem et decori seruire et aurium voluptati, unde sit ut saepe aliud scribamus, aliud enunciemus, sicut supra locutus sum. De Viro vero et Virtute (lege hoc pacto, sicut supra locutus sum de Viro et Virtute, de quibus quidem supra locutus est) ubi I scribitur et pene V enunciatur; unde T. Claudius nouam quandam literam excogitauit, similem ei notae, quam pro adspiratione Graeci ponunt, per quam scriberentur eae voces, quae neque secundum exilitatem literae I, neque secundum pinguitudinem literae V sonant, ut in Viro et Virtute (ita hunc quoque locum lego emendatius) neque rursus secundum latum literae sonum enunciarentur, ut in eo quod est legere, scribere. Velius Longus. Quae postrema verba

^p I. 4. ^q Etiam Optimus, Maximus, ut mediam I literam quae veteribus V fuerat acciperent, C. primum Caesaris inscriptione traditur factum. Quintil. I. 7. Antiquis varie etiam scriptitum est, mancupium, aucupium, manubiae, siquidem C. Caesar per I scripsit, ut apparet ex titulis ipsis; at Augustus per V, ut testes sunt eius Inscriptiones. Velius Longus de Orthographia. I litera interdum exilis est, interdum pinguis, ut in eo quod est Prodit, Vincit, Condit, exilius volo sonare: in eo vero quod [f. quo] significatur Prodire, Vincire, Condire aequè usque pinguescit: ut iam in ambiguitatem cadat, utrum per I quaedam habeant [f. debeant] dici an per V, ut est Optumus, Maxumus. Idem. Et haec fortasse mens est Prisciani l. 1. non longe ab initio. Praeterea tamen I et V vocales, quando mediae sunt, alternos inter se sonos videntur confundere, teste Donato, i, ut Vir, u, ut Optumus. Item Diomedis l. 2. Hae etiam [I et V] mediae dicuntur, quia in quibusdam expressae dictionibus sonum non habent, ut Vir, Optumus. Vbi corrigas, quia in quibusdam dictionibus EXPRESSVM sonum non habent, ut liquet ex Sergio in Donatum. Hae etiam duae I et V interdum, ut diximus, in consonantium potestatem transeunt; interdum expressum suum sonum non habent, i, ut Vir, u, ut Optumus. Non enim possumus dicere Vir producta I, nec Optumus, producta V: unde etiam Mediae dicuntur, et hoc in commune patiuntur. Ideo bene dixit Donatus has literas in quibusdam dictionibus expressum sonum non habere. Vid. Donatum. Edit. Putschii, col. 1735.

sunt fortasse maculosa. Cuiquamne credibile est, posse venire in mentem homini non indocto aut inscito, ut ferunt olim *Iusto Lipsio*, auctorem nostrum de digammate in hoc loco agere? Annon constat sincerissima fide, cum novum omnino signum intelligere, quod excogitavit, siue accommodavit potius Imp. ad exprimendam *mediam* istam potestatem I et V, de qua tam fuse commentantur Grammatici in margine meo laudati; signum non ab Aeolensibus mutuo sumptum, verum *a communi Graecorum adspiratione*; — scilicet, quam etiam notam (quasi verbis meis non satis fidei esset adhuc elaboratum) in antiquissimis *Velii Codd.* haesisse his vocibus audio?

Haec tamen nondum argumento nostro satisfaciunt, aut monetariae potestati, in qua per totum hoc marmor dominatur. Neque promouemus quidquam, quod in antiquorum musicorum libris, nota haec, quam *Ταυ πλάγιοι* vocarent, aliquoties reperitur. Adiuuare forsitan poterat mutilum istud marmor, quod in aedibus olim Arundellianis servabatur: nam in eo Rationario, perinde ut in nostro, exaratur, et pari, ut fas est credere, usu et proprietate.

Nihilo tamen fecius hac nota describi *OBOLVM* plane sentio. Fidem accipe. Argentum, quod his ciuitatibus imperabatur, totum sc. tam illud quod in priore marmoris latere soluerunt, quam quod in posteriore soluendum restabat, erat Ratiuncula *integra* siue *rotunda*: infra drachmas non descendebat. Qui huic sententiae aduersari posse videntur sunt *Cei col. 1. l. 11.* et *Siphnii l. 12.* Memineris tamen utramque Ciuitatem iterum auersa marmoris facie similibus fere notis et nummis minutioribus describi; praeter has vero solas, vel in hoc vel in illo latere, aliam omnino nullam. Sequetur ergo, ut de omnibus una et simplex ratio confici possit, *Ceos et Siphnios*, dum in priori argumento partem *τὸ τόλο* soluerent, drachmam in partis secuisse, vel, quod perinde est, *Notas, quae in Ceorum Siphniorumque ratiunculis in priore columna drachmis adhaerescunt, si cum notis quae in altera similiter adhaerent, adunentur, utrinque drachmam unam conficere.*

col. 1. l. 11. *Κεῖς* *Η Π Δ Δ Γ Γ Π Π*.

col. 2. l. 3. *Κεῖς* *Χ Χ Χ Χ Η Δ Δ Π Γ Γ*.

col. 1. l. 12. *Σίφνιοι* *Χ Χ Χ Η Π Δ Δ Δ Δ Π Π Π*

col. 2. l. 4. *Σίφνιοι* *Χ Χ Π Δ Δ Δ Π Γ Γ Γ Γ Π*.

Imperabatur itaque in *Totum*

Ceis *Χ Χ Χ Χ Η Η Π Δ Δ Δ Δ Π Γ Γ Γ Γ Π Π*..

Siphniis *Π Η Η Π Δ Δ Π Γ Γ Γ Γ Π Π Π Π*.

* Vid. *Alypium* passim et *Gaudentium* ex Edit. M. Meibomii.

* Vid. huius Comment. p. 24.

Quod de Drachmis igitur hinc inde restabat, *vnus* erat *Drachmae* *sectio* *sive* *resolutio* *in* *partis*, *non* *quatuor*, *aut* *eo* *pauciores*, *neque* *tamen* *multo* *pluris*. *Vnius* dixi *drachmae*, propter fidem in superioribus adlatam de paritate omnium rationum: *non* erat *resolutio* *in* *partis* *quatuor*, quoniam vtroque quaternae occurrant notae Ι, praeter aliquid quod etiamnum excurrit: *non* *tamen* *multo* *pluris* *quam* *quatuor*, quoniam id quod excurrit (et quod rursus Oboli in suas partis resolutionem vere dixeris) pauxillulum esse constat. Non poterat esse *sectio* *in* *quinque* *partis*: nulla Ciuitas numero quinario argentum concidebat: in senas sit necesse est: sex autem OBOLI vnā drachmam conficiunt.

Non sum nescius restare etiamnum posse leuiiores aliquot difficultates, vel fortasse etiam suspiciones, quae ab aliis rectius enucleari et eleuari possunt: quatenam sc. sint facies istae minutissimae in quas nummus vltra obolum frangi videtur, an eius Semisses, an Trientes: quid porro statuendum sit de insolita figura quae Ceorum ratiunculam l. ΙΙ. iterumque Κεφάλαιον αὐτῆς τῆς πόλεως l. Ι4. sequitur, vtrum in eo signo placuerit nummum includi, an aliud sit quod Curae feliciores vindicauerint. De Obolo interea aliquid constare arbitror: eumque hac nota describi Veteres fortasse voluere, quod antiquissimi istius nummi figuram et imaginem repraesentare videretur. Nam in primaeua illa simplicitate rudem permutabant in mercimoniis nummulum, non in cultiorem formam effigiatum, verum in virgulas et frusta minutiora temere et nulla arte concisum: Ea autem frusta ex *veruum* vel *lancearum* similitudine OBOLOS, quot autem ex iis vola stringi [δεξιόθεον] potuerunt, DRACHMAS ab isto actu vel facultate nominarunt¹. Vel fortasse, admonente viro doctissimo, hoc pacto melius. Cum Obolus erat ex notissima diuisione, Drachmae Sextans², Veteres, vt ad numerum centenarium ἑκατὸν sc. describendum adspirationem maiorem Η, ita ad τὸ ἑκτόν (Sextantem nempe nummi praecedentis) minorem Ι adhibere poterant. Certe huius figurae vsus ad posterum etiam descendit, cum post aliquot saecula δύο γράμματα δεξιότροποι ἀπλὰν tali modo effigiatæ ÷ δύο ὀβολοὺς deno-

¹ Τὸ μῆλον τῶν ΟΒΟΛΩΝ ὄνομα, οἱ μὲν ὅτι πάλαι βυπόροις ὀβολοῖς ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, ἢ τὸ ὑπὸ τῇ δρακί πλῆθος ἰδοὺ καλεῖσθαι ΔΡΑΧΜΗ. Τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τὰ νομίσματα καὶ ἀπαρτῶσθαι εἰς τὴν νῦν χρῆσιν ἰκίμην ἐκ τῆς χρῆσεως τῆς παλαιᾶς. Poll. l. IX. c. VI. §. 77. Πάντων δὲ πρῶτον Φεῖδων Ἀργεῖος νόμισμα ἰκοῦσιν ἐν Αἰγίνῃ, καὶ αὐτὸ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν τὸς ὀβελίσκος ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἀργεὶ Ἡρᾷ. Ἐπειδὴ δὲ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χρῆσιν ἐπλήρουν, ἡμεῖς καίπερ μὴ πλεονέκτης τοῖς ἐξ ὀβολοῖς, Δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν παρὰ τὸ δραξασθαι. Aristot. in Sicyon. πολίτεια. Adde Plutarch. in Lysandro, σχ. Theocr. X. Myll. 44. Etym. M. in ὀβελίσκῳ. Eustath. ad Iliad. A. 463. ² Ἐπὶ ὀβελίᾳ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στιφάνου. Ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ Ἐπὶ ὀβελίᾳ τὸ ΕΚΤΟΝ μέρους τῆς τιμῆς, ὃ ἐπὶ τῷ ὀβελίῳ οἱ γραφάμενοί τινες, καὶ μὴ ἰσόλις αὐτοῖς τοῖς γραφείοις. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ΟΠΕΡ ΕΚΤΟΝ ΕΣΤΙΝ, ΕΝ ΕΞ ΟΒΟΛΟΙΣ ΤΗΣ ΔΡΑΧΜΗΣ ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΗΣ. Harpocr. Add. Poll. l. IX. c. VI. §. 60.

tarent*. Dies solummodo inclinauerat, quod primi homines perpendiculariter descripserunt, siue hoc errore factum siue vsus et compendii gratia, incertum. Obolus certe vnus non semper *πλαγίως* exarabatur, i. e. ad modum et ductum Horizontis, verum, vt ex antiquis tabulis constat, variis, pro ratione temporis, clinaminibus perpendicularem lineam et horizontalem inter. Atque haec quidem hactenus.

* Vid. *Anon. de Mensuris et Ponderibus* ex Cod. Reg. 3284. in *Analectis Graecis* Monachorum Benedictinorum, p. 393. *Montefal. Palaeogr. Gr.* p. 369. atque ea quae praemisit *H. Stephanus Thesaurus Graeco*, vbi tamen in describendis Antiquorum notis infelicitur ἀπερίσκητοι pro περιρίσκητοι procudit, quod Oboli imaginem penitus euerterat.

NOTAE

AD

MARMOR SANDVICENSE.

E. Θ. Hoc monogrammate intelligo *Ευνοία Θεῶν*, diuinanti tamen similior quam ex Tripode respondententi. Λόγῳ Ἱερῶς, siue *Rationarium sacrum* ex Collectione Arundelliana, cuius interitum toties deplorauī, similiter in capite exaratas habet literas, inuerso tamen ordine, Θ. E.

1. 1. ΤΑΔΕ ΕΠΡΑΞΑΝ etc.] Primam hac Orationis periodum, cuius exitum habes in linea 10ma, ideo in Cola et Commata punctis non distinxi, quia de eius Incisione alii aliter sentire possunt. Si Epigenes, Antimachus et Epicrates erant Triumviri Amphictyonica legatione functi, quod verissimum esse arbitror, ita mecum ordinabis :

Τάδε ἐπραξαν Ἀμφικλυόνες Ἀθηναίων,

ἀπὸ Καλλέο Ἀρχοντος μέχρι τοῦ Θαρρηλιῶνος
μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος Ἀρχοντος Ἀθήνησι,
ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένοιο Ἀρχοντος μέχρι τοῦ
Θαρρηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰππίο Ἀρχοντος,
χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἦρχεν·

(Οἷς ΔΙΟΔΩΡΟΣ Ολυμπιοδώρο Σκαμβωνίδης
ἐγραμμάτευεν ἀπὸ Χαρυσάνδρου Ἀρχοντος·

Id.ω-

ΙΔΙΩΤΗΣ Θεογένης Αχαρνέος μέχρι τῷ
Εκατομυβιαῖνος μηνὸς τῷ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος Ἀρχόντος

ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ Σωσιάδου Ἐυπειαίων ἐνιαυτὸν
ἐπὶ Καλλέου Ἀρχόντος)

ΕΠΙΓΕΝΗΣ Μεταγέννης ἐκ Κοίλης,
ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ Εὐθυνόμο Μαραθώνιου,
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ Μενεσεράτο Παλληνεύς.

Indignum enim videri possit et prorsus inciuile, vt eorum potissimum nomina diffimularentur, quorum nutu hae res gerebantur, qui Pecunia publica, Tabulis publicis conficiendis, Rationibusque reddendis tenerentur: vt memoriae proderentur Scribae, reticerentur Magistratus. Id profecto ex Actis publicis ceterisque Atheniensium monumentis verisimile non videtur, vbi quam accuratissime censeris solent *Nomina*, *Familia*, et *Curia* eorum qui Reip. vel leuissimam partem administrauerint. Adiuuare etiam hanc sententiam possit, quod in huiusmodi legationibus, P. A. gentibusque quae iisdem moribus vixerunt, Triumuiratus praecipue placuisse videatur. Verbi gratia. Ἐπὶ Θεοφράτῃ Ἀρχόντῃ, Ἱερομνήμονος ὄντος Διοσγίτη Ἀναφλυτίῃ, Πολλαγόρῃς ὑμεῖς εἴλεσθε, Μειδίαν τε ἐκείνου τὴν Ἀναγυρράσιον· ὃν ἐβελόμην αὖ πολλῶν ἔνεχε ζῆν· καὶ Θεραυκλέα τὸν Λέσβιον, καὶ ΤΡΙΤΟΝ δὲ μὲν τῶν ἐμῶν. Aesch. c. Ctesiph.^a In marmore item Deliacο quod festinanter nimis descripsit *Philippus Skippon*^b.

ΧΕΙΡΟΤΩΝΗΣΑΙ. ΔΕΚΑ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΗΔΕ. ΚΡΙΣΙΟΙ. ΤΙΝΕΣ.
ΕΠΕΛΘΟΝΤΕΣ. ΕΙΣ. ΤΟΝ. ΑΘΗΝΗΣ. ΣΥΜΒΟΥΛΗΝ. ΚΑΙ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.
ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙ. ΤΟΝ. ΔΗΜΟΝ. ΣΤΝΕΠΙΧΟΡΗΣΑΙ. ΤΟΙΣ. ΕΥΗΦΙΣΜΕ
ΝΟΙΣ. ΕΥΒΟΥΛΩ. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙΣ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ. ΤΟΔΕ. ΤΟ. ΨΗΦΙΣ
ΜΑ. ΚΑΙ. ΕΙΣ. ΤΗΝ. ΣΤΙΛΗΝ. ΛΙΘΗΝΗΝ. ΣΤΗΣΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ. ΗΡΑΚΛΕΙΩΙ.
ΟΙ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΤΗΣ. ΑΘΗΝΑΣ. ΚΑΤΑ. ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ. ΗΔΕ. ΚΑΙ.
ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΑΙ. ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑΣ. ΕΤΜΗΡΙΟΣ ΤΙΣ ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ. Η. ΝΕΟΣ.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. ΕΠΕΥΗΦΙΣΘΕΙ. ΚΑΙ. ΑΘΗΝΗΣΙΝ.

Tu autem vel eo vel *Grutero*^c emendatius leges mecum hoc pacto:
ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΣΑΙ. ΔΕ. ΚΑΙ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΗΔΗ. ΤΡΕΙΣ. ΟΙΤΙΝΕΣ.
ΕΠΕΛΘΟΝΤΕΣ. ΕΙΣ. ΤΗΝ. ΑΘΗΝΗΣΙ. ΒΟΥΛΗΝ. ΚΑΙ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.
ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙ. ΤΟΝ. ΔΗΜΟΝ. ΣΤΝΕΠΙΧΟΡΗΣΑΙ. ΤΟΙΣ. ΕΥΗΦΙΣΜΕ
ΝΟΙΣ. ΕΥΒΟΥΛΩ. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ. ΤΟΔΕ ΤΟ. ΨΗΦΙΣ
ΜΑ. ΕΙΣ. ΤΗΝ. ΣΤΗΛΗΝ. ΛΙΘΙΝΗΝ. ΚΑΙ. ΣΤΗΣΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ ΗΡΑΚΛΕΙΩΙ.

^a §. 38. Edit. Oxon.

^b Vid. *Collect. Itinerum*, Lond. Tom. vlt.

^c CCCC.V.

ΟΙ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΕΙΣ. ΑΘΗΝΑΣ. ΚΑΤΑ. ΤΟ. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΟΙΔΕ ΚΕ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΑΙ. ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ. ΕΚ. ΜΥΡΡΙΝΟΤΤΗΣ. ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ.
ΟΙΝΑΙΟΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. ΕΠΕΨΗΦΙΣΘΗ. ΚΑΙ. ΕΝ. ΑΘΗΝΗΣΙΝ.

Si cui tamen interea constructio haec dura et impeditior (tanta scil. facta intercapedine inter *Αμφικλυόνες* et *Επιγένης*) videatur, neque institui posse Oratio de Magistratibus, verum omnino de Scribis, ille profecto, suo autem periculo, non meo, ita rursus ordinare potest :

Τάδε ἔπραξαν Ἀμφικλυόνες Ἀθηναίων,

ἀπὸ Καλλέο Ἀρχόντος μέχρι τῷ Θαρρηλιῶνος
μηνὸς τῷ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος Ἀρχόντος Ἀθήνησι,
ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένης Ἀρχόντος μέχρι τῷ
Θαρρηλιῶνος μηνὸς τῷ ἐπὶ Ἰππίῳ Ἀρχόντος,
χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἦρχεν.

Οἷς ΔΙΟΔΩΡΟΣ Ολυμπιοδῶρο Σκαμβωνίδης ἐγραμμάτευεν·

Ἀπὸ Χαρισάνδρου Ἀρχόντος ΙΔΙΩΤΗΣ Θεογένης Ἀχαρνεύς·

Μέχρι τῷ Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς τῷ ἐπὶ

Ἰπποδάμαντος Ἀρχόντος ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ Σωσιάδο Ἐυπειαίων·

Ἐνιαυτὸν ἐπὶ Καλλέο Ἀρχόντος ΕΠΙΓΕΝΗΣ Μελαγένης ἐκ Κοίλης, ΑΝΤΙ-
ΜΑΧΟΣ Εὐθυνόμο Μαραθώνιος, ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ Μενεστράτο Παλληνεύς.

1. 1. ΑΜΦΙΚΤΤΟΝΕΣ] De Concilio siue Senatu Amphictyónico, quod vnoquoque anno ad Thermopylas et Delphos, alternis vicibus, conuenerat^d, adeo certatim omnes differunt tam Veteres quam Recentiores, vt minores quascunque, si quae fuerint, *Αμφικλυονίαι* praegrauasse omnino videantur. Curia illa, sola fortasse quae Ius Gentium aperte profiteretur, vt erat huic Populo propria et peculiaris, ita etiam sapientissime ab iis et salutariter instituta. Incolebatur Graecia Populis Gentibusque lingua quidem et origine vnīs, moribus tamen, institutis, Reique pub. administrandae forma non diuersis modo, verum ultra quam credibile est, alienis sibi inuicem contrariis. Regio, quae finibus non sane latissimis continebatur, verum eiusmodi qualis sufficere paucissimis imperiis audiuius, tot in ambitu suo Respublicas complectebatur, quot fere numerabat mōenia et vrbis. Neque erat Populus, cuius Ditio angustis limitibus X. M. P. includeretur,

^d Initio XII tantum erant Populi Ciuitatesue quae huc legatos miserunt: Vid. *Strab.* l. 9. p. m. 420. Quas aliter recenset *Aeschines* π. παραπρωστ. §. 36. Edit Oxon. aliter *Harpocr.* in v. *Αμφικλυόνες*, aliter denique *Pausan.* l. 10. p. 622. Qui ibid. narrat aetate sua Amphictyonas ad XXX creuisse.

qui non iure, usu et disciplina tantum a conterminis Ciuitatibus diffidebat, quantum abfuit longe a moribus cultuque Sinensium. Licebat Athenis eodem patre natam vxorem ducere, vterinam vero in matrimonio habere non solum nefarium erat, verum etiam incestuosum: Contra, Lycurgus, qui Lacedaemoniis, populo finitimo, leges tulit, germanarum incesta esse coniugia voluit, vterinarum consuetudinem indulgit. Rursus huic Populo quem vltimo memorauimus, in usu et moribus fuit, ea quae pro legibus obseruarent, non literis, sed memoriae mandare: in illo autem vicissim, ex legibus non scriptis ius dicere cum capitis periculo coniunctum esse videbatur. Nemo erat Thebis Boeotiis tam nobilis Imp. qui non et gratia et laude dignum duxit scienter tibiis canere, et pari esse in musicis ac in bellicis fama: Contra, ab Atheniensium moribus haec omnia aberant, et partim infamia, partim humilia atque seruili homine digna habebantur. Tanta igitur et sibi tam disparis Reip. molem (vniuersam enim Graeciam quoad bella externa, multaue praeterea domestica exempla, vnam Ciuitatem duco in pagos et oppida distinctam) vt vna mens agitare posset, placuit Delphis cogi communis ex Graecia Legatos, qui de publicis fortunis consilium caperent, atque iis quae Graeco nomini in commune erant profutura; domum autem reuersi suam vnusquisque Remp. proprio modulo et ratione administrarent.

Dionys. Halic. Antiqq. Rom.

l. 4. p. m. 229.

Πάντων μάλιστα τῶν τοιούτων ἔργων τὴν Ἀμφικτυόνος τῆ Ἑλλήνος ἐπίνοιαν ἡγάσθη, ὃς ἀσθενὲς ὄρων καὶ ῥαδίον ὑπὸ τῶν περιρρικνίων βαρβάρων ἐξα-
ναλωθῆναι τὸ Ἑλληνικὸν γένος, εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον καὶ πανήγυριν αὐτὴς συνήγαγε, νόμους καταστῆσάμενος
ΕΞΩ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΟΤΣ ΕΚΑΣΤΗ ΠΟΛΙΣ ΕΙΧΕ ΤΟΤΣ ΚΟΙΝΟΤΣ Α-
ΠΑΣΙΝ, ἧς καλεῖσιν Ἀμφικτυονικῆς.
ἐξ ὧν φίλοι μὲν ὄντες ἀλλήλοις διελέ-

*Prae ceteris istiusmodi operibus maxime admiratus est inuentum Amphictyonis filii Hellenis, qui quum videret Graecam gentem infirmam esse, et facile a finitimis Barbaris deleri posse, ipse eam in id concilium et conuentum, qui ab illo Amphictyonicus est dictus, coegit, legesque tulit PRAETER ILLAS QVAE CVI-
QVE CIVITATI PROPRIAE ET PECVLIARES ERANT EAS QVAE OMNIBVS COMMVNES ESSENT, quas Amphictyonicas vocant, quarum beneficio in mutua amicitia per-*

* Seruius sc. Tullus, qui ad exemplum huius grauiissimi instituti, vniuersas gentis Latini nominis perpetua communione deuincire voluit. Vid. Dionys. Halic. l. 4. p. m. 230. init. Iam tum erat inclitum Dianae Ephesiae sanum: id communiter a ciuitatibus Asiae factum fama ferebat. Quum consensum Deosque consociatos laudaret mire Seruius inter procures Latinorum, cum quibus publice priuatimque hospitia amicitiasque de industria iunxerat, saepe iterando eadem, perpulit tandem vt Romae sanum Dianae populi Latini cum populo Romano facerent. Liu. I. 45.

λεν, καὶ τὰ συγγενὲς φυλάττοντες ἔργοις
μᾶλλον ἢ λόγοις, λυπηροὶ δὲ τοῖς Βαρ-
βάροις καὶ φοβεροί.

*petuo continebantur, et cognationem
re potius quam verbis seruabant, et
molesti ac formidabiles barbaris
perpetuo erant.*

Iisdem moribus vixerunt atque eadem sapientia vti Graeci, cum cre-
scente indies populi multitudine, colonos peregre duxerunt. Ionas vr-
bibus diffitos vna complectebantur Πανιώνια, vnoque foedere adstrin-
gebant. Neque aliter Dores Remp. instituerunt^f.

Dionys. Halic. l. c.

Παρ' ἔ τὸ παράδειγμα λαβόντες Ιω-
νὲς τε οἱ μελαθέμενοι τὴν οἰκῆσιν ἐκ
τῆς Ευρώπης εἰς τὰ παραθαλάττια
μέρη τῆς Καρίας, καὶ Δωριεῖς, οἱ περὶ
τὰς αὐτὰς τόπους τὰς πόλεις ἐνιδρυ-
σάμενοι, ἱερὰ καλεσκεύασαν ἀπὸ κοι-
νῶν ἀναλωμάτων, Ιωνες μὲν ἐν Εφέ-
σῳ, τὸ τῆς Ἀρτέμιδος· Δωριεῖς δ' ἐν
Τριοπίῳ, τὸ τῆς Ἀπόλλωνος. Ἐνθα
συνιόντες γυναιξὶν ὁμᾶ καὶ τέκνοις κατὰ
τὰς ἀποδειχθέντας χρόνας, συνέθύνον τε
καὶ συνεπανηγύριζον, καὶ ἀγῶνας ἐπέτε-
λεν ἵππικας καὶ γυμνικὰς, καὶ τῶν περὶ
μουσικὴν ἀκροσμάτων, καὶ τὰς θεὰς κοι-
νοῖς ἀναθήμασιν ἐδωρῆντο. Θεωρήσαν-
τες δὲ, καὶ πανηγυρίσαντες, καὶ τὰς ἄλ-
λας φιλοφροσύνας παρ' ἀλλήλων λα-
βόντες, εἴτι πρόσκρησμά πρὸς πόλιν
ἐγεγόνει, δικασαὶ καθεζόμενοι διήτων,
καὶ περὶ τῆς πρὸς βαρβάρους πολέμου καὶ
περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμοφροσύνης
κοινὰς ἐποιεῖντο βελάς.

*Cuius exemplum secuti Iones, qui
sedes transtulerunt ex Europa in
Cariae partis maritimas, et Dori-
enses, qui in iisdem locis urbis condi-
derunt, templa communibus sumpti-
bus exstruxerunt, Iones, Dianae fa-
num, Ephesi, Dorienses, Apollinis
Triopii. Quo statis temporibus cum
uxoribus et liberis conueniebant et
vna sacris operam dabant, et mer-
cimoniis, institutisque equestribus
gymnicis et musicis certaminibus
variis deosque communibus donariis
honorabant. Peractis vero specta-
culis, et nundinis atque aliis festis,
in quibus omnes omni humanitatis
genere se mutuo excipiebant, signa
inter Ciuitates intercessisset offensio,
Iudices sedentes de ea cognoscebant,
et de bello contra Barbaros geren-
do et de mutua concordia inter se
consultabant.*

Diod. Sic. l. 15. ad Olymp.

CI. 4.

Κατὰ τὴν Ἰωνίαν ἐννέα πόλεις εἰώ-
θεισαν κοινὴν ποιεῖσθαι Σύνοδον τὴν
τῶν Πανιωνίων, καὶ Δυσίας Συνθύειν
ἀρχαίας καὶ μεγάλας Ποσειδῶνι περὶ

*Nouem per Ioniam vrbes solenni
Panionia conuentu frequentare, et
opimas Neptuno victimas, antiquo
ritu, ad Mycalen quam vocant in
solitario quodam loco sacrificare con-
sueuerant. Quae festi Panionici so-*

^f Herodot. l. I. §. 141, etc.

τὴν ὀνομαζομένην Μυκάλην ἐν ἐρήμῳ τόπῳ. Ὑστερον δὲ πολεμῶν γενομένων περὶ τούτης τῆς τόπης, ἡ δυνάμενοι ποιεῖν Συνπανιώνια, μετέθεσαν τὴν Πανήγυριν εἰς ἀσφαλῆ τόπον, ὅς ἦν πλεονεξίον τῆς Εφέσου.

lennitas cum per crebra illic bella celebrari non amplius posset, in locum magis tutum ab Epheso non procul comitia illa transtulerunt.

Praeter Amphictyonas autem, quod, ut ait Plinius², erat publicum Graeciae Concilium, et in quo vniuersi istius populi factiones conspirabantur, necesse erat ut aliae atque aliae Ciuitates, quas vel priuata aliqua calamitas, aut similitudo fortunae, aut consilii ratio in communionem aliquam et necessitatem amicitiae coegerat, eae proprios et priuatos conuentus cogerent, quos Amphictyonias dicerent, ad magni istius Concilii imaginem et exemplum institutos, ambitu tamen et auctoritate, addo etiam nomine et celebritate, longe inferiores.

Diod. Sic. l. 15. ad Olymp.

c. 4.

Ὁ δὲ δῆμος [Ἀθηναίων] κοινὸν Συνέδριον ἀπάντων τῶν Συμμάχων Συγκατέστησαντο, καὶ Συνέδρους ἀπέδειξαν ἐκαστῆς πόλεως. ἐτάχθη δὲ ἀπὸ τῆς κοινῆς γνώμης τὸ μὲν Συνέδριον ἐν ταῖς Ἀθήναις Συνεδρεύειν, πόλιν δ' ἐπίσης καὶ μεγάλην καὶ μικράν μιᾶς ψήφου κυρίαν εἶναι.

Populus [Atheniensis] communem omnium quibus cum sociale foedus icerant senatum instituit, in quo delecti ex vnaquaque Ciuitate consultarent. Conuenerat autem inter ipsos decreto communi, ut confessus ille Athenis haberetur, et cunctis ex aequo urbibus, magnae siue parvae essent, vnius suffragii ius et potestas foret.

Huiusmodi autem verisimile est plurimos olim conuentus celebrari, partim perpetuos, partim subitos et pro fortunarum ratione ad tempus solummodo agitados. Celeberrima longe erat Amphictyonia circa Calauriam, cuius memoriam Strabo nobis conseruauit.

Strab. l. VIII. p. m. 374.

Ἦν δὲ καὶ Ἀμφικτυονία τις περὶ τὸ ἱερὸν τῆτο ἔπλα πόλεων, αἱ μετεῖχον τῆς θυσίας. Ἦσαν δὲ Ἑρμιῶν, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχόμενος ὁ Μινυεῖος.

Fuit et Amphictyonum conuentus quidem ad hoc templum ciuitatum VII, quarum nomina Hermione, Epidaurus, Aegina, Athenae, Prasae, Nauplia, Orchomenus Minyeius.

Tali nimirum foedere tenebantur Ciuitates in lapide nostro recitatae, quae legatos Delum miserunt, leges de Sacris, Deliis nempe, laturos, ceteraque administraturos quae huic Rerump. communioni conuenire

maxime viderentur. Neque tamen Delii ipsi videntur ad conditionem foederis admitti, aut iuris alicuius aut dignitatis praerogatiua vna cum ceteris in Aegaeo populis censer. Quorum omnium fidem abunde facit *Athenaeus*, apud quem solum ex vetustis scriptoribus horunce Amphictyonum vestigia exstare credo. In eo autem memoriae proditum est ex auctoritate *Apollodori* Atheniensis, nihil in his Sacris peragendis ad Incolas ipsos adtinere praeter ministerium sacras epulas coquendi^h lectulosque sternendi. Addit ille, euenisse ex ea consuetudine, ut multis Deli Incolis ex istiusmodi operis et e ratione Rei Culinae inderentur nomina quae ad posteros propagarentur, cuiusmodi erant *Μάγαδαι*, *Γογγύλαι*, *Χοίρακοι*, *ΑΜΝΟΙ*, *ΑΡΤΥΣΙΑΛΟΙ*, *Σήσαμοι*, *ΑΡΤΥΣΙΤΡΑΓΟΙ*, *Νεωκίς*, *Ιχθυόλοι*, *Κυμινάνθαι*. Immo totam gentem Deliorum vna appellatione contineri ait, *Ελεοδύται* nempe, *Διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύνεσθαι*. *Ελεός* autem est *Mensa Coquinaria*:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπλησε, καὶ εἰν Ἐλεοῖσιν ἔθηκε

Homer. *Iliad.* I. 215.

Vnde cum quidam olim P. hunc in ius vocasset, non dicam scripsit in *DELIOS*, sed *ΕΛΕΟΔΥΤΑΣ*, τὸ κοινὸν τῶν *Ελεοδύτων ἐπηλιάσασθαι*. Verba sunt Auctoris mei. Eius nomenclaturae sunt Delii plurimi in marmore quod explicamus, *Αείτων* nempe, col. 1. l. 14. *Πύρραιθαι*, col. 2. l. 9. *Εὐφραίνεθαι*, l. 15. *Κλείταρχοι*, l. 17. Ita etiam in marmore Deliaco apud Arundelliana, CLVII.

ΤΑΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΤ ΕΠΕΥΗΦΙΣΕΝ.

Ego interea huius historiologiae nescius, et tanta auctoritate destitutus, fractas illas et hiulcas voces

col. 1. l. 15. A. ΤΥΣΙ. ΕΩΣ

col. 2. l. 21. A. ΣΤ. . . .

dudum emendaueram securus

ΑΡΤΥΣΙΑΛΕΩΣ

ΑΡΣΙΑΛΕΩΣ

Apud Romanos similiter lectisterniis praeesse solebant quos *ΕΡΥΛΟΝΕΣ* vocarent, Collegium sc. *IIIuirale* primo A. V. C. DLIII institutum. *Romae eo primum anno IIIuiri Epulones facti*, C. *Licinius Lucullus*, T. *Romuleius* qui legem de creandis his tulerat, et P. *Porcius Lecca*. Liu. XXXIII. Sed ut *Pontifices veteres*, propter sacrificiorum multitudinem, tris viros *Epulones* esse voluerunt, cum essent ipsi a *Numa*, ut etiam illud ludorum epulare sacrificium facerent, instituti. Cic. III. de Orat. 73. deinde autem VII viri facti:

^h μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρὶ χολῆς χρείας. Athen. l. c.

SACER-

SACERDOT. BONAE. DEAE.
ET. COLLEG. VII. VIR. EPVLON.

Gruter. CCXXVII. 1.

item in alia Inscriptione Gruteriana, quam in aliena re laudauimus, pag. huius Commentarii 46.

AVGVSTI. TI. CLAVDI. CAISAR. VII. VIR. EPVLON.

Item cuius Pater Flamen, aut Augur, aut Quindecimuirum sacris faciundis, aut qui Septemuirum Epulonum, aut Salus est. Gell. I. 12. Et profecto nimium verisimile est ex ea cura et exercitatione DELIACORVM GALLINARIORVM nomen et celebritatem profluxisse, An tibi quaerendus annularius aliqui, quoniam Gallinarium inuenisti Deliacum illum qui oua cognosceret. Cic. 2. Acad. 26. Tamen hoc accepimus, Deli fuisse compluris, saluis rebus illis, qui gallinas alere per multas quaestus causa solerent. hi, cum ouum inspexerant, quae id gallina peperisset, dicere solebant. Id. 2. Acad. 18. Gallinas saginare Deliaci coepere. Plin. X. 50. Gallinae villaticae sunt, quas deinceps rure habent in villis. De his qui ὀρνιθοβοσκίον instituire volunt, iidem adhibita scientia ac cura, ut capiant magnos fructus (ut maxime factitauerunt Deliaci) haec quinque maxime animaduertant oportet. Varro de R. R. III. 9. Huius igitur villatici generis non spernendus est redditus, si adhibeatur educandi scientia, quam plerique Graecorum et praecipue celebrauere Deliaci. Colum. VIII. 2. Quod autem vehementer laboro, idem Apollodorus, dum de Deliis agit et de coquinaria hac prouincia, diserte confirmat eos in hac cura AMPHICTYONIBVS subesse qui de his rebus statuere, et leges ferre solerent. Καὶ ὁ τῶν Ἀμφικλυόνων δὲ νόμος κελεύει ὕδωρ παρέχειν ἑλεοδύτας τὰς τραπεζοποιὰς καὶ τὰς τοιῶντας διακίνας ἑμαίνων. Athen. I. c.

Ex initio huius Monumenti τὸ δὲ ἐπὶ ἑξαῖον Ἀμφικλυόνες Ἀθηναίων, et aliunde, sc. col. 2. l. 11. ἐπὶ τῇ ἡμετέρας ἀρχῆς τετάρων ἐτῶν, constabit utique Iurisdictionem hanc, et Praerogatiuam computum ineundi, aliasque res plenario iure administrandi Atheniensibus cessisse. Ea autem Iurisdicatio aut ambulatoria fuit et per vices alternabatur, qualis in magno Amphictyonum Concilio, illa Hieromnemonum solebat esse Potestas

ΘΕΟΙΣ.

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΝ.

ΔΕΛΦΟΙΣ. ΠΥΛΑΙΑΣ. ΗΡΙΝΗΣ. ΙΕΡΟ

H

MNH-

ΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ. ΑΙΤΩΛΩΝ. ΠΟ

ΛΕΜΑΡΧΟΥ. ΑΛΕΞΑΜΕΝΟΥ.

ΔΑΜΩΝΟΣ.

Apian. Cyriae. Anconit.

Gruter. CXXIX. 15. MXXI. 7.

Reines. I. 241.

aut. verisimilius est, ut olimⁱ dixi, Leonino iure omnia ad se traxisse inclementem hanc Remp. quae auctoritate et durissimo imperio saepissime infimulabatur Sociorum animos cum ceruicibus fregisse. Ad leuandam vero inuidiam, atque ad simultates tollendas, pro suo more loquendi, id quod in hac re Imperio potuit, Verbis deliniuit: et cum more agere *Amphictyonico* aequius et popularius fuisse videretur, eleganti hoc et callidissimo commento munia omnia imperii, magistratus iurisque dicundi adripuit, nomen remisit. Nam siue factum ominis gratia, siue decoris et elegantiae, nulla fuit Gens quae linguis faueret magis, aut ab omni vel acerbitate vel foeditate orationis studiosius caueret. Verbi gratia. Quodcunque in communi sociorum concilio vel ad classis aedificandas, vel ad muros reficiendos, vel ad exercitus comparandos, Ciuitatibus imperaretur, proprie dicebatur ΦΟΡΟΣ. Verum odiosum Tributi nomen, et Imperii magis quam Amicitiae videbatur: appellari idcirco coepit ΣΥΝΤΑΞΙΣ. Non id quod vi et necessitate soluerent, sed Symbola quam vltro conferrent. Ελεγε δὲ ἐκάτῃς Φόρος, Συλλάξεις, ἐπεὶ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὰ τῆς Φόρον ὄνομα. Harpocr. in v. Σύνταξις.^k Iterum. Duriuserat et incivilius nomen ΠΟΡΝΗ: Leuius ΕΤΑΙΡΑ. Eoque deinde honestiori vocabulo meretricios amores dissimulabant. Erat Athenis delubrum ΕΤΑΙΡΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, de qua *Apollodorus Atheniensis* in libro de Diis ita scribit, Εταῖραι τὴν Ἀφροδίτην τὴν τῶν ἐταίρων καὶ τὰς ἐταίρας συνάγουσαν τῷτο δ' ἐστὶ φίλας. καλεῖσι γὰρ καὶ αἱ ἐλθούσαι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθενοὶ τὰς συνήθεις καὶ φίλας, ἐταίρας — καλεῖσι δὲ καὶ τὰς μιδαρνήσας ἐταίρας, καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίαις μιδαρνεῖν, ἐταιρεῖν, ΟΥΚ ΕΤΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΤΥΜΟΝ ἀναφέροντες, ἀλλὰ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΣΧΗΜΟΝΕΣΤΕΡΟΝ, καθὼς καὶ Μένανδρος ἐν Παρκαλαθῆκῃ ἀπὸ τῆς ἐταίρων τῶν ἐταίρων διατέλλων φησὶ.

Πεποιήκα' ἔργον ἔχ' ἐταίρων, νῆ Δία,
Μᾶλλον δ' ἐταιρῶν. ταῦτά δ' ἄν' αὖ γράμματα
Τὴν προσαγόρευσιν ἔσφ' ὁδὸν εὐσημον ποιεῖ.

Athen. L. 13. p. m. 283.

ⁱ Pag. 10.^k Vid. Spanheim. ad *Julian. Orat. I.* p. 166.

Tam Carcerem quam Lupanar velabant honestissimo vocabulo, cum utramque malam mansionem appellarent ΟΙΚΗΜΑ¹. Omnium denique disertissime Demosthenes^m, Οἷααί γ' αὖ μὴδ' αὖ ἀνιπαῖν αἰς εἴχ' ὅσα πόλιν τῇ πόλει χέχοιεν, ἢ νῦν ἐστὶν ἀγαθὴ, ἢ τὰτ' ἔσται, ΙΝΑ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΩΦΛΑΤΡΟΝ, ἐκ τ' τῶν τρεῖς τὰ μὲν κλήσεως, τὰ δ' ἀπεσιαι γέγονεν.

1. 5. ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ] Vnusquisque Atheniensium, qui in Monumento nostro ad munus aliquod praestandum accedit, patrio ritu, Parentis nomine censetur, itemque Populi siue Pagi cui adscribebatur. Hoc in formulis istius Gentis ceterisque monumentis publicis perpetuo fere obtinet. Nemo absque ea solennitate vel legem vnquam rogauit, aut testimonium dixit, aut testamentum signauit, aut reum peregit, aut magistratum gessit, aut magistratui erat a manuⁿ. Norunt omnes, qui literas humanissimas norunt, decantatissimum illum Senarium^o,

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΕΤΣ ΤΑΔ ΕΙΠΕ

ex initio Rogationis Demosthenicae desumptum; et triste illud carmen, siue formulam accusandi,

ΘΕΣΣΑΛΟΣ ΚΙΜΩΝΟΣ ΛΑΚΙΑΔΗΣ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΝ

ΕΙΣΗΓΓΕΙΛΕΝ ΑΔΙΚΕΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩ ΘΕΩ etc.^p

Romani etiam moris erat, uti ex fragmento *Legis Seruiliae*^q apparet, Ciuem Romanum PATRE, TRIBV et COGNOMINE ostendere. Nempe haec erat series; *Praenomen* cum *nomine*: *Praenomen* item *Patris* (aliquando etiam *Ani*) deinde *Tribus* sexto casu, ultimo demum *Cognomen*^r. Testis poterit esse Cicero. CVM. SER. SVLPICIVS. Q. F.

¹ Α δ' ὅτι οἱ παῖτες οἱ τῶν Αθηναίων λίγιστοι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρητοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτουσι ἀγρίως ὑποκορίζουσι, τὰς μὲν Πόρνας ἑταῖρας, τὰς δὲ Φόβας συνάξεις, Φουλακὰς δὲ τὰς Φερέας τῶν πόλεων, Οἰκηματὰ δὲ τὸ Διοικητήριον καλεῖσθαι, πρῶτον Σόλωνος ἦν, ὡς εἰσὶ, σόφισμα τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν Σισυράχιδαι ὀνομάσαντο. Plutarch. in Solone. Καὶ οἱ ταμίαι, ἰφ' ὧν ὁ ὀπισθοδόμος ἐνιπρήσθη, καὶ οἱ τῶν τῆς θείας, καὶ οἱ τῶν ἄλλων θείων, ἐν τῷ ΟΙΚΗΜΑΤΙ τὴν τῆς θείας, ὡς ἡ κρίσις αὐτοῖς ἐγένετο. Demosth. c. Timocrate. p. 468. Edit. Benenati: Pro LUPANARI. Τῆς δὲ θυγατρὸς τὴν ἐνυλὴ καλεῖσθαι ἐπ' ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ, ἐντελέμενοι πάντας τὴν ὁμοίως προσδίδουσι. Herodot. Euterp. 121. Male Interpres, domi. Ex τῷ τῷ δὲ ἰλθὶν Χίωμα κακότητος, ὡς τὴν θυγατρίδα τὴν ἐνυλὴ, χρημάτων δόμον, καλεῖσθαι ἐπ' ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ, πρὸς ἀξίαν πρὸς σισυράχιδαι ἀργυρίων ὀκτὸς δὲ τι. Idem ibid. 126. Συμβουλίου σοι, Θέτταλι, ποικιλόδιφρι, τὰς ἐπὶ τῶν ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ ἀσπάζεσθαι. Athen. l. 13. p. m. 281. Πρῶτος Σόλωνος ἀπὸ τῶν νῦν ἀκμὴν ἔχον ἐπὶ ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ γέναια πρὸς αὐτὸν — παιδὸς μὲν Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἰδρύσασθαι, ἀφ' ὧν ἡργυρίσασθαι αἱ πρὸς αὐτὸν τῶν ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ. Id. ibid. p. m. 282. ^m c. Androt. ⁿ Brodaeus V. Miscell. 5. Demosth. c. Boeotum de nomine. ^o Παραυλικά μ' ἐν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ ἀπὸ τῆς χαρὰς ἐξυβρίσας — ἴδε τὴν ἀρχὴν τῆς Δημοσθένους ψευδισμοῦ, πρὸς πόδα διαίρων καὶ ὑποκρίων, ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΕΤΣ ΤΑΔ ΕΠΙΕΝ. Plutarch. in vita Demosthenis. ^p Idem. in vita Alcibiadis. ^q Gruter. DVI. ^r Vide Asconium in prooemio Ciceronis in Verrem, et virum celeberrimum Wesselingium Probabil. c. 15.

LEMONIA. RVFVS. ITA. DE. REP. MERITVS. SIT. VT. HIS. OR-
NAMENTIS. DECORARI. DEBEAT. SENATVM. CENSERE. ATQVE.
E. REP. EXISTIMARE. AEDILIS. CVRVLIS. EDICTVM. QVOD. DE.
FVNERIBVS. HABEANT. SER. SVLPICII. Q. F. LEMONIA. RVFI.
FVNERI. MITTERE*. In lapide *Brixienfi*

C. IVLIO. C. F.
FAB. SCAPT.*
CAESARI.
AVGVSTO.

Gruter. CXXVI. 3.

Iterum in *Corinthiaco**,

Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ. ΠΥΑΙΜ. ΠΡΕΙΣΚΟΣ.

Quem olim emendatissime distinxit *Perizonius** hoc modo,

Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ. Π. Υ. ΑΙΜ. ΠΡΕΙΣΚΟΣ.

nempe *Publius* LICINIUS *Publii* Filius AEMILIA PRISCVS. Pagorum
Atticorum nomina, nomina item gentilia quae inde deducuntur, ex
antiquis, *Stephano* maxime de *urbibus*, *Harpocrati*one, *Hesychio* aliis-
que collegit et singulari libro digessit Vir incredibilis operae *I. Meur-*
sus, quem optimus *Sponius* marmorum auctoritate fretus saepissime
in viam reduxit. De scriptura populorum, qui hic leguntur, vix
quidquam dubitatur, *Σαμωίδης* l. 5. *Αχαρνός* l. 6. *ἐκ Κοίλης*
l. 8. *Μαχαλάς* l. 9. *Παλλήνης* l. 10. *Ερμείας* l. 34. De voce *Ζυ-*
πelaίων l. 7. solummodo lis moveri posse videtur. Quam, cum varie
in libris scribitur, forte ad hoc exemplar redigi oportet. Alium
omnino lapidem non novi ubi iste *Populus* exaratur.

l. 6. ΙΔΙΩΤΗΣ] Primum hodie legitur *proprium* nomen *Ιδιότης*. Quod
tamen indubie legitur. Patrem habuit *Theogenem*, miror nō illum ab
*Aristophane** lepide depexum, et aevo suo satis celebrem. *Θεογένης ἔστο*,
ait *χτης* ad locum, *ὅστις ὁ Αχαρνός*. Tempora certe concordant.

l. 10. Lege ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟ ΤΟΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ. Ciuitates
quae hoc foedere coniunguntur, sunt MYCONVS, SYRVS, TENVS,
CEOS, SERIPHVS, PARVS, SIPHNVS, IVS, PARVS, ex Inf. *Icaro*
duae, THERME et OENAE, NAXVS denique, ANDRVS, CARYSTVS,
et vna praeterea, cuius memoria aboletur. Omnes, si *Carystios* for-
lummmodo excipias, in numero Cycladum. Cyclades autem ab aliis
Scriptoribus aliter recensentur.

* IX. *Philip*. exeun:e. * *Fabianis et Scaptiensibus* tribulibus suis. *Sueton.* in *Octavio* c. 40.
* Apud *Sponium* in *Miscell. Erudit. Antiq.* p. 363. et in *Schedis* ineditis *Vernoni*. * Vid. *Pe-*
rizon. ad *Aelian.* V. H. IV. 9. * *Ran.* 1178.

Scylax Caryandensis ²	Dicaearchus ²	Artemidorus ^b et Strabonis Exceptor	Strabo	Eustathius ^c	Mela
ΚΕΩΣ Κύβρος ΣΕΡΙΦΟΣ ΣΙΦΝΟΣ ΠΑΡΟΣ ΝΑΕΟΣ ΔΗΛΟΣ Ρήνη Σκυρος ΜΥΚΟΝΟΣ ΤΗΝΟΣ ΑΝΑΡΟΣ	ΚΕΩΣ Κύβρος ΣΕΡΙΦΟΣ ΣΙΦΝΟΣ Κίμωλος ΔΗΛΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ ΤΗΝΟΣ ΑΝΑΡΟΣ	ΚΕΩΣ Κύβρος ΣΕΡΙΦΟΣ Μήλος ΣΙΦΝΟΣ Κίμωλος Παγίτινος Δαλίας ΠΑΡΟΣ ΝΑΕΟΣ ΣΤΡΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ ΤΗΝΟΣ ΑΝΑΡΟΣ Ιύαρος	ΚΕΩΣ Κύβρος ΣΕΡΙΦΟΣ Μήλος ΣΙΦΝΟΣ Κίμωλος ΠΑΡΟΣ ΝΑΕΟΣ ΣΤΡΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ ΤΗΝΟΣ ΑΝΑΡΟΣ	Κύβρος ΠΑΡΟΣ Αμοργός ΔΗΛΟΣ ΤΗΝΟΣ Κίμωλος ΣΕΡΙΦΟΣ ΜΥΚΟΝΟΣ ΣΤΡΟΣ ΣΙΦΝΟΣ ΑΝΑΡΟΣ ΝΑΕΟΣ	Sicyus Hypanus Cythnus SIPHNVS SERIPHVS Rhene PARVS Scytus TENVS MYCONVS NAXVS DELVS ANDRVS

² Ex Edit. Jac. Gronovii, Lugd. Bat. 1697. et I. Hudsoni, Oxon. 1698. tomo priore Geographorum veterum. ^a Inter Hudsoni Geographos. tom. 2. ^b Vid. eius fragmenta subiecta Marciano Heracleatae apud Geographos Viti. Cel. Hudsoni. p. 79: ^c ad Dionysium Perieget. v. 525.

ibid. TOKO] Τόκος, unde sumptus ad DELIA exsequenda suppetarentur, erat aut Symbola quam vnaquaeque Ciuitas sponte erogabat, aut Tributum quod imperiose exercebatur, aut Fundorum redditus, aut denique Vtura, et Faeneratio. Et in hoc potissimum animo sum, cum Τόκοι de *factura* proprie dici video: Incrementum sc. quod ad sortem accedit, cum nummus nummum parit^d. Non erat Aedium fundorumue locatio, tum quia talem quaestum, *reditum* sc. ea vox designare neque debeat neque soleat, tum quia iste proventus alibi in hoc rationario sc. L. 2. g. etc. putatur. Non erat symbola collatitia et voluntaria, ex arbitrio profecta, et ab eo modum finemque accipiens, cum dicitur in auerso latere aliquid ex ratiuncula restare. Non denique Pecunia imperata nomine vectigalis, cum vix credam gentem hanc, cultissimam licet et elegantem, eoque tamen processisse religionis in loquendo, vt duram istam necessitatem tam leni aut potius tam alieno nomine describere solerent.

ibid. ΣΥΡΙΟΙ] Erat insula SCYRVS quam inter Cycladas numerare solebant nonnulli ex antiquis, vt *Scylax*, *Mela*: *Plinius*^e item vocat *Cycladum et Sporadum extimam*. Erat etiam SYRVS iuxta Ortygiam^f, i. e. Delum, cuius ciues proculdubio hic intelliguntur. Nam et Cycladibus proprie adnumeratur, et in hoc marmore disertissime Σύριοι non Σκύριοι exaratur. Credo autem constantissime auctores, qui *Scyrum* Cycladibus adnumerant, esse emendandos, et reponi oportere *Syrum*. Id de *Scylace Caryandensi* tam verum est quam quod est maxime verum. Cur non igitur de ceteris?

l. 12. ΙΗΤΑΙ] Ciues insulae quae nominabatur *Ius*. Δεικνύουσι δὲ οἱ ΙΗΤΑΙ καὶ Ομήρου μῆμα ἐν τῇ νήσῳ. Pausan. in *Phocicis* p. 655. Τὸ ἐλεγεῖον τὸδὲ ἐπέγραψαν ΙΗΤΑΙ ὕστερον χρόνῳ πολλῷ. Herodot. in v. *Homeri*.

^d Ο δὲ τόκος αὐτὸ ποιεῖ πλίον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς εἰρηφίας. ὅμοια γὰρ τὰ τιμολόγια τοῖς γινώσκουσιν αὐτὰ εἶναι. ὁ δὲ τόκος γίνεσθαι νόμισμα νόμισμα. Aristot. I. *Politic.* 7. Vnde quidam e Vett. dixit, Τοκίζεσθαι αὐτῶν ἀργύριον. Vid. *Poll.* L. 3. C. 9. Nescius enim vt esses nolim, vbi de *Prouentibus* et *Fructibus* agitur, ad id genus restringi TOKON et ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΝ, vbi res rem sibi similem, species speciem generauerit. *Gregorius Nyssenus* in Epistola Canonica: Καί τοι παρὰ τῆς θείας χάριτος ὁ Πλειονασμὸς καὶ ὁ Τόκος τῶν ἀπειρημένων ἐστίν. Ad quae verba Balsamo: Πλειονασμὸς μὲν ἐστίν, ὡς ὅταν τις δῶ τι καὶ σῖτον, ἢ οἶνον, ἢ ἔλαιον, ἢ ἄλλο τι ἐπὶ τῷ λαβεῖν ὁμοιογενὲς πλίον ἢ δόδωκεν. — ὁ δὲ ΤΟΚΟΣ ΛΕΓΕΤΑΙ ΕΠΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ. *Fenerator a fenore est nominatus. Fenus autem dictum a fetu, et quasi a fetura quadam pecuniae parientis atque incrementis.* Varro apud *Gellium* XVI. 12. *Lex de credita pecunia Fenebris a Fetu dicta, quod crediti nummi alios pariant, vt apud Graecos eadem res Τόκος dicitur.* *Festus.* ° IV. 12. ^e Σύριοι δ' ἐστὶ μνηκύνουσι (f. μνηκύνουσα) τὴν πρώτην συλλαβὴν — ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ Πόσις (Odyss. O. 402.) Συρίην καλῶν.

Νῆσος τις Συρίη κικλήσκεται (εἶπε ἀκρίης)
Οἰλυγίης καθύπερθε.

Strab. l. 10. in descriptione Cycladum.

De patria quoque Homeri multo maxime dissensum est. Alii Colophonium, alii Smyrnaeum, sunt qui Atheniensem, sunt qui Aegyptium dicant fuisse. Aristoteles tradit ex insula Io natum. M. Varro in libro de Imaginibus primo Homeri imagini hoc epigramma apposuit,

Capella Homeri candida haec tumulum indicat,
Quod hac Ietae mortuo faciunt sacra.

Gell. III. 11.

Ium insulam inter Cycladas recensent Eustathius et Stephanus Byzantinus. Arbitror autem post Ietas in nostro monumento recenseri Parios ΙΗΤΑΙ ΙΗΗΗΠΑΡΙΟΙ ΧΧΙΗΗΗΗΔΔΔ. Populum interuenisse constat ex ratione numeralium.

l. 13. ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ] Icarus insula incelebrior in eodem mari, quam Cycladibus adnumerat Stephanus, non longe a Samo, duas ciuitates habuit. Οἰόν, μία ῥῆς ἐς ἰαγία (nam ita aliquando scribitur) ΔΤΟ ΠΟΛΕΩΝ. Steph. Byzant. Ικαρος διπολις. Scylax^s. Icarus quae nomen mari dedit tantundem ipsa in longitudinem patens, cum oppidis duobus, tertio amisso. Plin. IV. 12. Vocabantur duo ista oppida Οἰόνη et Δεχχανον, teste Strabone^h. Tertium itaque oppidulum, Stephani, Plinii et Strabonis aetate amissum restituit marmor nostrum:

ΟΙΝΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ
ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ.

ibid. lege ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ ΗΗΗ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ etc.

l. 14. ΟΙΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΟ ΤΟΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ

l. 15. ΑΡΙΣΤΩΝ

ibid. ΑΡΤΤΕΙΛΕΩΣ

l. 16. ΑΓΑΣΙΚΛΕΗΣ.

l. 17. ΔΗΛΙΟ.

l. 18. ΔΗΛΙΟΣ

l. 19. Fortasse ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΤΗΝΙΟΣ

ibid. ΔΕΥΚΙΝΟΣ ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡΚΛΕΤΑΡΧΟ ΔΗΛΙΟ

l. 21. ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ ΔΗΛΙΟΣ

l. 22. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΚΟ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΩΝ

. ΗΗΗ Δ Δ Π

^s p. 50. Edit. Gronov.

^h l. 14. p. m. 639.

Post solutiones Ciuitatum hominumque singularium sequitur

l. 23.

TITVLVS III.

quem sic leges

ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ ΜΗΝΤΘΕΝ ΕΚ ΤΩΝ
ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ ΔΗΛΙΟ Η Η Η ΙΔ Δ Δ Δ

l. 24.

TITVLVS IV.

ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ ΜΗΝΤΘΕΝ ΠΑΡΑ ΠΥΘΩΝΟΣ ΔΗΛΙΟ Χ ΙΗ

ibid.

TITVLVS V.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΕΧΤΡΩΝ ΤΩΝ ΩΦΛΗΚΟΤΩΝ
ΤΑΣ ΔΙΚΑΣ ΤΙΜΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΠΗΗΗΗΔΔΔΔΠ

In prioribus computantur mulctae Episthenis et Pythonis, quibus dica, ἀσεβείας nempe, scripta olim erat: In hoc summa argenti nata ex *satisfactione*, vt loquuntur Icti, *iudicatum soluendi*. Inter cetera auctoritatis exempla iure etiam dicundo pollebant Amphictyones.

l. 25.

TITVLVS VI.

ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑ-
ΜΑΝΤΟΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ ΙΠΠΙΟ

Τ Τ Χ Η Η . .

Confer haec cum iis quae habet *Harpocratio*, Από μισθωμάτων, ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων, nempe cum docet ex aruipendiis siue redditibus sacris solita Sacra fieri. Εκάτω θεῷ, inquit ille, πλείονα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθωμάτων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγένοντο δαπάναι. Vide quae scripsit *Valerius* in *Maussacum* p. 237. De latifundiis speciatim Apollini Delio consecratis hoc memoriae proditum est. Nicias Atheniensis, dum in his sacris Αρχιερέα munus splendidissime administravit, χωρεῖν μυρίων δραχμῶν πριάμνου καθιέρωσεν, ἔ τὰς προσόδους ἔδωκε Δηλίῳ καταθύοντάς ἐστιάζειν, atque etiam τὸ τοῦ τῆς ἡλῆς ἐρέγραψεν ἢ ὥσπερ φύλακα τῆς δωρεᾶς ἐν Δήλῳ κατέλιπεν. Plutarch. in *Nicia*.

l. 26. ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ] Cum Reditus Rheneaci sc. Τ Τ Χ Η Η . . sint in quincupla, et quod excurrit, ratione ad redditus Deliacos Χ Χ Η Η Η Η Ι Δ Δ Δ Δ, nil adeo mirum si ista insula, quam alteram Delum faciunt, et quam Polycrates Apollini consecrauit^h, tantopere ab isto Deo dilecta sit.

Ἴσον κὲ Ρήναιαν ἀναξὶς ἐφίλασεν Απόλλων.

Theocr. XVII. Idyll. 70.

^h Vid. supra p. 18.

ibid.

Ενθα μιάς πολλοὶ κατὰ κλίματος ἀμφοτέρων ἔξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηὸς,

Στῇ δὲ πᾶρεξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἀλλυοῖς ἄλλος·

1. 27.

ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ Ε. ΔΗΛΟ ΕΠΙ

ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ Χ Χ Η Η Η Η Δ Δ Δ Τ Τ Τ Η

1. 28.

ΟΙΚΙΩΝ ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΙΠΠΙΟ
Η Η Ψ Δ Δ Δ Δ Π Ρ Ε

¹ de Gr. dialect. p. 165.

EXPENSARVM

TITVLVS I.

1.31. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΚΑΙ ΤΩΙ
ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩΙ ΜΙΣΘΟΣ Χ ΠΙ

De Coronis pauca habe. In sacris faciundis Deorum templa, porticus et vestibula corollis ornare soliti sunt Veteres. Στεφανῶσι δὲ καὶ τὰς τῶν ἐρωμένων θυγάς, ἥτοι τιμῆς χάριν, καθαπερὶ τινος θεῷ τὰ πρὸς θεῶν στεφανῶσιν αὐτῶν ἢ ἐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἑωὶ ποιέμενοι καὶ τῶν στεφανῶν ἀνάθεισιν. Τῷ μὲν γὰρ ἑωὶ τὸ ἐρωμένοι ἀγαλμα, τέττε δὲ τὸν ὄντα καὶ οἴκησιν, στεφανῶσι τὰ τῶν ἐρωμένων πρὸς θεῶν. Athen. l. 15. p. m. 332. de Coronis amatoriis. Praecipue autem hoc honore Deum ipsum, cui vota facerent, mactare, erat et maxime solenne, et id ad quod hic Titulus Expensarum spectare videtur. *In ipso fere meditullio Hipponae Deae simulacrum, aediculae residens, quod accurate corollis roseis recentibus fuerat ornatum.* Apul. III. *Metam.* Τοιγάρτοι ἀκόλυθα καὶ ῥαθυμίας τὰ πρὸς θεῶν κομίζη παρ' αὐτῶν, ἔτε θυοῖσιν ἔτι σοι τινός, ἔτε ΣΤΕΦΑΝΟΥΝΤΟΣ, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίαν καὶ ἔτε, ἢ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔτε τι δὲ χαῖον σωλίων. Verba sunt Timonis de Ioue quiritantis apud *Lucianum*. Donarium istud eximium, Deo alicui merito suo maximo consecratum, vocabatur ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἀπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν ΣΤΕΦΑΝΩΝ ταῖς χοινίσι κάτωθεν γεγραμμένα, οἱ Σύμμαχοι καὶ δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀνδραγαθίας ἕνεκ' ἐστεφανώσαν καὶ δικαιοσύνης, ἢ, οἱ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΤΗΙ ΑΘΗΝΑΙ ΑΝΕΘΗΣΑΝ. Demosth. c. *Timocr.** Tale Λεωστῶν saepissime etiam Ciuibus ob rem gnauiter gestam, ob beneuolentiam ceteraque in Remp. merita donare solebant. In Decreto Atheniensium apud *Iosephum*¹,

ΤΙΜΗΣΑΙ. ΤΟΝ. ΑΝΔΡΑ.
ΧΡΥΣΩΙ. ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΑΡΙΣΤΕΙΩΙ. ΚΑΤΑ. ΤΟΝ.
ΝΟΜΟΝ.

Τὸ δὲ Βρέττε σῶμα δὲ ἀμφοῖν μὲν πολλῶν ἐπαίνων τε καὶ δακρύων εἰς τὴν Ρώμην ἀπεκόμιζον οἱ κατὰ τὴν ἱππέων, ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΙΣ. Dionys. Halic.^m Επαῖνοι δὲ Μαρτίῳ δὲ ἐξήλθε πολὺν, καὶ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ αὐτὸν ΑΡΙΣΤΕΙΟΙΣ ἀνέδθησαν. Idem.ⁿ Ἐκ ταύτης τῆς μάχης ΑΡΙΣΤΕΙΟΙΣ ΑΝΕΔΟΤΜΗΝ ὑπὸ τῆς στρατηγῆς ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ. Idem.^o Male hanc lecti-

* pag. 475. Edit. Parisinae. ¹ I. *Antiqq. Iud.* 8. ^m V. *Antiqq. Rom.* 17. ⁿ VI. 94. ^o VIII. 29.

onem sollicitarunt nonnulli, qui operam *Dionysio* impenderunt, vti obseruatum est viro doctissimo, cui hoc in loco plurimum debeo.

Η. ΒΟΥΛΗ. ΚΑΙ. Ο. ΔΗΜΟΣ.
 ΠΡΑΞΙΚΛΗΝ. ΝΕΟΜΗΔΟΥΣ.
 ΕΤΙΜΗΣΑΝΤΟ. ΕΒΔΟΜΟΝ.
 ΧΡΥΣΩΙ. ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΑΡΙΣΤΕΙΩΙ.
 ΚΑΙ. ΕΙΚΟΝΙ. ΧΑΛΚΗΙ.
 ΚΑΙ. ΠΡΟΕΔΡΙΑΙ. ΕΝ. ΤΟΙΣ. ΑΓΩΣΙΝ.
 ΚΑΙ. ΣΙΤΗΣΕΙ. ΕΝ. ΠΡΥΤΑΝΕΙΩΙ.
 ΑΡΕΤΗΣ. ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ. ΕΥΝΟΙΑΣ.
 ΚΑΙ. ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ. ΤΗΣ. ΕΙΣ. ΤΗΝ.
 ΠΑΤΡΙΔΑ.
 ΚΑΙ. ΕΠΙ. ΤΗΙ. ΠΡΟΣ. ΤΟΥΣ. ΘΕΟΥΣ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΙ.
 ΚΑΙ. ΕΠΙ. ΤΩΙ. ΚΑΤΑ. ΠΑΝΤΑ. ΤΡΟΠΟΝ.
 ΑΡΙΣΤΑ. ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΘΑΙ.

Gruter. CCCCLX. I.

TITVLVS II.

I. 32. ΤΡΙΠΟΔΕΣ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ ΤΟΙΣ ΧΟΡΟΙΣ
 ΚΑΙ
 ΤΩΙ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩΙ ΜΙΣΘΟΣ
 X.

Nihil magis solenniter inter antiquos retro citroque dono datum, amicitiae, beneuolentiae aut ἀνδραγαθίας ergo, quam Tripodes.

Τρῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
 Ἐπὶ ἀπύρκε ΤΡΙΠΟΔΑΣ, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.

Homer. I. Iliad. 121.

Πρώτῳ τοι μέλ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερσὶ θήσω,
 Ἡ ΤΡΙΠΟΔ', ἥ δ' ὧν ἵππεσσι αὐτοῖσιν ὄχεσθιν
 Ἡ γυναιχ' ἥ κέν τοι ὁμὸν λείχος εἰσαναβαίνοι.

Id. O. 289.

πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
 Μισθὸν αἰερόμενοι ΤΡΙΠΟΔΑ μέγαν Ἀπόλλωνος·
 Δοῖες γὰρ ΤΡΙΠΟΔΑΣ τηλὲ πῶδε Φοῖβος ἄγασθαι
 Αἰσανίδῃ περόωντι κατὰ χρέος.

Apollon. Rhod. IV. 528.

*Munera principio ante oculos circoque locantur
In medio, sacri tripodes, viridesque coronae,
Et palmae, precium victoribus.*

Virg. V. Aen. 110.

*Bina dabo argento perfecta atque aspera signis
Pocula; deuicta genitor quae cepit Arisba:
Et tripodas geminos, auri duo magna talenta.*

Id. IX. Aen. 263.

Tripus vocabatur quodcunque tribus pedibus insistebat, puta lebetes, mensae, calices, sedilia, thuribula, lychnuchi^p. Huiusmodi bene multos, vetustatis reliquias, aere excudit et illustravit Cl. Sponius^q. Neque fortium solummodo erant virorum praemia, ut loquitur Horatius^r, verum in ludis, Apollinaribus maxime et Liberalibus^s, Choro qui certando vicisset, dabantur in νικηλῆαιον. Vix enim quenquam puto nescire Tribum quae Athenis ἐν τοῖς Διονυσίοις vocalissimum chorum aleret, istiusmodi praemium lege reportasse. Επειδὴ δὲ τῆς τε κείτης διαρθείσῃ τῷ τετῷ τότε, καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ φυλῆς ἀδίκως ἀφαιρηθείσης τῆς τρίποδα. Demosth. c. Midiam^t. Immemor autem ne sis istius doni eam fuisse rationem, ut non domum ad victorem duceretur, verum ab eo Numini, cui ludi facti essent, cum religione quadam consecraretur.

Herodot. Cl. 144.

Εν γὰρ τῷ ἀγῶνι τῆς Τριοπίς Ἀπόλλωνος ἐτίθεισαν τοπάλαι τρίποδας χαλκείας τοῖσι νικῶσι καὶ τῷ τετῷ χρῆν τῆς λαμβάνοντος ΕΚ ΤΟΥ ΙΠΟΥ ΜΗ ΕΚΦΕΡΕΙΝ ΑΛΛ ΑΤΤΟΤ ΑΝΑΤΙΘΕΝΑΙ ΤΩΙ ΘΕΩΙ.^u

*Nam in certamine Apollinis
Triopii tripodes victoribus consti-
tuebantur olim aerei: QVOS AC-
CEPTOS NON E SACRO [templo]
EFFERRE, SED DEO DICARE
IBIDEM OPORTEBAT.*

Cum itaque passim legimus Antiquos ostentare istiusmodi Tripodum dedicationes, aliquando etiam inter merita recensere quae in Remp. contulerint^x, neque interea in Tripode comparando quidquam tam magni-

^p Τρίποδα δὲ τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσαν Τρίποδος ὀνομάζουσα. Athen. l. 2. p. m. 19. ^q Miscell. Erudit. Antiq. p. 118. ^r IV. Carm. 8. 3. ^s Veritatis, inquit Athenaeus, Symbolum Tripus, διὸ ΑΠΟΛΛΩΝΙ μὲν οἰκιστὴς, ἀπὸ τὴν ἐκ μαυλικῆς ἀλήθειαν ΔΙΟΝΥΣΟΥ δὲ, ἀπὸ τὴν ἐν μύθῳ. Athen. l. c. Adde Isaacum in inferioribus adductum, τῷ τετῷ μὲν ἐν ΔΙΟΝΥΣΟΥ τρίποδας τῷ τετῷ δὲ ἐν ΠΥΘΙΟΥ. et Suidam in Πύθιον. Ἰερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθῆναι ὑπὸ Πεισιγέρῳ γεγονός. Εἰς δὲ τῆς τρίποδας ἐτίθεισαν οἱ τῷ Κυκλῷ χορῶν νικησάντες τὰ Θαργύλια. ^t pag. 12. Edit. Cant. 1743. 8vo. ^u De consecratis Tripodibus vide Herodot. V. 59. ^x Καίτοι, ὡς ἀνέδειξεν, οἱ ἡμίτεροι πρόγονοι οἱ ταῦτα κλησάμενοι, καὶ καλαλιπύοις, πάσας μὲν χορηγίας ἐχορήγησαν, εἰσὴ.

magnificum, aut in consecrando tam religiosum appareat, memineris haec non tam de Tripode dici, verum de liberalitate quam in munere aedilitio expromississent. Licet enim sumptum hic suppeditauit τὸ κοινὸν τῷ Ἀμφικλύονων, domi tamen, in Liberalibus vnusquisque Aedilis, Χορηγὸν dixerunt Graeci, de proprio impendebat. Quod cum saepissime grandi steterit pecunia, sc. quinque mille drachmis^γ, fiebat vt grauissimum munus istud iure semper declinarent homines minus beati; vt merita sua ostentarent quicunque olim obiissent; vt denique Tripodum consecratio semper paratum esset argumentum, eos bene lauteque aetatulam agere qui consecrassent^ε. Nam cum de condicione et fortunis Aristidis ageret *Plutarchus*, ait, σημεῖον ἔδοκει εἶναι μέγιστον, ὅτι νίκης ἀναθήματα χορηγικὰς τρίποδας ἐν Διονύσει κατέλιπεν. In templo nimirum *Bacchi*, (quemadmodum etiam intelligo locum alterum eiusdem Scriptoris^α, Ο τοῖς χορηγικοῖς τρίποσιν ὑποκείμενον ἐν Διονύσει νεὸς aedicula nempe in fano *Bacchi* istiusmodi vsibus accommodata, atque illum porro *Athenaei*^β, τὸ νικητήριον ἐν Διονύσει τρίπυς) non cum Interpretibus in *Festo Bacchi*^ε.

Ei religioni videtur Athenis sacrum fuisse olim facellum quod hodie superest, et ab hodiernis hominibus, nescio quo errore, vocatur *Fanari tou Demostene*^δ. Nam praeterea quod *exstantibus*, vt aiunt, tripodum imaginibus vndique ornetur, huiusmodi memoria etiam ibi legitur incisa: sc.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ. ΛΥΣΙΘΕΙΔΟΥ. ΚΙΚΤΥΝΝΕΥΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

ΑΚΑΜΑΝΤΙΣ. ΠΑΙΔΩΝ. ΕΝΙΚΑ. ΘΕΩΝ. ΗΥΛΕΙ.

ΛΥΣΙΑΔΗΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕ. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ. ΕΡΧΕ.

Percurram, cum in hoc argumento sim, istius generis quae hodie-
num restant, monumenta omnia, a nullo, quod sciam, satis feliciter
explicata.

εἰσένηλκον δὲ εἰς τὸν πόλεμον χρήματα πολλὰ ὑμῖν, καὶ τριηραρχῶντες ἀδυνα χρόνον ἔλιπον. καὶ τῶν μαφύρια ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναθήματα ἐκείνοι ἐκ τῶν περιόλων μνημεῖα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς, ἀνέθησαν. τὸτο μὲν ΕΝ ΔΙΟΝΥΣΕΩΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ ΟΥΣ ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΝΙΚΩΝΤΕΣ ΕΛΑΒΟΝ. τὸτο δ' ἐν Πυθίᾳ. *Isaeus de Dicaeogenis hereditate*. p. 55. Edit. Steph. ^γ Εἰς χορήγησιν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ὁ πατὴρ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΔΙΑΣ δραχμῶν. *Lys. de Aristoph. bonis* p. 347. Edit. London. Ἐτι δ' ἀνδράσι χορηγῶν εἰς Διονύσια ἐνίκησα, καὶ ἀνέλωσα σὺν τῇ τῷ τρίποδι ἀναθήσει ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΔΙΑΣ δραχμῶν. *Idem Apol. δωροδοκ.* p. 373. ^δ Ita *Demosthenes* adu. *Phaenippum*, Οἱ δὲ σοὶ πατέρες τούτων ἦσαν κύριοι χρημάτων, ὥστε ἐκάλειν τρίπυς ἀνάκτισται, νικησάντων αὐτῶν Διονύσια χορηγῶντων. ^α in *vita Niciae*. ^β l. 2. p. m. 19. ^ε Ita *Isaeus* modo laudatus ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναθήματα — τὸτο μὲν ΕΝ ΔΙΟΝΥΣΕΩΣ — τὸτο δ' ΕΝ ΠΥΘΕΙΩΣ. ^δ *Spon. Voyages*. Tom. II. et in *Addit.* p. 23. *Wheler*, aliique. ^ε *Euaenetus Praetor* *Athenis Olymp.* CXI. 2.

I.

Ο. ΔΗΜΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ.^f ΗΡΧΕΝ.
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ. ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ. ΔΕΚΕΛΕΤΣ.
 ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΣ. ΠΑΙΔΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
 ΘΕΩΝ. ΘΗΒΑΙΟΣ. ΗΥΛΕΙ.
 ΠΡΟΝΟΜΟΣ. ΘΗΒΑΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

II.

Ο. ΔΗΜΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ. ΗΡΧΕΝ.
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ. ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ. ΔΕΚΕΛΕΤΣ.
 ΠΑΝΔΙΟΝΙΣ. ΑΝΔΡΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
 ΝΙΚΟΚΛΗΣ. ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΗΣ. ΗΥΛΕΙ.
 ΛΥΣΙΠΠΟΣ. ΑΡΚΑΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

III.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ. ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ. ΔΕΚΕΛΕΤΣ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ.
 ΧΟΡΗΓΩΝ. ΝΙΚΗΣΑΣ. ΑΝΔΡΑΣΙΝ. ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΔΙ. ΦΤΛΗ.
 ΕΥΤΙΟΣ. ΧΑΛΚΙΔΕΥΣ. ΗΥΛΕΙ. ΝΕΑΙΧΜΟΣ.^g ΗΡΧΕΝ.
 ΚΑΡΚΙΔΑΜΟΣ. ΣΩΤΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

Athenis, iuxta aedis vocatas
Panagia Spiliotissa.

ΛΥΣΙΚΛΗΣ. ΒΙΟΤΤΟΥ. ΟΗΘΕΝ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ. ΟΙΝΗΣ. ΦΤΛΗ. ΠΑΙ-
 ΔΩΝ. ΕΝΙΚΑ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. ΑΓΝΟΥΣΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ.^h ΗΡΧΕΝ.
 Ibid. ad portam Fori dicti *Bazar.*

ΕΡΕΧΘΕΙΣ. ΑΝΔΡΩΝ. ΕΝΙΚΑ.

ΕΝΕΤΕΛΗΣ. ΜΕΝΙΤΟΣ. ΑΝΑΓΥΤΡΑΣΙΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

ΑΡΑΤΟ... ΗΥ...
 ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ.ⁱ

Ibid. in *Panagia Gorgopiko.*

ΑΙΓΗΣ. ΑΝΔΡΩΝ. ΕΝΙΚΑ.

ΕΥΑΓΓΙΔΗΣ. ΚΤΗΣΙΟΥ. ΦΙΛΑΙΔΗΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ. ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ. ΗΥΛΕΙ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. ΔΟΚΡΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕ. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ.^k ΗΡΧΕΝ.

Athenis.

^f Pytharatus Praetor Olymp. CXXVII. 2.

^g Neaechmus Praetor Olymp. CXV. 1.

^h Cephisodorus Praetor
 } Olymp.
 } CIII. 3.
 } CXIV. 2.
 critus Praetor Olymp. CXIII. 1.

ⁱ Nicomachus Praetor Olymp. CIX. 4.

^k Euthy-

Νίκης ἀναθήματα χορηγικὰς τρίποδας ἐν Διονύσει κατέλιπεν [Aristides]
οἱ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐδείκνυντο, τοιαύτην ἐπιγραφὴν διασώζοντες.

ANTIOXIS. ENIKA.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕ.

Plutarch. in *Aristide*. init.

Ενίκησε δὲ [Themistocles] καὶ χορηγῶν τραγωδοῖς, μεγάλην ἤδη τότε
σπαδὴν καὶ φιλοτιμίαν τῷ ἀγῶνος ἐχούσης, καὶ πῖνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε τοιαύ-
την ἐπιγραφὴν ἔχουσα,

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. ΦΡΕΑΡΙΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

ΦΡΤΝΙΧΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.¹ ΗΡΧΕΝ.

Plutarch. in *Themistocle*.

Inualuit in hisce omnibus error ab *Vrsini* aetate ad haec usque tem-
pora propagatus, de vocabulo ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ. Quasi eo conseruaretur
memoria Poetae, qui *Fabulam* his ludis celebratam docuit. Noui
ita scribere solere vetustissimos Auctores. Αὐτομάτως δ' ὁ τραγωδιογράφος
τὸ τότε πρῶτον ΕΔΙΔΑΞΕΝ. Diod. Sic.^m Atque hic *Liuius* qui pri-
mus *fabulam* C. Clodio Caeci F. et M. Tuditano Cos. docuit, anno ipso,
antequam natus est *Ennius*, post Romam conditam autem quartodecimo
et quingentesimo, ut hic ait, quem nos sequimur. Est enim inter Scri-
ptores de numero annorum controuersia. *Attius* autem a Q. Maximo
quintum Cos. captum Tarento scripsit *Liuium* annis xxx, postquam
eam *fabulam* docuisse et *Atticus* scribit, et nos in antiquis commenta-
riis inuenimus. Docuisse autem *fabulam* annis post xi C. Cornelio
Q. Minucio Cos. ludis Iuuentatis, quos Salinator Senensi praelio vouerat.
In quo tantus error *Attii* fuit, ut his Cos. xl annos natus *Ennius*
fuerit: cui, cum aequalis fuerit *Liuius*, minor fuit aliquanto is, qui
primus *fabulam* dedit, quam ii qui multas docuerant ante hos Cos. et
Plautus et *Naeuius*. Cic. de Clar. Oratoribus, 72. 73. Primus omnium
L. *Liuius* Poeta *fabulas* docere Romae coepit. Gell. XVII. 21. Et simi-
liter etiam Criticos qui tabulas confecerunt antiquorum dramatum
aetatem, historiolum, euentum ceteraque id genus complexas. sc.
ΕΔΙΔΑΧΘΗ ἐπὶ Ἀρχοντῶν Ἀντισπάτρῃ, Ἀμεινίῃ etc. Cuius eapropter com-
mentationes vulgo artificioso vocabulo ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ nuncupanturⁿ.
Accedit, quod in hisce monumentis reperiantur *Lyfippus* et *Phryni-
chus*, quos *fabulas* scriptitasse constat. Ceteros igitur horum lapidum

¹ Adimantus Praetor erat Olymp LXXV. 4.
parabilem Casaubonum ad Athenaeum VI. 7.

^m ad Olymp. XCV. 2.

ⁿ Vide incom-

auctoritas isti numero adiecit. Nihilo tamen secius qui hic memorantur non *fabulas* docuerunt, sed *choros*: χοροδιδάσκαλοι nempe, Musices periti. Quo genere artificii satis celebris erat Sannio, quem *Demosthenes* memorat°, Σαννίων ἐστὶ δῆπὲρ τις ὁ τῆς τεχνικῆς χορῆς ΔΙΔΑΣΚΩΝ — Τῷτοῖ ἐμπαθῶσατό τις φιλονικῶν χορηγὸς τεχνικῶν. Eodem etiam, non fabulis dandis aut docendis, *Archestratus*, quem ex *Plutarcho* adduximus. Ait enim ibidem ille Scriptor, Ἀρχέστρατος, ὃν ἐν τοῖς Μηδικαῖς ἔδειξεν, ἐν δὲ τοῖς Πελοποννησιακοῖς συχνοὶ ΧΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ ἀναγράφουσιν.

1. 33.

TITVLVS III.

ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣ Τ

TITVLVS IV.

ΕΙΣ ΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ ΘΕΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΧΟΡΩΝ ΑΝΤΙΜΑΧΩΙ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΕΡΜΕΙΩΙ ΤΡΙΗΡΑΡΧΩΙ ΤΧ

Θεωρεῖς interpretari recte possis *Legatos sacros*^p. Erant enim qui *Reip. causa aberant* (vt loquuntur *ICTi*) vel consilium Deorum et oraculorum responsa exploraturi^q: vel, vti in hoc loco, ad extēros Deos religionis ergo cum sacris Ciuitatis cultuque publico profecti. Θεωροὶ ἦσαν οἱ τὰς θυσίας τοῖς ΕΞΩΘΕΩΙΣ ἀποφέροντες. *Vlpian. ad Demosth. Midianam*. Θεωρεῖς ναῦς, δι' ἧς τιμωρόμενοι ἐπὶ τὰς ΘΥΣΙΑΣ τὰς ΑΠΟΔΗΜΟΥΣ ὑπὲρ τῆς πατρίδος. *Suid. in voce*. Nihil melius ea quae dixi illustrare potest quam insignis illa adulatio Atheniensium a *Plutarcho* fideliter literis consignata.

Plutarchus in *vita Demetrii*.

Τὸ δὲ ὑπερφυέσασθον ἐνθύμημα τῷ Στρατοκλέους. Εἰργάζετο ὅπως οἱ τιμωρόμενοι καὶ ψήφισμα δημοσίᾳ πρὸς Ἀντίγονον ἢ Δημήτριον ΑΝΤΙ ΠΡΕΣΒΕΤΤΩΝ ΘΕΩΡΟΙ ΛΕΓΟΙΝΤΟ, καθάπερ οἱ Πυθοῖ καὶ Ολυμπιάζε τὰς πατρίδας θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἑορταῖς.

Superauit omnia Stratoclis commentum. Iste fuit enim scitorum horum et praeclarorum designator blandimentorum. Qui promulgauit, vt qui ex plebiscito publice ad Antigonom et Demetrium mitterentur, PRO LEGATIS DICERENTVR THEORI, sicut qui Delphos et Olympiam solennibus Graecorum victimas pro ciuitatibus agunt.

^o c. *Midiam*. p. 47. Edit. Cant. 1743. 8^{uo}.
ΘΕΩΡΟΙ dicebantur. Vnde, vbi vtraque res agi videretur, scripsit *Polybius* apud *Athenaeum* l. 5. p. m. 97. Εξέτιμψεν [Antiochus] ΠΡΕΣΒΕΙΣ καὶ ΘΕΩΡΟΥΣ εἰς τὰς πόλεις καταγελῶντας τὰς ἰσομένους ἀγωνίας ὑπ' αὐτῷ ἐπὶ Δελφῶν.
σχ. *Sophocli. Oedip.* 114.

^p De rebus ciuilibus ΠΡΕΣΒΕΙΣ, de sacris
^q Hunc sensum vocis confirmant *Suid.* in v. et

Erant

Erant tamen Theorum gradus quidam et dignitates. Qui *Delphos*, qui *Delum* religionis causa ibant, *Θεωρίας* istius munus et rationem ipso titulo profitebantur. Ἀτρεπίδης δὲ Ἀρμαλῶ. Ἀθηναῖοι, ὁπότε δὲ Ἀρμαλὸς ἀτράφειεν, ἐπέμπον εἰς Δελφὸς Θεωρῆς, τῆς λεγομένης ΠΥΘΙΑΣΤΑΣ. Hefych. Ita pariter ΔΗΛΙΑΣΤΑΙ, οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες Θεωροί. Phauogin. Οἱ εἰς Δῆλον πεμπόμενοι Θεωροί. Hefych. Εἰ δὲ τοῖς Κύρβεσι τοῖς περὶ τῆς ΔΗΛΙΑΣΤΩΝ ἔτι γέγραπται. Athenaeus.

Multa praeterea legimus ad Deliacam Theoriam praecipue spectantia, quae istius loci celebritas propriis et peculiaribus nominibus sibi quasi consecrauit. Hyperboreorum Legati emphatice et κυρίως ΠΕΡΦΕΡΕΕΣ nominabantur. — ἄνδρες πέντε πεμπῆς, τέττες οἱ νῦν ΠΕΡΦΕΡΕΕΣ καλέονται, πέντε μεγάλας οἱ Δῆλον ἔχοντες. Herodot. IV. 33. Ita Hefychius fere. Πέρφερες. Θεωροί. Idem fortasse sunt, quos intelligit Porphyr. de Abstin. Σεμνὰ δὲ ἦν τῆς περὶ ὑπομνήματα οἱ Δῆλον ἐξ ὑπερβορέων ΑΜΑΛΛΟΦΟΡΩΝ, et quod Seruius; Graeci tradunt ΟΥΛΟΦΟΡΟΣ ex Hyperboreis — in insulam Delum venisse. Chori Deliaci Praecentor proprie et ἐξοχῶς nominabatur ΓΕΡΑΝΟΥΤΑΚΟΣ. Γερανὸς δὲ ὁ ὅστις ὁ οἱ Δῆλον ἐξάρχων. Hefych. Idem Hefychius, ut obiter istud commoneam, etiam *Delios* vocare videtur qui nuptias cum sorore contrahunt. ΔΗΛΙΟΙ, οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες. Videtur, inquam; nam non ita est. Intelligit enim non qui cum sorore concumbunt, verum συγγάμους, ea affinitate iunctos, qua sunt ii qui duas sorores in uxores ducunt. Et deinde, eos non vocat Δηλίους, sed facillimo errore in literis Δ et Α exarandis, Αέλιους. Αέλιοι, inquit ille in alio loco οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐχρηκότες, ἢ γυνὴ σύγγαμοι. Ut reuertar autem ad ea, quae de Deliacis religionibus vere dicta sunt, huius Theoriae meminit etiam Themistius. Οὐ γὰρ μόνον ΘΕΩΡΟΥΣ ἐπέμψατε, ὥσπερ εἰς ΔΗΛΟΝ, ἀλλὰ καὶ οἰκοὶ τεφανηφορεῖτε, καὶ βύθυμειτε, καὶ ἐστίαδε. et Pollux. Εἰς τῇ ΠΑΡΑ ΔΗΛΙΟΙΣ ΘΕΩΡΙΑΙ τὸν κήρυκα κηρύττειν φασίν, ὁπότε δωρεὰ τινὶ ἐδίδου, ὅτι δοθήσονται αὐτὰς τοσούτοι βόες, καὶ δίδοσθαι καθ' ἕκαστον βῆν δύο δραχμὰς Ἀπικὰς. ὅθεν ἐννοιοὶ Δηλίων, ἀλλ' οὐκ Ἀθηναίων, ἴδιον εἶναι νόμισμα τὸ βῆν νομίζουσιν.

Caetus ille ducem habuit, cuiusmodi munere fungi olim Niciam Atheniensem vidimus^u, quem ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΝ Veteres nominabant. Καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτις ἐνάτη οἱ Δελφοὶ παῖδας θυγενεῖς πέμπουσιν, καὶ ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΝ ἕνα σφῶν αὐτῶν. Aelianus^x. Ἀλλὰ τεναγλίον λειουργεῖν ἔτοι περὶβάλλοντο, περὶ τὸν μὲν γυμνασίαρχον Ηφαίστειος, ἔπειτα ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΝ εἰς Ἰαθμόν καὶ Ολυμπίαζε, εἰτα δὲ ταμίαν οἱ πόλει τῆς ἱερῶν χρημάτων. Andocides^y.

^u ad Virg. XI. Aen. 858.

^x Orat. IV.

^t L. IX. c. VI. §. 61.

^y p. 17. huius Com-

mentarii.

^z Var. Hist. III. 1.

^v de Mysteriis p. 17 Edit. H. Steph.

Τὰ ἀγομπεία καὶ τῶν ἈΡΧΙΘΕΩΡΩΝ αἰτησάμενοι. Idem, siue potius Phaeax Atheniensis^a. Εἴασε δ' ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΥΝΤΑ ἀγαγὼν τῷ Διὶ τῷ Νεμίων^b καὶ ἡν ὑπὲρ τῶν πόλεως θεωρεῖαν. Demosthenes^a. In marmore etiam Deliaco,

— ANEΓΚΛΗΤΟΝ. ΕΑΥ

ΤΟΝ. ΠΑΡΕΣΧΕΤΟ. ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΣ. ΤΕ. ΑΙΡΕΘΕΙΣ. ΚΑΙ. ΜΕΤΑ. ΤΟΥ. ΥΙΟΥ. ΚΑΙ. ΤΩΝ. ΑΛΛΩΝ. ΣΥΝΘΕΩΡΩΝ. ΠΑΝΤΑ. ΚΑΛΩΣ. ΚΑΙ. ΠΡΕΠΟΝΤΩΣ. ΒΡΑΒΕΥΣΑΣ etc.

Gruter. CCCCXV.

His igitur (nam plures erant, et credo vnamquamque Ciuitatem suam habuisse θεωρεῖαν) Talentum adsignabatur, siue praemii loco, siue ad impensas faciendas: Trierarcho autem, qui erat Antimachus Philonis F. domo Hermaeus, ad familiam hanc sacram transfretandam, Talentum et mille praeterea Drachmae,

Ἀρχεθεωροῖς

Εἰς κομιδὴν τῶν θεωρῶν καὶ τῶν χορῶν ἀντιμάχῳ

Φίλωνος Ἑρμείῳ τριηράρχῳ

Τ

Τ Χ

Vt reuocare fere possit in memoriam illud *Aristotelis* dictum^b, ὅτι περὶ ἔχει [ἡ μεγαλοπρέπεια] τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει, καθάπερ καὶ τὸ νόμα αὐτὸ ὑποσημαίνει, ὅτι μεγέθει ὀρέπεται δαπάνη ἐστίν. Τὸ δὲ μέγεθος τοῦ τί. ΟΤ ΓΑΡ ΤΟ ΑΥΤΟ ΔΑΠΑΝΗΜΑ ΤΡΙΗΡΑΡΧΩΙ ΚΑΙ ΑΡΧΙΘΕΩΡΩΙ.

1.34.

TITVLVS V.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΟΡΤΗΝ ΩΝΗΘΕΝΤΩΝ

Η Π Η Π

TITVLVS VI.

ΤΙΜΗ ΤΟΤΩΝ

Τ Χ Χ Η Η Η Η Δ Π Ρ Ρ Ρ

De his olim actum. Vid. huius Comment. pag. 35.

1.35.

TITVLVS VII.

ΠΕΤΑΛ..... Α ΚΑΙ ΤΗΙ ΧΡΥΣΩ.ΕΙ ΜΙΣΘΟΣ Η Δ Δ Ι.

Legerem, si liceret,

ΠΕΤΑΛΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΙ ΧΡΥΣΩΣΕΙ ΜΙΣΘΟΣ

Verum cum ea prima vox in libris, qui exstant, non legitur, fortasse

ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΑ ΚΑΙ ΤΗΙ ΧΡΥΣΩΣΕΙ ΜΙΣΘΟΣ

^a c. *Alcibiadem*. pag. 32. Edit. eiusdem,
^b IV. *Ethic.* 3.

^a c. *Midiam*. pag. 84. Edit. Cant. 1743. 8°.

Cuius rei, vtrouis modo legas, duae sententiae esse possunt. Cum Antiqui sacra facerent, statuebant, vt ait Virgilius^c,
ante aras aurata fronte iuuenicum.

Hoc vocabant Graeci χρυσὸν κέρατιν περιχθῆν.

Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βῆν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,

Αδμήτην, ἣν ἔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ.

Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, ΧΡΥΣΟΝ ΚΕΡΑΣΙΝ ΠΕΡΙΧΕΤΑΣ.

Homer. Odyss. Γ. 382.

Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρα κελέσθω

Ελθεῖν, ὅφρα βοὸς ΧΡΥΣΟΝ ΚΕΡΑΣΙΝ ΠΕΡΙΧΕΤΗ.

Id. 425.

Γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ

Χρυσὸν ἔδωχ'· ὃ δ' ἔπειτα ΒΟΟΣ ΚΕΡΑΣΙΝ ΠΕΡΙΧΕΤΕΝ

Ασκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροισι ἰδῆται.

Id. 436.

Sed procul extensum petulans quatit Hostia funem,
Tarpeio seruata Ioui, frontemque coruscat.

Iuuen. XII. Sat. 5.

Decemuiris praeceptum est, vt Graeco ritu hisce hostiis sacrum facerent: Apollini boue aurato etc. Macrobius^d. Ni igitur obstaret vile argentum, quod pro eo ornatu dinumerabatur, nimirum Drachmae circiter CXX, atque haud scio an multum obstat, coemptae sunt his nummis Bracteae aureae, (non solidi auri laminae, sed quod nos Anglice vocare solemus, LEAF GOLD^e, videmur enim hodie Graeca locutione vti) et porro merces χρυσοχόω soluta, qui victimarum cornua hisce bracteolis induceret. Recte igitur Gloss. Gr. Lat. χρυσάω. Auro, Inauro, Deauro. Et recte Bracteatores, siue Bractearios cum Inauratoribus coniungunt Antiqui. Vt Firmicus^f, Aurifices, Bracteatores, Inauratores.

CONCORDIAE.

COLLEGI.

BRACTEARIORVM.

INAVRATORVM.

etc.

Gruter. CIO LXXIV. 12.

^c IX Aen. 627. ^d I. Saturn. 17. B^{en} quoque χρυσοκέρων memorat Plato Alcibiad. II. §. 10. Aesch. c. Ctesiph. §. 52. Edit. Oxon. ^e Tenuissima Bractea, vt loquitur Plinius XXI. 3. ex qua fit auratura et argentatura. ^f VIII. 16.

Memorable est quod inter Artifices Breui quodam comprehensos l. i. C. de Excusat. Artificum recenserentur — Dealbatores, Cusores, Trigarii, Cifarii, Bractearii, id est ΠΕΤΑΛΟΥΡΓΟΙ. Tu notabis obiter quod in principio istius Legis pro *Artifices artium breui subito comprehensarum*, emendare debeas *breui subdito comprehensarum*. Legi enim subiicitur notitia siue catalogus iste artificum, vnde Πέταλουργοὺς nostros eruimus. Artifices illi comparari videntur ad Statuas vel res quascunque ex aere vel viliori quouis metallo confectas auro oblinendas, id quod *Ammianus Marcellinus* hoc pacto descripsit: *Facis imitamentum aereum, itidem auro imbracteatum*. Disertissima sunt verba Clementis Alexandrini^h. Ἀλλόχῃ ὁ Κυζικηνὸς, ἀπορέμεν ἡμεῖς, ὅς Διὸς τὸ ἄγαλμα τὸ ΧΡΥΣΟΤΝ, περιεκαίδεχα πηχῶν τὸ μέγεθος, ὅς, προσέταξε χωνύσαι, καὶ ἡ ἄλλης ἡ ἀτιμολέγης ὕλης ἄγαλμα ὡς ἀπλήσιον ἐκένω, ΠΕΤΑΛΟΙΣ ΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΟΝ, ἀναθεῖναι πάλιν. Id quod *Arnobius*ⁱ in eadem historia vocat *Bracteolis fucatum*. His adde ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΑ quae ex *versione* LXXuiri et *Dioscoride*, eadem notatione, adduxit *H. Stephanus* in *Thesauro Graeco*.

Pene in ea sum sententia, vt satis haec explicata habeam, atque hac interpretatione, nempe de inaurandis Victimarum cornibus, contentus viuiam. Sed cum Choro nondum corollas parari videam (parabantur autem *inauratae*, vel *bracteatae*, vt ita dicam; Τῆς ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥΤΕ ΧΡΥΣΟΥΣ, ὅς ἐποίησάμην ἐγὼ κόσμον ΤΩΙ ΧΟΡΩΙ ἐπεὶ ἔλθουσιν διαφθεῖσθαι με, νύκτωρ ἐλθὼν ἐπὶ ἡ οἰκίαν ἡ ὅ ΧΡΥΣΟΧΟΟΤ^k.) cur non huic Titulo eas subesse credas? Nemo in prisca Gentilium religione Sacris operabatur, qui coronam non gestaret. *Ipsae denique fores*, vt ait *Tertullianus*^l, *ipsae Arae et Hostiae, ipsi Ministri et Sacerdotes eorum coronantur*. Seruulus infrugi et nequam in *Aristophane*, Seruulus inquam, quod genus hominum Graecorum Superbia in ipsissima faece esse deputauit, dum Herum sectatur qui oraculum seiscitatum ibat, quamuis tantilla religione teneretur; coronam tamen capite gestabat, et ex eo ornatu immunitatem quandam con-
sequebatur:

Οὐ γάρ με τυπήσεις, ΣΤΕΦΑΝΟΝ ἔχοντα γε.

Plut. I. 1. 21.

Comparari ergo potius poterant Bracteolae ad huiusmodi Coronas inaurandas. Tu diiudica.

^l XVII. 8.

^h *Contra Gentis* l. 6.

^k *Admon. ad Gent.* Vol. I. p. 46. ex editione colendissimi Archipraefulis.

ⁱ *Demosth. c. Midiam.* p. 20. Edit. Cant. 1743. 8°.

^j *De corona*

Militis.

Arrepta hac occasione admonere libet, non adeo *Auro* efflorescere Antiquos, ut cum de *Vasibus*, *Imaginibus* etc. aureis verba faciant, id protinus accipiendum sit de *aureis*, sed de *bracteatis*. Nicias, homo, ut olim vidimus, magnificus, aeream palmarum imaginem Deo qui hac arbore delectabatur, suo sumptu in Delo dedicavit: cui imposuit, si *Plutarcho* auscultare visum est, Palladis icunculam *ex auro puro* factam. Παλλάδιον χρυσόν ἐπὶ Φοίνικι χαλκῷ βεβηκός^m. Idem tamen, optimus suae mentis Interpres, ait istud ἀνάθημα usque ad aetatem in qua ipse vixit Athenis conseruari, adeo non *ex auro* elaboratum, ut etiam penitus interierit cura χειροχόου, atque ipsa dilapsa fuerit *Inauratio*. Εἰς ἣν καὶ τῶν ἀναθημάτων αὐτῶν [Niciae] καθ' ἡμᾶς τό, τε Παλλάδιον οἱ ἀκροπόλει, τὴν χρυσῶσιν ἀπεβέβηκόςⁿ.

l. 36.

TITVLVS VIII.

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ...

Numeralibus, ut vides, tria spatia reliqui. Nam, tametsi post has voces sex literae iniuria longinquae vetustatis disparuere, ratio aliqua habenda erat Tituli sequentis. Vide totum locum.

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ... ΚΟΜΙΑΗ ΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ etc.

Προθύματα erant quod recte dixeris *Praeludium Sacrificii*. In pristina enim hominum tenuitate et simplicitate victus, glandibus et frugibus, si credas Scriptoribus antiquis, vesci solitum. Aberat solertia dapum, ut ita dicam, et χειροχόου, ut loquitur Eustathius, πολυτέλεια. Eamque profecto domesticam continentiam ad Deorum aras transferebant.

Victima, quae dextra cecidit victrix, vocatur:

Hostibus amotis Hostia nomen habet.

Ante, Deos homini quod conciliare valeret,

Far erat, et puri lucida mica salis.

Hic, qui nunc aperit percussis viscera tauri,

In sacris nullum cultus habebat opus.

Quid. I. Fast. 335.

^m Plutarch. in vita Niciae.
nere solebant aeri aut argento,

ⁿ Idem ibidem. Rudi enim artificio bracteolas auri obli-

Radat inaurati femur Herculis, et faciem ipsam.
Neptuni, qui bracteolam de Castore ducat.

Iuu. XIII. Sat. 151.

^e Ad Iliad. A. 449.

Ad celebrandam igitur priscam illam tam in domesticis quam in sacris rationibus frugalitatem, in nudo farre continebantur Sacrificiorum primitiae, siue in molis sale conditis, aquae, vel fortasse vini, libamine, et huiusmodi tenuissimo cultu. Varie haec a Graecis Scriptoribus indigitantur, sc. Ούλαι^p, Ούλόχυλα^q, Ούλοχύται^r, Προχύται^s, Απαρχαί^t, Προθύμαλα, Καλάργμαλα^u, Πόπανα^v, Ψαυτά^w, Προβόλη θυμάτων^x etc. Licet adeo pauca de his Sacrificiorum praeludiis memoriae posterorum tradantur, nulla tamen sacra sine iis fieri constabit, si *Plinium*^a audias. *Maxime tamen in sacris intelligitur auctoritas [salis], quando nulla conficiuntur sine mola salsa.*

I. 37.

TITVLVS IX.

ΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΟΩΝ...

Nihil in hoc commate dicitur quod explicatione mea indiget. Memorabile est, non tanta praecisione aut ακρίβεια etiam in publicis tabulis et instrumentis vti Remp. de qua agimus, quantam exspectare par erat ab hominibus et curiosis et maxime diligentibus. Supra I. 33. Εἰς κομιδὴν τῶν θωγῶν etc. hic Κομιδὴ τῶν τριπόδων, quanquam, vt vera fatear, non est eadem vtrobique ratio. Verum cum I. 31. diceretur, καὶ τῶ ἔργασμαδι Μιᾶδος, quis non I. 36. expectaret τῶ χρυσόχρῳ Μιᾶδος? Dicitur tamen, et quidem duriuscule, Πίταλα χρυσᾶ, καὶ χρυσῶν Μιᾶδος. Dicitur tamen, et quidem duriuscule, Πίταλα χρυσᾶ, καὶ χρυσῶν Μιᾶδος.

I. 37.

TITVLVS X.

.. ΝΤΗΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟ.....

..... ΚΑΙ ΕΤΑΩΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ cetera defunt.

Restitue primum ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ. Quisquamne est qui aliter sentiat? De hac voce satis constat (1) fuisse Portorium siue Vectigal, Quinquagesimam sc. partem, omnibus mercibus impositam quae Piraeum

^p Ούλαι, ΚΡΙΘΑΙ μετὰ ΑΛΩΝ μιμνήσκειν, ὅς ἐστιν οἱ τοῖς ἱερουργήμασι ζῶντες ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΥΕΣΘΑΙ. Eustath. ad Odyss. Γ. ^q Ούλόχυλα τὰ κατάργμαλα. Hefych. ^r Apollon. Rhod. I. 409. Μετὰ τὰς ούλοχύτας αἱ θυσίαι, καὶ ἐν αὐταῖς κρυφαγία: nempe, μετὰ τῶν τῶν ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ τροφῶν εὐρίσκειν ἢ τῆς κρυφαγίας πολυτέλεια καὶ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίστατον εὐρίσκειν. Eustathius ad illa Homeri A. 449.

Χερνίψατο δ' ἐπίστα, καὶ ΟΥΛΟΧΥΤΑΣ ἀνέλοιτο.

Et 458.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔβλεπε καὶ ΟΥΛΟΧΥΤΑΣ προβάλοιτο,

Αὐτὸς ἔρυσσε μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξε, καὶ ἔδειξε.

Ούλοχύται aliquando pro Canistris quibus haec προθύμαλα adferebantur. Ούλοχύτας, ΟΤΕ μὲν τὰ κινὰ (lege κανὰ) ἐν οἷς τὰς εἰσὶν αἱ εἰσι κριθαὶ τῶν ἱερῶν, καλίσχον (lege καλίσχον) Hefych. Adnotatum est ab Eustathio, Ούλας a profariis, Ούλοχύτας a poetis usurpari. ^s Apollon.

Rhod. I. 425.

^t Eustathius.^u Hefych.^x Hefych.^y Suid. in Ούλοχύται.

Eustathius.

^a XXXI. 41.

appel-

appellerent. (2) Ei pecuniae exigendae praefici, quos Romana Lingua *Portitores*, *Telonarios* et *Vectigaliarios* vocat, Graeca autem ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΛΟΓΟΣ. (3) Mercatorum nomina in tabulas publicas referri et in Portitorum commentarios, post solutam istam pecuniam imperari solitam; idque dici ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΕΥΕΣΘΑΙ^b. (4) Locum illum siue aedificium publicum ei negotio destinatum appellari etiam ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΛΟΓΙΟΝ^c. (5) Locari demum aliquando solere Quaesitum hunc publicum Collegiis quibusdam vel Hominibus, quos exinde *Publicanos* dicerent^d. Id Athenis ipsis factitatum esse liquet. Nam in quadam Vectigalium locatione quae auctione fiebat (Graeci *πλειστηρίαζειν*^e vocant) cum homo quidam pauperculus ceteros licitando vicisset, et ab eo, ut solebat, fideiussores exigebantur, ibi Alcibiades, ceteris id munus detrectantibus, erat enim homo liberalissimus et popularitatis maxime studiosus, surrexit, Εμὲ γὰρ ἴα^f inquit, εὐδὲς φίλ^g ἐστίν. ἐγὼ μὲν^h. Quod vero ad illam satisfactionem adtinet, vide quam prudenter etiam ab hac vehementia licitandi sibi pariter cauerit Iurisprudencia Romana. *Locatio Vectigalium, quae calor licitantis ultra modum solitae conductionis inflavit, ita demum admittenda est, si fideiussores idoneos et cautionem is, qui licitatione vicerit, offerre paratus sit.* L. 9. pr. D. de Publicanis. Quod tamen in isto *Digestorum* loco INFLAVIT scribitur, tu securus emendabis INFLAMMAVIT. Annonam enim *incendere* in hoc sensu ab Antiquis dici video. Et profecto quis tam ineleganter hic scribi patiatur CALOR licitantis INFLAVIT, cum in nostra emendatione elegantia cum proprietate ipsa et usu loquendi certare pariter videatur?

Verum haec quidem Quinquagesima, et quae a me de isto Portorio dicuntur, de *inferendis* solummodo mercimoniis intelligi et debent et possunt. In marmore autem nostro de *efferendis* omnino agitur et de vectigali eo nomine imperato. Sed et haec etiam cura providentissimam Remp. exercuit. Nam si loci summam sterilitatem contemplemur et tenuitatem^g soli, si agrorum naturam neque frugibus, neque, si Oleas excipias, fructibus adcommo- dam, sapientissime certe Solonem constituiſſe dixeris, qui τῶν γινομένων ἀγέθισιν πρὸς ξένους ΕΛΑΙΟΥ μόνον ἔδωκεν, ἀλλὰ δ' ΕΞΑΓΕΙΝ ἐκώλυσεν^h. FRUMENTI certe maxima erat et

^b τῶν ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων ἐκ τῆς ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ Πενήκοσθ' ἰτέλουν οἱ ἔμποροι· καὶ τὸτο ἰκάλεον Πενήκοσθ' ἰτέλουν, καὶ οἱ τὸ τέλος εἰσπραττοῦσι Πενήκοσθ' ἰτέλουν. Etym. M. Adde Harpoerat. in v. *Valesium* ad locum. *Casaub.* ad *Athenaeum* II. 24. *Andocidem de Mysteriis, Demosthenem c. Neaeram, et Lycurgum* pag. 169. Edit. Cant. 1743. 8°. ^c Poll. L. IX. c. 5. ^d *Publicani dicuntur qui publica vectigalia habent conducti.* l. 12. D. de Publicanis. ^e Vid. Ind. *Lysiae.* ^f Plutarch. in vita *Alcibiadis.* ^g *Λειστηρία* vocant Graeci. Vid. *Thucyd.* init. ^h Plutarch. in *Salone.*

incredibilis inopia¹: Adeo nihil ex propria satiatione supererat, quod exteris nationibus impertirentur, ut grauissime esset in ciuem Atheniensem consultum, qui naue peregre rediens in quauis Graeciae vrbe, praeterquam Athenis, frumentum exponeret^k. Neque minor erat LIGNI quam Frumenti penuria. Gens in classibus aedificandis, quae vna erat salus ciuitati, diu exercitativissima, conqueri solebat, neque domi sat esse ad eam rem Materiae, et aegerrime aliunde inferri^l. Minus itaque mirum, si, ut Scholiastes *Aristophanis* admonet^m, ἀπει-
g. 10 ἀπ' Ἀθηναίων ἐξάγειν ἔγλα καὶ πίτταν, aut si *gloriosus* homo, quem depinxit *Theophrastus*, non habuit vnde se magis efferret, quam quod insolentissime praedicaret *sibi soli licuisse impune lignum exportare*.

Huiusmodi igitur rebus si quando efferendis opus esset, quod nonnunquam Reip. commoditas postulare poterat, imperabatur vectigal, ΕΛΛΙΜΕΝΙΟΝ, quod pro rei exigentia vel *Decima*, vel *Vicesima* vel etiam, ut in marmore nostro, *Quinquagesima*, fuit. ΕΛΛΙΜΕΝΙΟΝ, ὃ δέναι ΠΙΠΙΝ ΕΙΣΒΗΝΑΙ σε δεῖ καὶ δεκάτη, καὶ εἰκοστή, καὶ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ, καὶ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἑκάσταχ' εἰσπράξεως τὸ ὄνομα. Poll. l. IX. c. 5. Τέλη δ' ἦν παρὰ τοῖς ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΛΟΓΟΙΣ ἢ ΕΛΛΙΜΕΝΙΣΑΙΣ ταῦτα δ' ἐκαλεῖτο ΕΛΛΙΜΕΝΙΑ τε καὶ Εμπορικά. Idem VIII. 10. *More veterum, Magistri Tributorum, id est Publicani, operam in portu dabant inferendarum rerum et efferendarum vectigal exigentes*. Donat. ad *Ter. Phorm.* I. 2.

Huius igitur Tituli primae voci sat esse consultum arbitror, quam non dubitabis ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ legere. Sequitur ΚΑΙ ΤΡΟ Vbi forsan dubitare possis. Obseruare tamen expedit vniuersum hunc titulum non nisi portum spectare posse, easque impensas, quae, vbi nauem conscenderis, solent fieri. Quis nescit in istiusmodi locis institui Trochleas siue Axis in Peritrochio, quorum ope opera vehementiora nauibus imponuntur, eoque quaestu gentem moribus certe paulo illibera-liorem, viuere consueffe? Machina illa a Graecis diuerse scribitur, Τροχάλια, Τροχιλία, Τροχιλία, Τροχίλεα, Τροχιλαία et Τροχειλίαⁿ.

Τὴν δ' ἐκ ΤΡΟΧΙΑΙΑΣ αὖ καλεῖσθαι λυσπυμένην.

Aristoph. *Lystr.* 723.

¹ Οτι σίτη πάντων ἀνθρώπων πλείστη χρώμιθα ΕΠΕΙΣΑΚΤΩΙ. Demosth. *de Corona* §. 27. Edit. Foulk. Οτι πλείστη τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ΕΠΕΙΣΑΚΤΩΙ σίτη χρώμιθα. Id. *adu. Leptin.* pag. 17. Edit. Cant. 4to.

^k Occurrit Lex apud *Lycurg. c. Leocrat.* pag. 175. Edit. Cant. 1743. 8°. ^l Οὐ γὰρ δὴ ἔστι γι εἰπεῖν, ὡς Ἀθήνησι μὲν ἀφθόγων ὄλων τῶν ναυπηγησίων ξύλων, τῶν πόρεων καὶ μόλις εἰσκομιζομένων. Demosth. *de foed. Alexandri.* ^m Ad *Equit.* §. 278. De ligno caute exportando, vid. *Vales. ad Maussac. not. in Harpocr.* p. 238. *Spanhem. ad Aristoph. Ran.* 265. *Casaub. ad Theophrast.* l. proxime citando. ⁿ Vid. viros doctos ad *Polluc. Athen.* p. 208.

Τέτοις δ' ἐν πλακείοις γυργάθοις διὰ ΤΡΟΧΗΛΙΩΝ εἰς τὰ θωράκια λίθοι πα-
ρεβάλλοντο. Athen. l. 5. Καὶ ἐν τοῖς οἰκοδομικοῖς ἔργοις ῥαδίως κινῶσι μεγάλα
βάρη, μεταφέρουσι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ΤΡΟΧΙΛΑΙΑΣ ἐφ' ἑτέραν, καὶ πάλιν ἀπ'
ἐκείνης εἰς ὅνας καὶ μοχλούς. τὸτο δὲ ταυτόν ἐστι τῷ ποιεῖν πολλὰς τροχιλαίας.
Aristot. *Mechan.* § 19. Add. *Laert.* II. 36. Certe ad figuram huius
organi alludebat *Isidorus*, vbi dixit *Trochleae*, quasi *F litera*, per quas
funes trabuntur. Illud addo, fuisse saeculum in quo ista litera ad ima-
ginem Trochleae quam disertissime exarabatur, in aliis non adeo si-
militer. Id quod *Isidori* aetatem optimo et constantissimo argumento
illustrare potest.

Aio igitur in hac Deliorum celebritate obtinuisse diutius callidum
Niciae commentum^o qui Theoriam duxit Olymp. xc. 3. atque vt
decentius sacra fierent, et incederent Chori, vnaquaque pentaeteride
sterni pontem iunctis ratibus lintribusque qui Delum vicino litori ad-
necteret: Huiusmodi autem ΤΑΒΥΛΑΤΟΡΥΜ *precium*, *portorium* at-
que *oneraturam* his verbis intelligi. Ecce enim:

ΠΕΝΤΗΚΟΣΘΗ ΚΑΙ ΤΡΟΧΗΛΙΑ

..... ΚΑΙ ΞΥΛΩΝ ΤΙΜΗ

ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ etc.

Quinquagesima et Trochlea

..... *et lignorum precium*

quae ad pontem comparabantur.

Atque haec de primo latere Marmoris a me dicta sunt.

Col. 2. lin. 1. lege,

ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟ ΤΟΚΟ ΟΝ ΕΔΕΙ ΑΥΤΑΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ ΑΠΟΔΟΝΑΙ

ΕΝΕΛΙΠΟΝ ΚΑΙ ΟΚ ΑΠΕΔΟΞΑΝ

l. 7. lege ΤΕΤΤΑΡΩΝ

l. 9. ΝΑΞΙΟΙ. Ex populis foederatis qui nihil omnino solue-
runt, erant

Naxii,

Andrii,

Carystii,

et vna praeterea Ciuitas, cuius nomen deletur. Deleri dixi, dedi-
ta opera, et consulto; neque enim fatifcentis marmoris fortunae impu-
tari fas est, quod et hic, et rursus l. 28. adeo curiose extritum est, vt
in neutro loco verborum structurae officere, aut sequentem periodum

^o Vid. huius Dissert. p. 18.

vel leuissimo mactaret infortunio. Tum autem praeterea si quis marmor ipsum attentissimis oculis inspiciat, sedulitatem quae fuit in delendo, et ferri et industriae vestigia in singulis quae dissimulantur elementis planissime intelligit. Denique ad normam Iuris Attici^p, cuius nutu et moderatione hoc monumentum exarabatur, *Debitoris nomen, solutione facta, ex Tabulis deletum et perpetuo extinctum* vides.

Cur atro hoc carbone notentur, et lenti nominis infamiam subeant praecipue NAXII, ANDRII et CARYSTII, eam quidem rem feliciter satis expediuit singulari suo acumine Vir eruditissimus. Olymp. c. 4. quo tempore Callias noster praeturam Athenis gessit, NAXVS, Ciuitas Amphictyonica, in manu et potestate coepit esse Lacedaemoniorum^q. Vnde alterutrum euenire necesse est: vt aut vi prohiberetur facere quod per amicitiam vellet, aut, si iam taederet Atheniensium, causaretur saltem se potestate aliena esse impeditos, non sua voluntate. Eadem tempestate qua Naxus a Lacedaemoniis vi capta et expugnata, Ciuitates aliae sponte ab Atheniensibus descuerant, aliae dubiae coeperant esse fidei. Nam hoc ipso Praetore, ad Euboeam, cuius partem CARYSTII incolebant, exercitus transduxerunt, quo facilius ea loca in societate retinerent, et Chabrias nauibus ad Cycladas profectus nonnullas ex iis, inter quas Peparethus et Sciathus nominantur, non procul ab ANDRO sitae, iterum in clientelam redegit Atheniensium.

l. 11. lege. ΑΠΕΔΟΣΑΝ

l. 14. ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΔΗΛΙΟΣ

l. 15. ΑΓΑΚΛΕΗΣ

l. 16. Forte ΘΡΑΣΥΒΟΛΟ

l. 17. Forte ΗΗΗΗΔ ΚΛΕΩΝ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ

l. 18. ΤΥΟΚΛΕΗΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟ ΔΗΛΙΟΣ, aut
ΘΕΟΓΝΗΤΟ. Vid. col. 1. l. 17.

ibid. ΠΡΙΑΝΕΥΣ ΣΥΡΙΟΣ ΓΑΛΗΣΣΙΟ. ΔΔΔΔΠ.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΔΗΣ etc.

Animaduertes obiter nomen gentile Πριανός hic *proprie* sumi, tum illud alterum Σύγιος inter nomina Patris Filiique contra huius marmoris ceterorumque credo omnium monumentorum rationem.

l. 20. ΙΚΑΡΕΩΝ ΘΡΑΣΩΝΟΣ ΣΦΗΤΤΙΟΣ

Ita omnino. Nam si oculos diligentius intendas, Σ literae vestigia deprehendes, qua recepta, vt debet, non noui populum qui huic loco conueniret magis. Deinde autem vti in hoc loco Ικαρέων Θράσων Σφήττιος, ita l. 22. Θράσων Αρρών Σφήττιος indubie legitur et sine vlla fere litura. Nimirum in vtroque loco idem Θράσων intelligitur.

^p Petit. LL. Attic. Lib. IV. Tit. 9. l. 16. ^q Vid. Diod. Sic. l. XV. ad istum annum.

l. 21. Forte. ΑΡΙΣΤΙΔΗΣ ΝΤΜΦΟΔΩΡΟ Vid. p. 56.

l. 22. ΑΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝΙΟΣ

ΤΠΕΡ

ΟΙΝΑΛΟΚΛΕΟ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ

vel

ΑΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝΙΟΣ

ΤΠΕΡ

ΟΙΝΑΛΟ [vel ΟΙΝΑΔΟ] ΚΛΕΟΒΟΛΟ ΤΗΝΙΟ.

Potuitne esse idem Aristides Tenius qui pro eodem Oenade Tenio col.

l. 1. 23. *partem usurae soluebat*, hic nullam omnino partem soluebat?

Vtroque loco eadem est summa Η Η Δ. Quis hunc nodum expediet?

Comma proximum, quod post exiguam intercapedinem, quantam sc. decem literae implere poterant, a linea 24ta orditur, et in 30ma definit, huiusmodi est omnino:

ΟΙ Δ Ε Ω Φ Λ Ο Ν Δ Η Λ Ι Ω Ν Α Σ Ε Β Ε Ι Α Σ Ρ Ι Σ Α Ν Δ Ρ .
Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ε Ν Δ Η Λ Ω Ι Δ Ε Π Α Λ Α Ι Ο Τ
Τ Ο . . . Π Ε Ρ Α Γ Μ Ε Ν Ο Ν . Α Ι Α Ε Ι Φ Υ Γ Ι Α Ο Ρ Ι . . . Ε Κ Τ Ο
Ι Ε Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Τ Ο Δ Η Λ Ι Ο Η . Ο Ν . Ο Σ Α Μ Φ Ι Κ Τ
Τ Ο Ν Α Σ Κ Α Ι Ε Τ Τ Π Ι Γ Ε Ν Η Σ Π Ο Λ Υ Κ Ρ Α Τ Ο Σ Μ
Π Υ Ρ Ρ Α Ι Θ Ο Σ Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Ο Μ Π Α Τ Ρ Ο . . . Η Σ Ε Π Ι Σ Θ
Ε Ν Ο Σ Μ octodecim literae erasae ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΑΙ . . . Π
Π Ο . Α Ν Τ Ι Φ Ω Ν Τ . Ν Ν Ω . Ο Σ Μ . Δ Ο Ι Τ Ε Λ Η Σ Α Ν Τ
Ο Μ Τ Η Λ Η Σ Π Ο Λ Υ Α Ρ Κ Ο Σ Μ

Dabo quantum mea *μηνί* excludere ex laceris his verbis possit, et, si qui post me hoc *saxum voluent*, id egi ut relictum esset ubi solertiam intenderent.

ΟΙ Δ Ε Ω Φ Λ Ο Ν Δ Η Λ Ι Ω Ν Α Σ Ε Β Ε Ι Α Σ Ε Π Ι
Χ Α Ρ Ι Σ Α Ν Δ Ρ Ο Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ε Ν Δ Η Λ Ω Ι
Δ Ε Π Α Λ Α Ι Ο Τ Τ Ο Ε Ι Σ Π Ε Π Ρ Α Γ Μ Ε Ν Ο Ν
. Α Ι Α Ε Ι Φ Υ Γ Ι Α Ο Ρ Ι . . . Ε Κ Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Τ Ο
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Τ Ο Δ Η Λ Ι Ο Η . Ο Ν . Ο Σ
Α Μ Φ Ι Κ Τ Τ Ο Ν Α Σ Κ Α Ι Ε Τ Τ

Ε Π Ι Γ Ε Ν Η Σ Π Ο Λ Υ Κ Ρ Α Τ Ο Σ Μ
Π Υ Ρ Ρ Α Ι Θ Ο Σ Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Ο Μ
Π Α Τ Ρ Ο Κ Λ Ε Η Σ Ε Π Ι Σ Θ Ε Ν Ο Σ Μ

.....

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Φ Ω Ν Α Ι . . . Π Π Ο Μ
Α Ν Τ Ι Φ Ω Ν Τ . Ν Ν Ω . Ο Σ Μ
. Δ Ο Ι Τ Ε Λ Η Σ Α Ν Τ Ι Μ Α Χ Ο Μ
Τ Η Λ Ε Φ Α Ν Η Σ Π Ο Λ Υ Α Ρ Κ Ο Σ Μ

Quorum verborum eum esse sensum colligo, ut iudicio ab ipsis nimirum Amphictyonibus habito ἀσεβείας damnarentur, quorum nomina hic Marmor recenset. Quibus omnibus praeter mulctam *decem mille* drachmarum et illud quoque additum est in sententia iudicum, ut a Templo Apollinis Delii perpetuo arcerentur. Nunc istius commatis singulas partis explico.

l. 24. ΔΗΛΙΩΝ. Impedita sane structura, siue ita interpreteris Οἶδε Δηλίῳ ὄφλον ἀσεβείας, siue ita, Οἶδε ὄφλον ἀσεβείας Δηλίῳ, nempe eis vel τοῖς vel τοῖς τὰ Δήλια. Verum prior, rigida licet, potius placet omnino. Nam ea ἀκρίβεια et fide exaratum esse credo hoc monumentum, ut post singula in hac periodo capita non dissimularetur nomen gentile, nisi in principio abunde admoniti fuisset eos omnis ex Insula Delo fuisse. Et quidem Deliacos fuisse ostendit fere quorundam nominum ratio et consuetudo. Cuiusmodi sunt ΕΠΙΓΕΝΗΣ. Vid. col. 1. l. 3. ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ. col. 1. l. 21. ΕΠΙΣΘΕΝΗΣ. col. 1. l. 23. col. 2. l. 35. 37. ΠΥΡΡΑΙΘΟΣ. col. 2. l. 9. Denique in Receptarum tabulis folia quibus argentum hoc nomine, ἀσεβείας nempe, exigebatur, Delii erant, ut Episthenes et Pytho. Vid. col. 1. l. 23. 24.

ibid. ΕΠΙ. Vel potuit esse ΑΠΟ, scil. *usque* ab eo tempore quo Charisander magistratum iniuit. Verum illud praefero lubens. Οφείλει δίκην est actus qui in Iure fit, nempe *iudicio esse convictum, causa cadere*, ut ad vnum simplicissimum euentum adluisse credam Marmor, qui eo magistratu contigit.

l. 25. ΕΙΣΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΝ, ut col. 1. l. 24. et iterum l. 24. εἰσπράχθη μηνυθέν.

l. 28. etc. Μ pro Μύριαι. Vid. huius Commentarii pag. 23. scil. Μύριαι Δραχμαί. Qua summa aestimata fuisse δίκην ἀσεβείας et aliunde etiam, nempe ex scriptoribus antiquis, discere possumus.

ibid. Post Patroclum quidam olim censebatur, qui solutione demum facta, ab hac infamia memoriae liberari coepit, nomine deleta.

³ Κατάπερ οἱ ἐκ τῆς περιλήψεως τῶν χάρις Δωριέας, πρότερον δὲ Εξαπόλιος τῆς αὐτῆς ταύτης καλειμένης, φυλάσσειναι ὡς μηδεμὲς ἐσδέξατο τῶν προσοίκων Δωριέων ἐς τὸ Τριοπικὸν ἱερὸν ἀλλὰ καὶ σφίσι αὐτῶν τὰς περὶ τὸ ἱερὸν ἀνομήσας ἐξεκλήσας τῆς μετοχῆς. Herodot. L. I. §. 144.

Comma quod superest vltimum, facta iterum intercapedine, l. 31. orditur, et quantum ex monumento tam male habito colligi potest, hanc fere habet rationem. Nempe voces quae primo occurrunt, sunt in tituli vicem, et quasi argumentum earum rerum quae subiiciuntur. scil.

ΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΙΕΡΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟ

1. 32. ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΚΟΛΩΝΩΙ Drachmarum CCC
33. ΤΟ ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ ΤΟ
35. ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ
ibid. ΧΑΛΚΕΙΟΝ Ο ΗΝ ..
36. ... ΩΝ ΟΙΚΗΜΑΤΑ
ibid. ΟΙΚΙΑ
37. ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ
etc. etc.

Haec, inquam, ex fatiscente marmore videtur fuisse huius loci ratio. Nimirum Titulus ille recenset *aedis, aedificia* omnia, *tabernas* et *officinas* etc. quas istius aetatis religio Apollini consecrasset. Harum re-
ditu aliqua ex parte sumptus in istis sacris suppeditari vidimus. Vid.
col. 1. l. 28.

Vir ingeniosissimus aliter has sacras aediculas interpretatur, easque pro Hospitiis siue aedibus sanctioribus accipit, ubi excipiebantur Theorici ceterique qui ex Insulis Amphictyonicis Delum religionis causa appellerent. Erat, teste *Herodoto*¹, iuxta Dianae quod ille appellat ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΗΙΩΝ: cuius auctoritate commotus *Illustr. Spanbemius* haec scribere non dubitavit². *Harum Cycladum in Delo, ob statos in ea ac solennis earundem choros et panegyres, stata etiam erant ac peculiaris domicilia.* Ego tamen longe aliter sentio, cum, si verissima fide haec scripserit *Spanbemius*, et ea fuerit maxime mens *Herodoti*, nihil tamen ea aut parum certe ad computi rationem atque huius Marmoris argumentum conferre poterant. Verum neque istud ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ quidquam fere videtur fuisse praeter Diuersorium, ubi, ut solet fieri, praedendi gratia confluere solebant qui ex eadem gente, vel ob quaestum, vel ob religionem, vel denique ob animi remissionem, aut quacunque demum causa peregre sunt profecti. Certe τὸ Βαλανεῖον l. 33. et Χαλκιδεῖον l. 35. Viri doctissimi interpretationi parum fauent.

Vtunque demum ea res se habuerit, interea video inter aediculas, quas in Delo fuisse constat, recenseri vnam quae erat in Κολωνῷ (ita enim indubie est legendum) quem Atticorum esse pagum ignorare:

• IV. 35.

^u *Ad Callimach. Hymn, in Delum.*

non poterit, qui, ut alios taceam, vel *Sophoclem* leniter salutauerit. Et simile aliquid suspicor de Κεραμεία l. 33. Fuisse tamen et Deli etiam isto nomine populum vix dubitare possum, cum in marmore Deliaco diserte legitur

ΗΟΠΑΙΟΣ.

ΤΟΤΤΟΡΙΟΣ.

ΥΠΕΡ. ΕΑΤΤΟΥ. ΚΑΙ.

ΤΩΝ. ΙΔΙΩΝ. ΣΑΡΑΠΙΔΙ.

ΙΣΙΔΙ. ΑΝΟΥΒΙΔΙ. ΑΡΠΟ

ΚΡΑΤΕΙ. ΔΙΟΣΚΟΤΡΟΙΣ.

ΕΠΙ. ΙΕΡΕΩΣ.

ΣΤΑΣΕΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΟ

ΚΛΕΟΥΣ. ΚΟΛΩΝΗΘΕΝ.

Antiparus etiam ex Cycladibus vna, portum quem habuit, Attico usu appellauit Sunium. Neque adeo mirum Prouincias, quae alienis, non suis, moribus viuere, et Remp. moderari diutius adfuefacta fuerint, in locorum publicorum vocabulis, pagis, populisque describendis eodem exemplo contineri. Qualis huius Populi cum Atheniensibus in Actis publicis omnique genere monumentorum conuenientia! Nihil in alterutra Ciuitate ratum, nisi quod ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος suo interuentu suaque auctoritate sanctum esse voluit. Parus, ut ex *Chronico Pario* liquet, et Delus, uti ex hoc monumento, annuos Praetores habuit ad normam Reip. Atheniensium, et, ut credi fas est, eadem anni tempestate creatos, qui Rerump. negocia expedirent, et Fastos suo nomine signarent. In quo argumento, Magistratum nempe Deliacorum, dormitasse virum doctum in *Miscellaneous Observationibus* deprehendi, qui huius consuetudinis immemor, negat haec fieri posse, aut Prouinciam perculsam et prostratam tam insolenter sese gerere potuisse, ut Dominae Ciuitatis mores in sua Rep. administranda usurparet; cum interea adeo non insolenter haec omnia, ut potius eum animum quem ille velit luculentissime demonstrare poterant. Alius porro itidem huiusce rei immemor, Archontas omnis Delios, quotquot reperiret, Catalogo Praetorum Atheniensium quem confecerat, rancide nimis et praepropere subiunxit. Occurrunt enim, praeter EPIGENEM, PALAEVM, HIPPIAM et PYRRHAETHVM in monumento nostro memoratos, istius auctoritatis plurimi:

¹ Vid. Append. ad *Marm. Oxon.* CLVI. CLVII. CLVIII. *Gruter.* CCCCY. CCCCLX. 1. CIOCLIX. 2.

ZENO.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΚΑΙ. ΣΑΜΙΩΝ. ΟΙ.
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ. ΕΝ. ΔΗΛΩ.
ΚΑΙ. ΟΙ. ΕΜΠΟΡΟΙ. ΚΑΙ. ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ. ΦΑΤΕΑ.
ΑΡΕΤΗΣ. ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ. ΔΗΛΟΥ. ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ.

ΕΝ. ΤΩ. ΕΠΙ. ΖΗΝΩΝΟΣ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΝΙΑΥΤΩ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Marm. Oxon. XXVII.

Reinesf. I. 55.

Cui non dubito et illud quoque subiungere.

NAVSIVS.

ΓΑΙΟΣ. ΓΑΙΟΥ. ΑΧΑΡΝΕΥΣ. ΙΕΡΕΥΣ. ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ.

ΕΝ. ΤΩ. ΕΠΙ. ΝΑΥΣΙΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΝΙΑΥΤΩ.

ΚΑΙ. ΟΙ. ΜΕΛΑΝΗΦΟΡΟΙ. ΚΑΙ. ΟΙ. ΘΕΡΑΠΕΥΤΑΙ. ΥΠΕΡ.

ΤΟΥ. ΔΗΜΟΥ. ΤΩΝ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΚΑΙ. ΤΟΥ. ΔΗΜΟΥ.

ΤΩΝ. ΡΩΜΑΙΩΝ. ΙΣΙΔΙ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. ΙΔΡΥΣΑΝΤΟ.

Reinesf. I. 135.

Necnon hoc etiam.

DIONYSIVS.

LYCISCVS.

ΓΑΙΟΣ. ΓΑΙΟΥ.

ΑΧΑΡΝΕΥΣ. ΙΕ

ΡΕΥΣ. ΓΕΝΟΜΕ

ΝΟΣ. ΘΕΩΝ. ΜΕ

ΓΑΛΩΝ. ΔΙΟΣ

ΚΟΡΩΝ. ΚΑΒΕΙΡΩΝ.

ΕΝ. ΤΩ. ΕΠΙ. ΔΙΟ

ΝΥΣΙΟΥ. ΤΟΥ. ΜΕΤΑ.

ΤΟΝ. ΛΥΚΙΣΚΟΝ. ΑΡ

ΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥ

ΤΩ. ΙΔΡΥΣΑΤΟ.

Gruter. CCCXIX. 2.

ARISTAECHMVS.

ΕΠΙ. ΑΡΙΣΤΑΙΧΜΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.

ΓΑΜΗΛΙΩΝΟΣ. ΔΕΚΑΤΗ. ΙΣΤΑΜΕΝΟΥ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ. ΚΥΡΙΑ. ΕΝ. ΤΩ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΡΙΩ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ. ΜΕΛΕΤΕΥΣ. ΕΙΠΕΝ. etc.

Gruter. CCCCIV.

PHAE-

PHAEDRIAS.

ΕΠΙ. ΦΑΙΔΡΙΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΛΛΗΒΟΛΙΩΝΟΣ. ΟΓΔΟΗ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΕΝ. ΤΩΙ. ΙΕΡΩΙ. ΤΟΥ. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. ΔΙΟΝΤΕΙΟΣ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

ΑΡΧΙΘΙΑΣΙΤΗΣ. ΕΠΗΕΝ.

Spon. Miscell. Erudit. Antiqu. pag. 343.

Iam autem finem faciam, obnixe orans, ut alios, qui me vel ocio, vel acumine, vel eruditione superent, hortari possit haec qualiscunque commentatio ad illustrissimum et venerandum hoc monumentum feliciori opera vindicandum; has interea coniecturas eruditorum iudicio lubens submitto.

F I N I S.

I N D E X

RERVM MAXIME MEMORABILIVM Vocum expositarum et Auctorum emendatorum

I N

Commentario et Notis ad Marmor Sanduicense.

A DIMANTVS Praetor Athenis.	Auri et Argenti raritas	38.
pag. 71.	— quo tempore et quibus rationi-	
Adspirationis nota apud Graecos.	bus increbuit eorum vſus apud Grae-	
Αἰλίοι.	cos.	ib.
Aes graue.	Beatus. i. e. Diues.	34.
Athenaeus explicatur et vindicatur ab	Bouis ad Ouem ratio quincupla.	36.
Interprete.	— decupla.	37.
Αμαλλοφόροι.	Boum precium Athenis.	35, etc.
Αμνοί.	Βασροφιδὸν γράφειν.	3.
Amphictyones.	Βούνης.	37.
Antisigma χ, inuentum Claudii Imp.	Bracteatores. Bractearii.	75.
46.	Γερανυλκός.	73.
Απαρχαί.	Grammatica Euclidea.	7.
Apostolius emendatur.	Γολγύλα.	56.
Arithmeticae Graecae origo et incre-	Δ nota numeri denarii.	23.
mentum.	Decem, pro, Decem mille semistertiorum	
Αριστείων.	assium.	33.
Αρλοσίλαοι.	Δηλιασταί.	73.
Αρλοσίπραγοι.	Delus, Prouincia Atheniensium.	11. 86.
Αρχιθεωρός.	DELIA, Festum quadrennale.	13. 15.
Archontes Deliaci.	— intermittuntur.	15.
As, vox frequenter subintelligitur.	— redintegrantur.	ib.
Astaeus Praetor Athenis.	— celebrantur Olymp.	LXXXVII. 3. ib.
Αττικάι, Ατθίδες, an nummi species?	LXXXIX. 3.	16.
31.	XC. 3.	17.
Auctor anonymus in <i>Miscell. Observat.</i>	CI. 3.	15.
notatur.	De-	
31.		

M

I N D E X.

<i>Demosthenis</i> Interpretes notantur.	32.	I- adspirationis nota apud Graecos.	43
Denarius nummus, nomen numerale.			45.
	32.	— Vocalis litera apud Romanos im-	
<i>Dependere.</i>	26.	perante Claudio.	48.
Digamma Aeolicum.	43.	— Nota Musica.	ibid.
— non praeponebatur Adspiratis		— antiqua Oboli nota.	ibid. 49.
folis.	ibid.	— visitur in Inscriptionibus	44, 48
Δ, inuentum Claudii Imp.	45, etc.	— in nummis	44.
<i>Digesta</i> emendantur.	76. 79.	<i>Herodotus</i> explicatur.	59.
Διδάσκειν.	71.	<i>Hesychius</i> emendatur.	44. 73. 78. bis.
<i>Didymus</i> , Scriptor Graecus <i>de Analogia</i>		Hippodamas Praetor Athenis.	5.
<i>Graecorum et Romanorum</i> emendatur		Ημιτάλαντον.	32.
bis.	32.	Ημιτάλαντον τρίτον et τρία Ημιτάλαντα	ibid.
<i>Diomedes</i> Grammaticus emendatur	47.	<i>Hyperidis</i> Oratio Delica.	20.
<i>Dionysius Halicarnassensis</i> vindicatur ab		<i>Theocritus</i> emendatur.	65.
Emendatoribus.	67.	Θέρμη oppidum <i>Strabonis</i> aetate inco-	
— <i>Dispensatores.</i>	26.	gnitum.	63.
— Docere Fabulas.	71.	Θεωροί.	72.
— Dorica adspiratio.	43, 44, 45.	<i>Thucydides</i> emendatur.	17.
Drachma, nummus Atheniensium po-		I nota Vnitatis apud Graecos.	22, 23.
pularis.	27, 29.	Ιερᾶσαι et Ιερῶσαι	17.
— et Denarius, nummi ἰσοδυναμῶντες.	27.	Ιέρεια ἔκκρια.	36.
— Eorum ratio ad Monetam An-	ibid.	<i>Impendia.</i>	26.
glicanam.		<i>Isidori</i> aetas	81.
Δραχμὴ vox, frequenter subintellecta		Ιχθυόδοι.	56.
	29, 30.	Callias Praetor Athenis.	5.
<i>Dupondius.</i>	26.	Κατάργματα.	78.
E pro I apud veterimos Graecos.	6.	Cephalodorus Praetor Athenis.	70.
— προσημαίνεται Εΐ.	6, 9.	Κιονηδὸν γράφειν.	3.
Eγ pro Εκ.	65.	Claudius Imperator alphabetum Ro-	
Ἐκκρια Ιέρεια.	36.	manum tribus literis locupletavit,	
Ἐλεοδύται.	56.	nempe Δ, Ξ et Ι.	45, etc.
Ἐλιμένιον.	80.	Commercium primo in permutatione.	
Epulones.	56.		26.
Εταιρα.	58.	— deinde in aere trutinato.	ib.
Euaenetus Praetor Athenis.	69.	— ultimo in aere signato.	ib.
Ευδαίμων i. e. <i>Dives.</i>	34.	Coronarum in rebus sacris apud Vete-	
Euthycritus Praetor Athenis.	70.	res vsus.	66. 76.
Euphemismus Atheniensium.	58.	Cyclades quatenam.	60, 61.
<i>Expensa.</i>	26.	— vnde ita dictae.	12.
<i>Festus</i> emendatur.	3.	Κυμινάνθαι.	56.
H nota numeri centenarii.	23.	<i>Libella.</i>	26.
— vetustis Graecis pro adspiratione		<i>Libripendes.</i>	ibid.
	23.	<i>Lipsius</i> notatur.	48.
— item Romanis.	45.		M.

INDEX.

M. Decem millia apud Graecos.	23.	Π Pentas Talentorum.	42.
Μάγadis.	56.	Palmerius notatur.	6.
Μάκας i. e. <i>Diues</i> .	34.	Πάρεξ.	65.
MARMORIS SANDVICENSIS Aetas.	5.	Parus Insula Cycladum ditissima.	32.
—— Argumentum.	10.	Πεμπάζειν.	21.
—— aliquoties restituitur.	40, 41, 42.	Pendere poenas, vnde dicitur.	26.
51. 56. 60. 63, 64, 65, 66, 67. 72.		Πενταέτηρις de Quadriennio.	15.
74. 77. 79. 80, 81, 82, 83, 84, 85.		Πενήκος-ή. Πενήκος-εύεδαί. Πενήκος-ολό- γιον. etc.	79.
Marmor Parium restituitur.	5.	Περφερίες.	73.
Marmor Deliacum apud Gruterum e- mendatur.	51.	Πέταλα χρυσά.	75.
Marmora quaedam <i>Sponiana</i> recte ex- posita.	69, etc.	Πελαργοί.	76.
Marmor <i>Sponianum</i> emendatur.	60.	Plutarchus emendatur.	9. 19.
Mela emendatur	62.	—— vindicatur ab Interprete.	69.
Mille, vox saepe subauditur.	33.	Priscianus notatur.	25.
Mina non erat nummus cufus.	27.	Πόπανα.	78.
Μύριαι pro Μύριαι Δραχμαί.	29, 30.	Προβολή θυμάτων.	ib.
Μύριαι Αττικάι.	30.	Προθύμαλα.	77.
Neaechmus Praetor Athenis.	70.	Προχύται.	78.
Νεωκόροι.	56.	Pytharatus Praetor Athenis.	70.
Nicomachus Praetor Athenis.	70.	Πυθιασαί.	73.
Notae numerorum apud Graecos.	22.	Πυρρήδον γράφειν.	3.
—— apud Romanos.	25.	Χ Antifigma, Inuentum Claudii Imp.	46.
Numeralia Graeca solitarie posita vo- cem Δραχμαί semper desiderant.	29,	Sestertius nummus, nomen numerale	31.
30. 33.		—— dicitur Graeca locutione.	ib.
Ξ in fine dictionis.	65.	Σήσαμοι.	56.
Ο pro Οὐ diphthongo exarari solebat.	7.	Scylax Caryandensis emendatur.	62.
—— pronunciabatur Οὐ.	7. 9.	Socratides Praetor Athenis.	5.
Obolus Atheniensium quali figura de- scribi solebat.	49.	Στασιμόν.	26.
Οβολοσατεῖν.	26.	Stater argenteus iv drachmas valebat.	28.
Οἶκημα.	59.	—— nummus rudis.	ibid.
Ομωνυμία Graecorum in stathmo et mo- neta.	26.	—— nummus maximae figurae.	ib.
Ouis precium Athenis.	35, etc.	Stater aureus, pondere didrachmus.	29.
Ούλαι.	78.	—— solus aureus nummus apud A- theniensis.	ibid.
Oulofori.	73.	Stephanus [Henr.] notatur.	32. 50.
Ουλόχυτα.	ib.	Stipendia.	26.
Ούλοχύτας.	ib.	Στίχοι.	24.
Π nota numeri quinarium.	23.	Στοιχηδόν γράφειν.	3.
ΙΔΙ Quinquaginta.	ib.	Strabo emendatur.	62.
ΙΗΙ Quingenta.	ib.	Σύν-	
ΙΧΙ Quinque millia.	ib.		

INDEX

Σύνταξις	58.	Τρισχίλια i. e. Τρισχίλια Δραχμή.	29, 30.
T. Nota Talenti.	33.	Τροχιλίαe etc.	81, 81.
Taepecon.	3.	Valla [Herodoti Interpres] arguitur.	59.
Talentum.	26, 27.	Velius Longus emendatur saepiuscule.	47.
nummus non erat cufus.	27.	Victorinus emendatur.	6.
Ταμίη et τεμενιοὶ προσόδοι.	64.	Vrsinus notatur.	71.
Terentiani locus valde lacer.	43.	X. nota numeri millenarii.	23.
Tetradrachmum, nummus argenteus	28.	Charisander Praetor Athenis.	5.
Τόνος Vfsura, de alio fructu nummario	62.	Χίλια i. e. Χίλια Δραχμαί.	29, 30.
siue reditu non dicitur.	67.	Χοίρατοι.	56.
Tripodes.	68.	Ψαις.	78.
Baccho et Apollini sacri.			

Errata, pag. 54. l. 25. signa figua
62. A Not. 6. γκαφῆς γραφῆς.

